

HEDWIG COURTHS - MAHLER MERJ BOLDOG LENNI!

Feldnerék vállalata a háború után súlyos nehézségekkel küzd, csak Horst előnyös házassága mentheti meg a teljes csődtől. Kézenfekvő megoldásnak tűnik, hogy feleségül vegye távoli unokahúgát, a világtól elzárta felnevelkedett, kissé esetlen, gyámoltalan Riát, aki milliós vagyont örökölt. A körülmények hazug színjátékra kényszerítik a fiatalembert...

A lebukó nap fénye visszaverődött a takaros udvarház ragyogó ablakain. Messze a forgalmas úttól, csöndes helyen bújt meg a ház, fák, bokrok sűrű zöldjétől körülölelve. A legközelebbi falu is jó félórányi járásra volt.

Nyomasztó magány hangulata ülte meg a kicsiny birtokot. Hosszú évek óta tartott már ez az állapot. Alig - alig vetődött erre ember. És néhány napja még nyomasztóbbá vált ez a magányosság, mióta a birtok urát végső útjára kísérték a falu kis temetőjébe. Élete utolsó éveiben sosem távozott el olyan messzire a házától, mint ezen a szomorú úton. Komor, megkeseredett ember volt. Úgy rejtőzött el ide, mint valami puszta sivatagba. Önkéntes száműzetését elhibázott élete egyedül méltó lezárásának tekintette. Szíve joga volt, hogy végképp elzárkózzék az élet kihívásai elől, csak hogy nem egyedül vonult ki a világból. Egy fiatal életet elvitt magával, és kegyetlen száműzetésre ítélte őt is: a saját leányát. És ezt nem is azért tette, mintha nem tudott volna a lányka nélkül élni - így még csak érthető és megbocsátható lett volna. Ám cselekedetének oka csakis a saját elkeseredett önzése volt: arra az emberre akart vele csapást mérni, aki a szenvedését okozta. Ez az ember pedig a felesége volt. Az asszony igaz anyai érzélemmel csüngött kislányán, ezért a férj elválasztotta őket egymástól. Kietlen, hideg, örömtelen magányosságra ítélte a kislányt, csak azért, hogy az anyát megbüntesse, és eszébe sem jutott, hogy a gyermek talán szenved miatta.

Így hát Ria Steinberg tizenhárom éves korától fogva ebben a csöndes vidéki házban éldegélt apjával, és mind e hosszú évek alatt nem látott embert az apján, Korner iskolamesteren, egy idős házvezetőnőn, a kertész házaspáron és egy öreg szolgán kívül.

Abban a korban, mikor más lányok együtt játszadoznak, táncolnak, és mindenféle szórakozásokkal ismerkednek, Riának nem volt más társasága, mint ez a néhány ember. Rajtuk kívül csak Jette Fröbel jelent meg félévente, a falusi varrónő, hogy elkészítse Ria új ruháit.

Nemigen jutottak el a külvilág hangjai a magányos udvarházba. Újság sem jött, csak egy - két asztronómiai szakfolyóirat. Ez volt minden. Könyvtár volt ugyan a házban, nem is szegényes, ám a klasszikus műveken túl kizárólag tudományos munkákat tartalmazott. Fiatal lányoknak való olvasmányt hiába is keresett volna Ria, mivel azonban más szellemi táplálékot nem lelt, idővel mégiscsak e komoly könyvekhez folyamodott. A csöndes vidéki házba nem jutott el a harsány multságok, szórakozások híre, de éppúgy távol maradtak tőle az egyéb fölforgató események is. Még a világháború borzalmi is mintha egy másik planétán zajlottak volna - vagy legalábbis egy másik kontinensen. Ria Steinberg tehát még a háború éveit is mintegy álomszerű tompultságban töltötte el.

A háború utolsó évének nyarán történt, hogy Julius Steinberg nagybeteg lett. Hiába berzenkedett, végül csak ki kellett hívni az orvost. Az pedig nem is titkolta, hogy Steinberg úr állapotát válságosnak ítéli.

A beteg ekkor jegyzőt hívatott, s elkészíttette a végrendeletét. Megírt még egy - két levelet, és utasításokat adott az orvosnak meg öreg szolgájának halála esetére. Végül a lányát hívatta.

Kettejük között hosszú évek óta nem került szóba semmi személyesebb téma. Az apa nap mint nap roppant tudományos előadásokat tartott a lányának, főképpen az asztronómia iránt igyekezett lelkesedést ébreszteni benne. A ház tetején csillagvizsgálót létesített, s egész éjszakákat töltött ott az eget kémelve. Mellette Ria is tanúja lehetett sok érdekes égi jelenségnek, ugyanakkor az apa iránta tanúsított figyelmének ez volt az egyetlen jele.

Mint minden egyéb területre, a tudomány birodalmába is lelkesen követte az apját, és hamarosan széles körű tudásra tett szert, ám az élet gyakorlati kérdéseiben tökéletesen tapasztalatlan maradt. Lelke mintegy álomszerű állapotba dermedt. Sejtelve sem volt az élet valódi kihívásairól. Annál jobban földűlta ez a kis beszélgetés, röviddel apja halála előtt.

Odaült a betegágy mellé, beadta apjának az előírt orvosságot, majd kérésére megigazgatta a párnáját, hogy föltámaszkodhasson.

- Meg kell barátkoznod a gondolattal, hogy hamarosan meghalok - kezdte a beszélgetést az apa.

Ria rémülten meredt rá.

- Meg fogsz gyógyulni, apám!

- Nem - rázta a fejét a beteg. - Meghalok, nem is akarok már tovább élni. A végrendeletem kész. Te leszel az örökösöm, és igen gazdag leszel. Hanem, ha adhatok egy tanácsot, kerüld az embereket továbbra is, éppúgy, mint eddig! Maradj itt, ezen a magányos helyen, ahol senki nem csalhat meg, senki nem bánthat. És soha ne engedj magadhoz senkit... hallod?! Soha senkit!

- Hát egyáltalán nincsenek jó emberek, apám? - kérdezte naivan Ria.

- Jó emberek? - kacagott föl az apa rekedten. - Nem tudom. Talán. Én nem láttam ilyet, soha. Mikor nagyon fiatal voltam, olyan, mint te most, akkor még hittem benne, és kerestem a jó embereket. Két marokkal szórtam a pénzt, és kerestem, kerestem, de hiába. Végül találkoztam az anyáddal. Őt jónak hittem, mert szép volt, és mert szerettem, jobban, mint bármit a világon. És azt mondták nekem, hogy viszonszeret, és ő ezt el is hitette velem. Ó, de hazugság volt, csalás! A pénzemet akarta, azért jött hozzám. Elhitette velem, hogy szeret, de aztán hamar gyanút fogtam. Attól fogva nem hagytam neki egy pillanatnyi nyugtot sem, faggattam, kutattam, nyomoztam utána, és végül, tizenhárom év múlva fény derült az igazságra. A szíve nem az enyém volt, hanem másé, méghozzá egy úgynevezett „barátomé"! Őt szerette, és annyira szerette, hogy nem is bírta tovább velem élni. Istenem, hogy szenvedtem akkor...! A szerelmem amilyen forró volt, olyan heves gyűlöletté változott. Téged magával akart vinni, de én harcoltam érted... és győztem! Egyedül kellett elmennie a szeretőjéhez. Zokogott, vonított, mint a kutya! Ez volt a bosszúm.

A beteg kimerülten elhallgatott. Ria maga elé meredt. Ez a gyűlölet, amely még halálos ágyán is így átítatja az apja szavait, ez vetett sötét árnyat az életére, ez vette el a legnagyobb kincset tőle: az édesanyját.

Még most is gyakran álmódott róla, a napsugaras szépségű asszonyról, aki olyan kedves, gyöngéd volt hozzá. Akkoriban csupa fény és melegség volt az élet. Az anya arca mindig gyöngédséget sugárzott, még akkor is, ha a szeme vörösre volt sírva. Áradt belőle az életszeretet és az öröm. Sok - sok ölelést, csókot kapott tőle a kislány és szeretetet, végtelen szeretetet. Ria még évek múltán is gyakran hallotta álmában a szívet tépő zokogást és esdeklést: „Ne vedd el tőlem a gyermekeket! Könyörülj rajtam!"

Csöndes, magányos teremtés lett Riából zsarnoki apja mellett, ám a szíve mélyén mindig élt a remény, hogy egyszer még találkozhat az anyjával, akivel sokkal szívesebben élt volna, mint rideg, szófukar apjával. Nem halt ki belőle az anyja iránti vágyódás, bár sohasem beszélt róla.

Most, hogy apja a halálán volt, Ria hirtelen kihúzta magát, és bátran a szemébe nézett.

- Kérdezhetek valamit, apám?

- Mit akarsz tudni? - meredt rá a beteg.

Ria összeszedte minden bátorságát, bár reszketett a szíve.

- Él még az anyám?

- Nem tudom - borult el fenyegetően az apa homloka. - Csak egyszer hallottam róla azóta, hogy örökre elhagyott - felelte végül aránylag nyugodtan.

Ria összekulcsolta a kezét.

- Akkor hát nem tudod, hogy hol él?

Apja habozni látszott, majd mintegy az akarata ellenére bukott ki belőle a válasz:

- Először Svájcba utazott a második férjével. Onnan pedig nem sokkal a háború kitörése után Délnyugat - Afrikába költöztek, ahol birtokot akartak vásárolni. Mielőtt elutazott, levélben kérte még egyszer, hogy engedjelek vele. Nem válaszoltam neki. Azóta nem tudok róla.

A beteg mintha megsejtette volna, hogy Ria tovább szeretne kérdezősködni, tiltó mozdulattal emelte föl a kezét.

- Ne tovább... megmérgezte az életemet... nem tudok neki megbocsátani!

Zihálva süppedt vissza párnái közé. Miután Ria megitatta, különös pillantást vetett rá.

- Nem fog neked nagy fájdalmat okozni apád halála. Nemigen szereted - szólt fakó hangon.

- Ne beszélj így, apám! - kiáltotta rémulten Ria.

- Sosem szeretted engem senki - mosolygott keserűen a beteg. - Te miért szeretnél? Soha nem tettem semmit azért, hogy kiérdemljem a szeretetedet. Azt nem tartom érdemnek, hogy rád hagyom a vagyonomat. Ezért aztán nem tartozol nekem sem szeretettel, sem hálával. De elég ebből! Csak azt akartam elmondani, hogy egy régi barátomat szemeltem ki gyámodul. Heinrich Feldnernek hívják, és becsületesnek ismerem, már amennyire valaki is becsületes lehet. De azért benne se bízzál jobban, mint okvetlen muszáj. A vagyonodra magad ügyelj! Mindig követelj pontos számadást! Egyebekben pedig tőle kaphatsz tanácsot, ha nem világos valami. Tapasztalt ember, és becsületesnek mondják. Talán úgy is van. Nem hiszem, hogy emlékeznél rá, ő volt az, aki berendezéssel együtt megvette a villát, amelyben az anyáddal laktam.

- Nem emlékszem, hogy valaha is láttam volna.

- Nos hát, nem kell, hogy sok dolgod legyen vele, hacsak magad nem keresed majd a társaságát. Egyébként pedig ő és a felesége talán többet mondhatnak majd anyádról, ha éppen kutatni akarsz utána. Tégy, amit akarsz, de hallgass a tanácsomra: maradj egyedül, tartsd magad távol az emberektől!

Többet aztán nem mondott a beteg. Lehunyt szemmel hanyatlott vissza a párnájára.

Pár napra rá meghalt. Ria Steinberg végképp magára maradt a csendes házban. Az orvos meg az öreg szolga megtették a temetéshez szükséges előkészületeket. Heinrich Feldner urat az elhunyt kívánsága szerint értesítették a történekről, és elküldték neki Julius Steinberg levelét. Feldner úr azonnal odasietett, és még épp idejében érkezett, hogy ifjúkori barátjának megadhassa a végtisztességet.

Julius Steinberget a kis falucska temetőjében helyezték örök nyugalomra.

A temetésen csak a régi barát, az orvos, a falusi iskolamester és Ria vett részt. A lány később Heinrich Feldnerrel együtt tért vissza a csendes kúriába. A komor hangulatú, nehéz tölgyfa bútorttal berendezett, sötét tapétájú nappaliban foglaltak helyet. Egy napsugár kúszott be a félig behajtott ablaktáblák között, és fémesen megcsillant Ria aranybarna haján.

A lány fáradtan, szomorúan roskadt egy magas támlájú karosszékbe, és félénk pillantásokat vetett Feldner úr komoly arcára. Az öregúr önkéntelenül összerezte a látványtól. Hét évvel ezelőtt látta utoljára Riát, amikor az apja elhatározta magát a remete - életre. Helyes, csinosan öltöztetett kislány volt akkoriban Ria. De milyen hátrányosan változott meg e hét év alatt! Micsoda hallgatag, sápadt, rémuló tekintetű teremtes! Szögletes mozgása, esetlen, merev tartása igazán nem milliomos örökös nőre

vall. Sokkal inkább lehetne valami derék falusi szabómester lánya, akinek az ünneplőruháját saját kezűleg készítette az apja. Épp csuk a finom vonásai, keskeny, szép kezei nem illenek ehhez a képhez.

Annyi mindenesetre bizonyosnak tűnt Feldner úr számára, hogy Ria boldogtalan, testben - lélekben megnyomorított teremtés, aki roppant félszégében megmukkanni is alig mer.

Végre az öregúr megköszöri a torkát.

- Nos tehát, nagyságos kisasszony, amint már tegnap is említettem, mindenben a rendelkezésére állok. Hisz tudja, hogy boldogult édesapja gyerekkori jó barátom volt. Nagyon sajnáltam is, hogy később aztán eltávolodtunk egymástól. Végképp szem elől vesztettem, mikor az ön édesanyja elhagyta a városunkat. Julius barátom röviddel a halála előtt megírta, hogy rám ruházza a gyámságot kegyed nagykorúságáig, és arra kért, hogy támogassam mindenben, amennyire csak tőlem telik. Ennek a legteljesebb mértékben meg kívánok felelni. Csak arra kérem, mondja el, hogyan képzeled ezentúl az életét.

Ria figyelmesen végighallgatta, aztán fölkapta a fejét, és nyugtalan pillantást vetett rá. Válasz helyett az a kérdés bukott ki belőle, mely a leginkább foglalkoztatta.

- Ismerte ön az anyámat?

Feldner urat meghökkentette a váratlan kérdés, de azonnal felelt rá:

- Hogyne, jól ismertem.

Ria megindító mozdulattal kulcsolta össze a kezét, s zaklatottan kapkodta a levegőt.

- Kérem, szépen kérem, mondjon el róla mindent, amit csak tud!

- Hm... mit is mondhatnék... - motyogta kissé zavartan Feldner úr. - Igen szerencsétlen házasság volt ez. Azt hiszem, azért ment hozzá az ön édesapjához, hogy ne kelljen a rokonai nyakán élnie. Nagyon szegény lány volt. A férje szenvedélyesen szerette, mégis elviselhetetlenné tette az életét a bizalmatlanságával és örökös féltékenykedésével. Roppant szerencsétlen természetű ember volt a kegyed édesapja, olyan, aki az élet árnyékos oldalán él. Az édesanyja pedig olyan volt, mint a napsugár. Mindenkinek a szíve megnyílt iránta. Azt hiszem, a legszebb asszony volt, akit életemben láttam. És jó lélek is volt, kedves, értékes ember, meg tudta becsülni az élet szépségeit. Eleinte nagyon igyekezett, hogy a férjét is megváltoztassa, fölvidítsa a kedélyét, kigyógyítsa veleszületett pesszimizmusából, bizalmatlanságából. Ám ez neki sem sikerült. A férje mindenkitől irigyelte a mosolyát, a kedvességét. Borzalmasan féltékeny volt, halálra kínozta szegény asszonyt. Hosszú éveken át féltékenykedett rá teljesen alaptalanul. Az asszony a maga vidám természetével fölvette a harcot a házat betöltő sötét árnyak ellen, ám hiába. És lassan maga is megsápadt, megszomorodott, bár azért teljesen soha nem veszítette el az életszeretetét.

- Ó, igen! - mosolyodott el Ria. - Mindig vidám volt, kedves és gyöngéd. Boldogság volt vele lenni. Mióta elszakítottak tőle, sosem voltam többé olyan vidám.

Az öregúr komolyan rábólintott.

- Az anyát semmi sem pótolhatja egy gyermek életében. Semmi, soha.

- Milyen igaza van, Feldner úr! - felelte Ria, szívére szorítva a kezét. - De kérem, folytassa! Jótétemény számomra, hogy az anyámról hallhatok.

- Sajnos, nemigen mondhatok örömteli dolgokat.

- Akkor is mondjon el mindent... nagyon kérem!

- Nos... végül is megtörtént az elkerülhetetlen. Az édesanyja végtelenül szenvedett a férje bizalmatlanságától, és egyre inkább elidegenedett tőle. És akkor történt, hogy közös barátunk, Georg Hollman hosszú külföldi tartózkodás után visszatért Németországba. Évekig élt Angliában, így az ön édesanyját sem ismerhette. Aztán találkoztak, és

megpecsételődött a sorsuk. Kettejüket mintha a jó Isten is egymásnak teremtette volna. Georg éppolyan derűs, napsugaras természet volt, mint az ön anyja, és hozzáteszem, kifogástalan úriember. Első pillantásra egymásba szerettek. Halálos, nagy szerelem lett az övék. És mindketten mélységesen őszinte, egyenes jellemű emberek lévén, nem is csináltak titkot belőle. Egyszóval, válóperre került végül sor. Kimondták a válást a feleség hibájából, önt pedig az édesapjának ítélték. Ő akarta így. Az édesanyja kétségbeesetten igyekezett meglágyítani a szívét, és elérni, hogy ön mégis vele maradjon. Ám az apja hajthatatlan volt. Georg Hollman Svájcba költözött a feleségével, abban reménykedve, hogy idővel megnyugszik. Az apja pedig ide vonult vissza önnel együtt. A villájukat én vettem meg, és azóta is benne élek a családommal.

Ria összekulcsolta a kezét.

- És azóta nem is hallott az anyámról?

- De igen. Barátságban volt a feleségemmel, és többször is írt neki Svájcból. A második férjétől, Georg Hollmantól is nemegyszer jött üzenet. Tökéletes házasságban éltek, imádták egymást, ám a boldogságuk mégsem volt teljes, mert az édesanyja keservesen vágyódott ön után. Mindent meg kellett írnom neki, amit csak megtudhattam kegyedről. Ez persze nem volt sok, mivel az édesapjával akkor már egyáltalán nem tartottuk a kapcsolatot. Az anyja még egyszer, utoljára írt neki, könyörgött, hogy ne válassza el örökre a gyermekétől, de nem kapott választ. Ezután határozta el a férjével, hogy Afrikába utaznak. Azt tervezték, hogy esetleg letelepednek Délnyugat - Afrikában. De kitört a háború, és a gyarmatok elszakadtak Németországtól. Nem hallottunk többé Hollmanról és a feleségéről, nagyon aggódtunk miattuk. Most kaptam csak életjelet tőlük, pár nappal az előtt, hogy ideutaztam volna.

Ria zaklatottan ragadta meg az öregúr karját.

- Él az anyám? - kérdezte levegő után kapkodva.

- Igen, él - bólintott Feldner úr. - A levele Dánián át érkezett, hosszas hányódás után. Azt írta, hogy amikor kitört a háború, ők azonnal, már az Afrikába tartó óceánjáró fedélzetén angol fogságba kerültek. De a sorsuk szerencsésen alakult, mert Georg Hollman sokáig élt Angliában, és volt egy - két befolyásos barátja, akik fölléptek az érdekében. Gyakran találkozhatott a feleségével, és sok egyéb kedvezményt is kaptak, így aztán a fogság nem is viselte meg őket annyira. Nem alaptalan tehát a remény, hogy a békekötés után viszontláthatja az édesanyját.

Ria kecses mozdulattal végigsimított szoroson hátrafésült haján, és elgondolkodva megjegyezte:

- Mióta felnőttem, nemegyszer föltettem magamnak a kérdést, vajon anyám nem adhatott volna olykor mégis életjelet magáról... Most már értem, hogy nem volt rá módja.

- Bizonyosan megtette volna, ha lehetősége nyílik rá.

Ria szeme fölragyogott, sápadt arca hirtelen megszépült. Még a féltékenységéről is megfeledkezett, s már egyáltalán nem tett olyan esetlen benyomást.

- Kimondhatatlanul hálás vagyok önnek ezért a hírért! Mégis remélhetem hát, hogy viszontláthatom az anyámat!

- Minden reménye megvan rá. Az édesapja most már nem állhat kettejük közé.

Árnyék suhant át Ria arcán.

- Azt hiszem, az apám végtelenül boldogtalan volt, hisz senkije nem volt, aki szerethette volna. Meg kell bocsátanom neki, hogy elválasztott az anyámtól és az egész világtól. Hiszen talán jót akart .. a maga módján. Legalábbis hinni akarom, hogy jót akart, mert jó szívvel szeretném megőrizni az emlékét. De most érzem csak igazán, mennyire magányos és örömtelen volt itt az életem. Sosem beszélhettem emberekkel az öreg iskolamesteren és a szolgákon kívül.

Heinrich Feldner résztvevőn tekintett a fiatal lányra: a gyűlölet és bosszúvágy ártatlan áldozatára.

- Szegény kislány... így elzárva mindenkitől, sosem lehetett magához illő társasága! Nagy igazságtalanság volt ez a kegyed apjától!

- Nyilván nem is sejtette, mit követ el ellenem - sóhajtott Ria. - Hisz nem panaszkodtam soha.

- Akkor is tudnia kellett volna! De igaza van, valószínűleg a szerencsétlen természete volt mindennek az oka. Nagyon fiatalon jutott óriási vagyonhoz, és alighanem igen keserű tapasztalatokat szerzett aztán. Ez vezetett ahhoz, hogy végképp megátalkodott az emberekkel szembeni gyanakvásában és bizalmatlanságában. Ezért tette tönkre az édesanyja életét, pedig szívből szerette őt, és ezért vétkezett ekkorát ön ellen is. De most már nyugodjon békében! Hála Istennek, még nem késő, hogy kegyed is kivehesse a részét a fiatalság örömeiből. Remélem, nem az édesapja beállítottságát örökölte.

Ria megrázta a fejét, s bájos mosolya különös módon megszépítette az arcát.

- Ó, dehogy, én hiszek a jó emberekben!

- Ennek igazán örülök. De beszéljünk végre kegyedről is! Hogyan képzeled el a jövőjét?

Ria egy darabig maga elé révedt, azután félénken felpillantott Feldner úrra.

- Szeretnék kijutni a világba... az életbe. Embereket megismerni. Menekülni akarok ebből a gyötrelmes magányból! És soha, de soha nem jönni vissza többé!

Feldner úr mosolyogva simított végig őszes szakállán.

- Nos, ez igazán egészséges és értelmes kívánság! Persze nem éppen egyszerű dolog egy egyedülálló ifjú hölgy számára, hogy új életet kezdjen, de én mindenben támogatni fogom. Elvállaltam a gyámságot, és legjobb tudásom és lelkiismeretem szerint akarom ezt a tisztet betölteni. Legelőször is a házamba szeretném invitálni, vagyis tulajdonképpen a kegyed szülőházába. Ott remélhetőleg mihamarabb otthon fogja magát érezni. A továbbiakat majd meglátjuk. Megbeszélem még a dolgot a feleségemmel, azt hiszem, nem is akarja majd többé elengedni kegyedet, legalábbis, amíg az édesanyja meg nem érkezik. Hisz jó barátnője a kegyed édesanyjának, meg aztán mindig is szerette volna, ha van egy kislánya, akit kényeztethet. Nekünk csak egy fiunk van, tudja. Évekig harcolt a fronton... rengeteget aggódtunk érte. Két hete újra itthon van. Megsebesült a bal karja, hál' Istennek nem súlyosan, és most lábadozik. Reméljük, már nem küldik vissza a harctérre.

Ria nagy együttérzéssel hallgatta. Roppant különös élmény volt számára, hogy egyszerre egy csomó emberrel kerül kapcsolatba, akiknek mindeddig a létezéséről sem tudott.

- Istenem, mennyit aggódhattak a fiukért! Biztosan ugyanúgy, ahogy én az anyámért aggódtam. Ha az ember szeret valakit, akkor sajog a szíve, ha el kell válnia tőle. És még ezerszer fájdalmasabb lehet, ha a szerettünk ilyen szörnyű veszélyeknek van kitéve!

Az öregúr bólintott. Egyre jobban tetszett neki Ria. Nem valami szemrevaló, az igaz, de kedves, melegsívű teremtés, gondolta.

- Hát bizony, megtanul az ember reszketni és imádkozni! De aztán annál nagyobb a viszontlátás öröme. Nos tehát, megbeszéltünk akkor mindent?

- Nem is tudom... elfogadhatom csak így egyszerűen az önök vendégszeretétét?

- Természetesen... már ha kedve van hozzá.

- Ó, hiszen ön ismeri az anyámat, és olyan kedvesen beszélt róla! Nincs még egy hely, ahová ilyen szívesen mennék!

- Örömmel hallom. Ha a feleségem is beleegyezik, amiben nem kételkedem, akkor maradhat nálunk, amíg csak a kedve tartja. Meglesz a mulatsága, azt garantálom. Igaz, manapság szomorúbb, csöndesebb idők járnak mindnyájunkra, de nálunk azért mégis

több elevevést, vidámságot tapasztalhat majd, mint itt, az isten háta mögött. Még ma hazautazom, és mindent megbeszélék a feleséggel meg a fiammal. Egy pillanatig sem kétséges, hogy tárt karokkal várják majd kegyedet. Előkészíték mindent a fogadására. Az anyagi ügyekkel ráérünk majd azután foglalkozni. Visszatérek ide, mondjuk, nyolc nap múlva, hogy kegyedet is magammal vigyem. Hozzá is kezdhet az átköltözés előkészítéséhez.

- Készen fogok állni, Feldner úr - bólintott izgatottan Ria.

- Rendben. Ezt a házat egyelőre lezárhatjuk. Később talán nyaralónak használhatja majd. A kertész és a felesége itt maradhat, odaát a kis házban, hogy gondját viseljék a birtoknak meg a jószágnak. A házvezetőnő meg az édesapja öreg szolgálója nyugalomba vonulhat, és megkapják a járadékot, amit az elhunyt hagyott rájuk. Kegyed egyébként máától fogva korlátlanul rendelkezik minden vagyonával. Az én gyámsági felügyeletem arra vonatkozik, hogy tanáccsal és segítséggel lássam el kegyedet, és vezessem az üzleti ügyeit, míg kegyed is bele nem tanul. Egyedül abban az esetben, ha még a nagykorúság elérése előtt kívánna férjhez menni, hárulna rám a kötelesség, hogy ellenőrizsem, becsületes ember - e a jövőbelije.

Ria meglepetten rázta a fejét.

- Én nem megyek férjhez soha. Az apám megmondta, hogy engem senki sem venne el szerelemből, csakis a pénzem miatt.

Feldner úr közelebb hajolt hozzá, és nagyon komolyan nézett rá.

- Tehát mégis örökölt volna valamicskét az apja bizalmatlan természetéből? Mondhatom, nagy jót tett kegyednek az efféle intelmekkel! Drága gyermekem, óvakodjék a bizalmatlanságtól, ne engedje, hogy fiatal lelkét megmérgezze ez a kártékony hatás! Boldogtalaná tenné önt is, éppúgy, mint az apját.

Ria pirulva hallgatta a komoly, intő szavakat.

- Nem, nem, soha nem akarok bizalmatlan lenni, az annyira borzasztó! - kiáltotta megindító, esdeklő hangon. - Hiszen vannak becsületes, jó emberek is, ugye, Feldner úr?

Az öregúr meghatottan ragadta meg Ria kezét.

- Csehül is állna a világ, édes gyermekem, ha csak rossz és becstelen emberek élnének benne. Soha ne veszítse el a jószágba és becsületességbe vetett hitét! Igaz persze, hogy nem minden ember jó, és bizonyos, hogy valamilyen hibája mindnyájunknak van. Ezért azonban még nem szabad földadni az emberiségbe vetett bizalmat! Nyilván nem árt némi óvatosság, ha idegenekkel van dolgunk, de a mindenki iránt megnyilvánuló gyanakvás a legnagyobb vétek önmagunk ellen!

Ria megszorította a gyámja kezét.

- Köszönöm, köszönöm, hogy ezt mondja, Feldner úr! Nagyon boldoggá tesz! Sosem tudtam elhinni az apámnak, hogy minden ember rossz. És ez az egész annyira gyötört, hogy nem is akarok rágondolni többet. Inkább igyekszem minél jobb emberré válni, hogy szeretni lehessen engem önmagamért is!

- Bravó! Nagyon helyes, drága gyermekem! Örülök, hogy így gondolkozik.

Eme beszélgetés hatására Ria hamar a bizalmába fogadta Feldner urat. Nagyon tetszett neki komoly, mégis szívélyes modora. Kedélyesen elcsevegtek, míg föl nem szolgálták az ebédet. Együtt vonultak aztán az asztalhoz, és Feldner úr lelkesen látott neki a kitűnő ételnek.

Ebéd közben arról beszélt a lánynak, milyen ínség uralkodik az egész országban. Ria döbbenettel hallgatta. Bár a személyzettől hallott olykor egyet s mást a nagy drágaságról és az élelmiszer - tartalékok szűkösségéről, mégsem volt sejtelve sem Németország valós helyzetéről. Most olyan részleteket tudott meg, melyek lelke mélyéig megrázták, és

fölbresztették benne a tettvágyat. Ezt azonnal közölte is gyámjával, aki helyeslően bólogatott.

- Meglesz rá a lehetősége, hogy enyhítsen a szenvedők nyomorán, amint kilép az életbe.

- Így is akarok tenni, legjobb tehetségem szerint! De segítenie kell majd, hogy helyesen járjak el mindenben.

Ebéd után Feldner úr útra kelt. Ria úgy búcsúzott már tőle, mint egy régi jó baráttól.

De miután magára maradt, szorongás töltötte el ismét a szívét. Vajon Feldnerné asszony hajlandó lesz - e befogadni? Olyan kedves lesz - e ő is, mint az ura? Fiatal szíve hevesen sóvárgott a jó szóra, a szeretetre. Elmerengve üldögélt hosszasan a karosszékében. Könnybe lábadt a szeme, oly erősen vágyott a szeretetre, melegségre, vidámságra. Elsősorban az anyját szerette volna újra látni, noha tudta, hogy még sok időnek kell eltelnie a vágyott találkozásig. De most legalább olyan emberek közé kerülhet, akik ismerik az anyját, s akikkel beszélhet majd róla. Már ez is mily határtalan boldogság!

- Anyám, drága jó anyám, most legalább tudom már, hogy lélekben merre keresselek! És tudom, hogy viszont foglak látni! - mondta boldogságtól ragyogó szemekkel, kezét a szívére szorítva.

Feldnerék aznap este, vacsora után az otthonos kényelmet árasztó nappaliban üldögéltek hármában és beszélgettek. Johanna asszony eleven, barátságos teremtés volt, egyszerű, jóságos lélek, aki most kíváncsian meredt a férjére, és türelmetlenül noszogatta:

- Beszélj már végre, Heinrich! Hogy tetszett a gyámleányod? És mi van vele, hogy érzi magát? Eddig még egyetlen értelmes szót nem lehetett kihúzni belőled!

- Nono! - kuncogott az öregúr. - Türelem, Hanikám, türelem! Hát csak kellett ennem is pár falatot! Most viszont mindent apróra elmesélek. Horst is kinyithatja a fülét.

El is mondta a családjának, milyenek látta a magányos kúria árva lakóját, s hogy mennyire sajnálja Riát, aki oly meghatóan sóvárog egy kis kedvességre, vidámságra, emberi társaságra, egyszóval élni vágyik végre, s hogy mennyire hiányzik neki a szeretet és a jóság... de leginkább és legelsősorban az édesanyja. Csak úgy dőlt belőle a szó, és nem is maradt hatás nélkül.

Az asszony megindultan hallgatta, a fiuk pedig cigarettája füstjébe bámult, s időnként meg - megcsóválta a fejét. Horst magas, jóképű, harminc körüli fiatalember volt. Magas homloka értelmet sugárzott, szögletes álla, mélyen ülő szürke szeme határozottságot, energiát sugallt. Összeszorított, keskeny ajka körül a keserű vonás arra vallott, hogy fiatal kora ellenére már sok fájdalmas élménnyel kellett megbirkóznia.

Hadba vonulása előtt könnyelmű, életvidám fiatalember volt, akinek tehetős szülei mindent - talán túl sok mindent is - megadtak. Elkényeztették valóban, de becsületes embernek nevelték, lelkiismeretesnek és kötelességtudónak, amilyenek ők maguk is voltak. Horst tehát kifogástalan nevelést és elsőrangú példát kapott a szüleitől. A háborús élmények aztán megacélozták a jellemét, elmélyítették gondolkodását. Érett, kiforrott személyiségként tért vissza otthonába.

Bal karján még mindig ott volt a kötés. Éveken át harcolt a fronton, és óriási szerencsével elkerülte a sebesülést. A háború legvégén aztán mégiscsak eltalálta egy eltévedt golyó, s átfúrta a bal felső karját. Súlyos következményekkel azonban ez sem járt. Horst már két hete lábadozott a családi otthonban, várva a teljes fölgyógyulást.

- Tényleg megindítja az ember szívét ez a boldogtalan teremtés! - mondta, mikor az apja beszámolója végére ért.

Anyja egyetértően bólogatott.

- Milyen igazad van! Ha szegény anyja tudná mindezt, csak még jobban búsulna utána! Mi lesz hát veled, Heinrichem?

- Ez tőled is függ, Hanikám! - mosolygott az öregúr. - Annyira vágyik az életre, a szeretetre! Hiába olyan gazdag, mégiscsak nagyon szegénynek ismertem meg. Meglehetősen szomorú élete volt.

Feldnérné kérdően nézett az urára.

- Tehát tőlem függ, hogy mi lesz a sorsa?

- Bizony, bizony, Johannám. A gyermeknek ki kell lépnie az életbe. Ám ezt egyedül nem teheti meg egy ifjú hölgy. De ha te rászánnád magad, hogy befogadd az otthonunkba, legalábbis míg az anyja megérkezik... Ha segítenél neki eligazodni az életben...

Johanna asszony meghökkent kissé, de aztán valósággal fölragyogott jószágos, eleven arca.

- Hát hogyan, Heinrich, ez igazán nem lehet kérdés! Természetesen befogadom szegény gyermeket, ha ő is szívesen eljön hozzánk!

- De még milyen szívesen jönne!

- Hát akkor szeretettel várjuk!

- Hisz tudtam én előre, Hanikám - somolygott az ura. - De mégiscsak neked kellett döntened. Na és te, Horst? Mit szólnál egy új családtaghoz?

- Amit anya. Jöjjön csak, legalább anyának lesz kit kényeztetni, meg anyáskodni fölötte! Mi, férfiak már rég nem vagyunk eléggé gyámoltalanok az ő ízlésének! Még én sem, a sebesült karommal.

- Emlékszel rá, fiam, még azokból az időkből, amikor itt lakott?

- Nem, arra sem, hogy láttam - e egyáltalán valaha. Az anyjára viszont annál jobban emlékszem. Ő volt az első nagy szerelmem. Tündérszép asszony volt, és ha idejött anyuskához, engem hat lóval sem lehetett kivonszolni a házból. Ott vártam az előszobában, míg hazaindult, hogy fölsegíthessem a kabátját. És ha részem volt ebben a szerencsében, az olyan boldogsággal töltött el, hogy még az iskolában is verseket faragtam róla.

- Miféle édes titkokra derül fény! - nevettek a szülők. - De nem is csoda, hogy a szép Magda asszony így elcsavarta a fejedet! Bizony, nem egy férfisívet hódított meg.

- Hasonlít ez a Ria Steinberg az anyjára? - érdeklődött Horst.

Feldner úr elgondolkodva végigsimított kissé kopaszodó, magas homlokán.

- Igen, mondhatom, hogy némiképp hasonlít. Az arca tulajdonképpen ugyanaz, a szeme is pontos mása az anyjáénak, meg a haja színe is. De úgy, ahogy most kinéz, senkinek sem jutna eszébe, hogy ahhoz a ragyogó, elegáns asszonyhoz hasonlítsa. Mert gondold csak meg, fiam, gyakorlatilag valóságos vadonban nőtt föl. De ki fog kupálódni, az biztos. Mindenesetre nagyon örülök annak, hogy hajlandók vagytok befogadni. És be kell vallanom, hogy erre más okom is van. Útban hazafelé támadt egy ötletem a gyámleányommal kapcsolatban, ami igencsak foglalkoztat azóta is. Horst fiam, most nyíltan kell beszélnünk erről a dologról.

- Velem, apám? - álmélkodott a fiú.

- Veled, bizony. És minél előbb, annál jobb. Mert nézd csak: Ria Steinberg az apja egyedüli örököse. Jó néhány millióra rúg a vagyona. Ehhez még számítsd hozzá a kúriát is minden ingóságával s az értékes gyűjteménnyel együtt. Sőt, Julius Steinberg csillagvizsgálója is jelentős értéket képvisel. Egyszóval, az ifjú hölgy igencsak gazdag. És az jutott eszembe, hogy nem volna ostobaság, ha megkérnéd a kezét.

- De apám! - fortyant föl Horst. - Nem ismerek rád! Hogy én egy lány vagyónára spekuláljak? Hál' istennek, semmi tehetségem a hozomány vadászathoz!

Heinrich Feldner megdörzsölte a halántékát.

- Édes fiam, azelőtt nekem sem jutott volna eszembe, hogy számító módon mérlegeljem a házasságodat. Csakhogy sajnos sok minden megváltozott az utóbbi időkben. Eddig nem akartalak a gondokkal terhelni, de most már kénytelen vagyok elmondani, hogy a háború súlyos veszteségeket okozott az üzletben. Mások megszédtek magukat a háborúban, mi épp ellenkezőleg. A gyáram jóformán áll már évek óta. Egy baráti cég csődöt jelentett, azon is jelentős összeget veszítettem. Minden erőmet fölemésztette a végleges bukás elleni küzdelem. Manapság a pusztá létfontartás is örült költségeket emészt föl. Nagy gond ez nekem, fiam. Ha most a békekötés után megint talpra akarok állni, ha vissza akarom venni a régi embereimet, okvetlenül tőkére lesz szükségem. Különben nincs más hátra, csődöt kell jelentenem. Nem véletlen tehát, hogy eszembe jutott ez a lehetőség, hisz Ria a vagyona töredékével kihúzhatna bennünket a bajból. Ha elvennéd, egy csapásra megmenekülnénk az elszegényedéstől, ami elől más módon nincs menekvés. Ez a lány még sohasem találkozott fiatalemberekkel, úgyhogy a szíve bizonyosan szabad. És szerencsére te sem vagy elkötelezve senkinek. Biztosra veszem, hogy meg tudod hódítani, csak egy kicsit akarnod kell. Nem volna nehéz megnyerni a szívét, olyan fiatal és ártatlan. Tetszésed szerint formálhatod.

Horst Feldner föl pattant, s a cigarettáját idegesen a hamutartóba vágta.

- De drága apám, ez aztán végképp minden hajlamom és elképzelésem ellen való! Mindig is úgy gondoltam, hogy szerelemből fogok házasodni. És most válasszak jéghideg számítással, színlelek egy lánynak hamis érzelmeket? Nagyon rosszul esik ezt hallanom, szinte még rosszabbul, mint azt, hogy milyen súlyos az anyagi helyzetünk.

- No, édes fiam, nem kell azért olyan sötéten látni! Mert nézd csak, anyád meg én, mi is a szüleink kívánságára keltünk egybe, nem volt ott szó semmi nagy szerelemről! Kedveltük, tiszteltük egymást, de a szerelem, az csak később jött, egészen magától. Hisz tudod, milyen boldog volt mindig a mi házasságunk. Én sem kívánnám soha, hogy elvedd azt a lányt, ha nem rokonszenves neked. De hát a te szíved is szabad még, és egy kis jó szándékkal bizonyosan meg tudnád kedvelni. Persze nem olyan káprázatos szépség, mint az anyja, de csúnyának egyáltalán nem mondanám. A megjelenése kissé elhanyagolt, a viselkedése némiképpen félénk, elfogult, de hát ezen igazán sokat lehet még csiszolni. A természete pedig nagyon kedves, szelíd. Legalább nézd meg előbb magadnak, ismerd meg ezt a Riát, mielőtt véleményt mondanál róla! De AZT se felejtse el közben, hogy nem olyan időkben élünk, amikor egy ilyen lehetőséget szabad volna elszalasztani. És vedd tekintetbe azt is, hogy ez a lány teljesen romlatlan és ártatlan, ami manapság sajnos igencsak ritka dolog!

Horst földúltan járkált föl - alá a szobában. Végül odaállt az apja elé.

- Súlyos gondjaid vannak, apám, és ezek fölött valóban nem lehet csak úgy szemet hunyni. Nem vagyok már forrófejű kamasz, és jól tudom, milyen lehetőség volna ez nekünk anyagi szempontból. Azt ugye nem kell bizonygatnom, mennyire szeretnék segíteni rajtad, enyhíteni a gondjaidon. De egyelőre nem ígérhetek többet, csak annyit, hogy megnézem magamnak ezt a Steinberg kisasszonyt, és megfontolom, el tudnám - e magam szánni arra, hogy feleségül vegyem. Ha képes leszek őszinte rokonszenvet érezni iránta, úgy, hogy az önbecsülésem se szenvedjen csorbát, akkor megpróbálom teljesíteni a kívánságodat. De ha nem megy, akkor ugye nem akarsz majd olyasmire kényszeríteni, ami ellen minden porcikám tiltakozik? Biztosíthatlak, hogy őszintén és minden erőmmel igyekeznék fogok segíteni rajtad.

Az apja megszorította a kezét.

- Többet nem is kívánhatnék, fiam. Hanem anya mit szól hozzá?

A két férfi kíváncsian nézett Johanna asszonyra, aki nyugtalanul hallgatta végig iménti beszélgetésüket. Most nagyot sóhajtott.

- Jól ismerem a gondjaidat, Heinrich - mondta komolyan. - Isten óvjon meg bennünket a legrosszabbtól! Ha Horst rokonszenvezik majd annyira Ria Steinberggel, hogy képes lesz feleségül venni, s nem érzi ezt a lépést elviselhetetlennek, akkor teljes szívemből hálát adok a Teremtőnek. Ha viszont nem így érez, akkor eszébe ne jusson házasodni! Vállalok bármilyen nehéz sorsot, de a fiam boldogtalansága árán nem kell a jólét!

Horst lehajolt hozzá, s arcon csókolta.

- Köszönöm, drága anyuskám! De te azért ne aggodalmaskodj soha az üzleti gondok miatt. Éppen elég, ha apa meg én foglalkozunk az efféle kellemetlenségekkel.

Másnap reggel Feldner úr a következő levelet írta Ria Steinbergnek, amit haladéktalanul postára adott:

„Kedves Ria kisasszony!

Amint azt megjósoltam, a feleségem boldogan beleegyezett, hogy Ön hozzánk költözzön, és nagyon örül a jövetelének. Horst fiam is szívesen fogadja az új rokont. Mindketten szívélyes üdvözlétüket küldik.

Kérem, hogy jövő csütörtökön álljon útra készjen, akkor elmegyek Kegyedért. Tizenegy óra tájt érkezem, s ebéd után indulhatunk is. Vacsorára fogunk hazaérni a Kegyed egykori szülőházába. Majd meglátja, milyen otthonosan fogja érezni magát nálunk, ahol szinte minden ugyanúgy van még, mint azokban az időkben, amikor a családjá itt élt.

Mindannyian úgy érezzük, kedves kötelességünk mindent megtenni azért, hogy gyámleányom otthon érezze magát e házban.

Szívélyes üdvözléttel:

Heinrich Feldner"

Feldnerné lázas tevékenységbe kezdett a házban. Az első emeleti két szép szobácskát igyekezett pontosan úgy berendezni Ria számára, ahogy Steinbergék idejében volt. A napos, tágas lakosztály berendezése fehérre lakkozott, tarka szaténnal kárpitozott bútorokból állt. Meghitt, barátságos otthon várta itt Riát. Az asszony még egyszer alaposan körülnézett a szobákban, majd virágokat hozott. Miközben vázákba rendezte, eltöprengett azon, vajon jól fogja - e érezni itt magát a fiatal leány. Gondolatai előreszaladtak az időben, és elábrándozott, hogyan is lesz majd, ha Horst elveszi Riát. A fiatal pár lakhatna idefönt, az emeleten, ők pedig a férjével leköltözhetnének a földszintre. Igazán jól elférnének, hisz hely van elég: mindkét szinten hét hét szoba, még sok is két ember számára.

Így tervezgetett Johanna asszony, és izgatottan várta férje gyámleányának az érkezését.

Szép késő őszi nap volt, a legutolsók egyike. A csöndes vidéki kúriát körülvevő nagykert tarka színekbe öltözött. Az utakon könnyű szellő játszadozott az avarral, telehordva száraz levelekkel a még mindig frissen zöldellő pázsitot.

Ria Steinberg gyors léptekkel rótt a kert útjait. Csütörtök reggel volt. Ma ér véget hosszas száműzetése. Még egyszer utoljára föl akart keresni minden kedves zugot a kertben. Búcsúzott. Valósággal fölfoghatatlan, óriási dolognak tűnt számára, hogy kiléphet végre a világba - a nagyvilágba, ahol az anyját is * megtalálhatja egyszer. Vajon mikor láthatja viszont?

A gyámja érkezéséig még mindig hátra volt egy egész óra. Hiába siettette volna Ria az idő múlását, az nagyon próbára tette a türelmét. Remélhetőleg nem gondolta meg magát Feldner úr, futott át az agyán. Jobbnak látta, ha visszamegy a házba, és ott várakozik.

Útra készen állt. Zárt nyakú, fekete gyapjúruha volt rajta, a falusi varrónő siralmas tákolmánya, ami végképp szánmasszá tette a megjelenését. Leült a zongorához, hogy gyorsabban teljen az idő.

Könnyű keze alatt fölzúgott, dalolni kezdett a remek hangszer. A lány is egészen megváltozott, amikor játszott. Lehullott róla minden félszesség és féltékenység. A zene hangjaival kifejezhetett mindent, ami fiatal lelkében forrt és kavargott, s amit képtelen volt szavakba önteni. Korner, a falusi tanító mestere volt a zongorának, de ifjú tanítványa messze túlszárnyalta. Senki nem nézett volna ki ilyen művészi teljesítményt a gyámoltalan, esetlen Riából.

Az öreg Korner énekórákat is adott a lánynak, s szépen kifejlesztette csengő mezzoszopránját, bár az apjának ez már nemigen volt ínyére. Steinberg úr bezárkózott a szobájába vagy távozott a házból, valahányszor Ria énekelt és zongorán kísérte magát. A lány ezért roppant szerény véleménnyel volt önnön zenei tehetségéről. Az öreg iskolamester sem dicsérte soha. Így aztán csak a maga öröme muzsikált, ha egyedül volt. Számára a zene a szabadságot jelentette, miközben sejtelve sem volt arról, hogy igazi művészi tehetséggel áldotta meg a sors.

Ma is csak azért játszott, hogy a szorongástól megszabaduljon. Énekelni azonban nem volt képes. Kénytelen volt elhunyt apjára gondolni, és ez hamarosan az ujjait is megdermesztette. Fölemelkedett a zongora mellől, lecsukta a fedelét, és szelíden végigsimított rajta.

Örökre el kell hát némulnia? Nem! Egyszer majd, ha rátalál anyjára a nagyvilágban, elhozatja a zongorát. Akkor majd megint zúgni és zengeni fog, de addig hallgatnia kell.

Ria nyugtalanul az ablakhoz lépett. Hát csak nem jön Feldner úr? Végre - valahára meglátta az állomás felől közeledő kocsit. A lány térde remegett, s minden vér kifutott az arcából, amikor a gyámja elé sietett.

Feldner úr kedvesen üdvözölte a rémült teremtetést, és érezte, hogy reszket jéghideg kis keze.

- Remélem, fölkészült rá, hogy ma velem tart, Ria kisasszony? - kérdezte jóságosan mosolyogva.

- Igen, már két órája készen állok, csak kabátot és kalapot kell vennem.

Az öregúr kissé elfogódottan mustrálgatta. Rettenetesnek találta az öltözékét, de ezen már nem lehetett változtatni. ,

- Megkapta a levelemet, ugye? - kérdezte, csak hogy mondjon valamit.

Ria bólintott, s elcsukló hangon felelte:

- Százszor is elolvastam kedves, jóságos szavait!

Az öregúr csitítóan simogatta remegő kezét, s figyelmesen szemügyre vette piruló arcát. Ma más szemmel nézte, mint első alkalommal, hiszen azóta fölmerült a lehetőség, hogy esetleg ő lesz a menyje. A vonásait most finomabbnak, kedvesebbnek látta, és úgy tűnt neki, hogy föltűnően hasonlít az anyjára. Ugyanaz a szép szempár, ugyanaz a gyöngéd arcszín, finom bőr. Hanem a többi... jóságos Isten, hát miféle ruha ez, miféle frizura! Nem is tudná megfogalmazni, mitől olyan szörnyen előnytelen, de úgy néz ki ez a lány, mint egy madárijesztő! Pedig milyen gyönyörű a szeme, a szája, szépek a fogai, és szemlátomást az alakja is karcsú, arányos. De ez az öltözék, ez a magas szárú cipő, ez a nevetséges konty karikatúrát csinálna még a Mi lói Vénuszról is!

Ria könnyek között búcsúzott a szolgálától s az öreg iskolamestertől, aki tarka őszi csokorral érkezett a búcsúztatására. Ezt a csokrot Ria egész úton szorongatta, s nem engedte ki a kezéből az elemózsiás kosárkát sem, melyet a házvezetőnőtől kapott. A kalapja félrecsúszott, s egészében véve föltöbb szerencsétlen látványt nyújtott, ahogy a

sarokba húzódva kuporgott a fölkében, szemközt a gyámjával. A vonat, mint rendesen, most is meglehetősen zsúfolt volt.

Ria félénken nézegette az utasokat, s ösztönösen összehasonlította magát a hölgyekkel. Elég érzékeny volt ahhoz, hogy fölfogja, mennyivel előnytelenebb az ő megjelenése. Ez persze csak növelte elfogódottságát, és egyre bizonytalanabb, esetlenebb lett. Feldner úr pedig egyre jobban feszengett. Ha Horst így pillantja meg a lányt, akkor minden elveszett!

Megérkeztek. A vonat megállt, s Ria gyámoltalan kétségbeeséssel topogott az emberáradatban, amely majdnem elsodorta. Gyámja erélyesen magával húzta. Az állomásépület előtt szerencsére azonnal kaptak taxit. Feldner úr besegítette a lányt, aki zaklatottságában véletlenül az ablaküvegnek nyomta a kalapját. A csúf kis kalap alaposan behorpadt, s még jobban félrecsúszott. Ria haja szétzilálódott az őszi szélben, tekintete rémülten cikázott ide - oda az élénk városi forgalom láttán.

Gyámja semmit nem kívánt jobban, mint hogy javítson kissé a megjelenésén, de elképzelése sem volt róla, hogyan. „Csak ne látná meg rögtön Horst, anyuska előbb kicsit rendbe hozhatná!” - gondolta magában.

De Horst jelen volt az új rokon bevonulásánál. Anyja oldalán várta a villa előcsarnokában, hogy üdvözölhesse. Megrökönyödve, elhúlve bámulta az apja karján közelgő jelenséget. Ria külseje Feldnerné asszonyt is meghökkentette, ő sem ilyennek képzelte a milliomos Steinberg lányt. De gyorsan összeszedte magát, és mosolyogva elébe sietett.

- Isten hozta minálunk, drága gyermekem!

Ria bizonytalan, esdeklő pillantást vetett rá.

- Én... ó... nagyon köszönöm... - dadogta riadtan.

Gyámoltalansága meghatotta Johanna asszonyt, és szívből jövő részvétet ébresztett benne. Magához ölelte a reszkető lányt.

- Remélem, hamar otthon fogja érezni magát nálunk!

Horst még mindig sóbálványá dermedve állt. Egyre csak ez járt a fejében: „Ezt a kis rémséget akarják hozzám adni?” De végre föleszmélt, anyja hangja fölrázta kábulatából. Kihúzta magát, és odalépett Riához. Lovagiasan meghajtotta magát előtte.

- Engedje meg, nagyságos kisasszony, hogy én is üdvözöljem szüleim házában. Isten hozta!

Ria csak most látta meg a fiút. Tágra nyílt szemmel meredt rá. S mikor a szürke szempár vizsonozta a pillantását, egész testében megremegett. Fölváltva sápadt és pirult, úgy érezte, cseng a füle. Mintha kihúzták volna a talajt a lába alól. Mikor meglátta Horst bekötözött karját, őszinte fájdalommal remegett meg az ajka. S mindeközben oly lehetetlenül, nevetségesen gyámoltalan látványt nyújtott, hogy nézni is fájt. Alig valamit enyhített a jelenet kínosságán, amikor Feldnerné asszony ügyesen lekapta Ria fejről a félrecsúszott és megnyomorodott kalapját, és gyorsan megigazította a haját.

Sokkal jobban így sem nézett ki, de a tekintete oly forrón könyörgött egy kis szeretetért és elnézésért, hogy Horst Feldner szívében fölébredt a lovagias érzés. Megsajnálta a lányt, s egyszerre átérezte, milyen szörnyű bűnt követett el ellene az apja. Meghajtotta magát, és a karját kínálta Riának.

- Megengedi, hogy a nappaliba vezessem?

Ria még mindig feldúltan tekintett rá, és úgy érezte, mozdulni sem képes. Akkor a férfi gyöngéd nyomással a karjára szorította remegő kezét, és magával húzta a nappaliba.

Ria szinte megbabonázva állt meg egy pillanatra az ajtóban. Fölbolydultak gyerekkori emlékei. Átellenben, az ablak előtt egy karosszék állt. Ria lelki szemei előtt megjelent az édesanyja, amint ott ül, és kinyújtja felé ölelésre tárt karját. Ó, milyen gyakran tett így!

Ilyenkor Ria valósággal röpült hozzá, és befészkelődött az ölébe, mint valami kis madár. Elszorult a torka. Minden erejével igyekezett elfojtani a fölindultságát, de hiába. Hangosan fölzokogott, és tenyerébe temette az arcát. A többiek döbbenetben álldogáltak egy darabig. Johanna asszony jóságosan magához vonta a zokogó lányt, és Ria úgy kapaszkodott a nyakába, mint a fuldokló. A jólelkű asszonyban azonnal föléledtek az anyai érzések.

- Szegény gyermekem... - mormolta meghatottan. Aztán a két férfihoz fordult. - Hagyjatok magunkra, míg megnyugszik egy kisé.

Amazok megértően távoztak a nappaliból. Johanna asszony leült a díványra, s maga mellé vonta Riát.

- Sírja ki magát nyugodtan, drága gyermekem! Attól majd megnyugszik. El tudom képzelni, milyen fölkavaró érzés lehetett önnek belépni ebbe a házba. Túl sok minden történt ma, ugye?

Ria még föl - fölzokogott de hamarosan lecsillapodott.

- Ó, milyen ostobaság tőlem így sírva fakadni. Hiszen örülnöm kellene, hogy megint itt lehetek ebben a házban, ahol minden drága anyámra emlékeztet. Rettenetesen megrázott, mikor megláttam azt a karosszéket az ablaknál. Anyám legtöbbször ott üldögélt. És hozzá mehettem minden gondommal, örömmel. Azt hiszem, még sohasem tudatosult bennem ekkora erővel, milyen sokat veszítettem. És most... most már az ön kedves arcára is emlékszem, hogy milyen gyakran láttam az anyám mellett.

Az asszony szíve szinte túlcsoordult a meghatottságtól. Megsimogatta Ria kezét.

- Igen, gyermekem, az édesanyja szívbeli jó barátnőm volt. És minden tőlem telhetőt meg akarok tenni, hogy ön jól érezze itt magát, és élvezze az életet, amíg csak Isten segítségével viszont nem láthatja őt

Ria megcsókolta a kezét.

- Annyira hálás vagyok önnek! Kérem, ne haragudjon, amiért ilyen balga és ügyetlen vagyok! Még hozzá kell szoknom, hogy megint emberek között fogok élni. Kérem, nagyon kérem, legyen jó hozzám!

Johanna asszonynak se kellett több, könnyes meghatottsággal ölelte át a lányt.

- Hadd helyettesítem hát az édesanyját, míg vissza nem tér hozzá. Higgye el, igazán nem fog nehezemre esni! De hagyjuk el a magázódást, kérlek! Szólíts Johanna néninek, ahogy kislány korodban is tetted, és ugye én is hívhatlak Riának?

- Milyen kedves vagy hozzám, Johanna néni! - kiáltotta boldogan Ria. - Ó, nem is tudod, mennyire jólesik! Évek óta nem szólt hozzám senki ilyen kedvesen.

- Szegény gyerek! Hát az apád?

- Ő mindig nagyon komor volt, és keserűség volt minden szavában - rázta a fejét szomorúan Ria. - Nemegyszer úgy éreztem, gyűlöl, csak mert az anyám lánya vagyok. Biztos ő is rettenetesen nélkülözte a szeretetet, de ezt soha nem ismerte be. Engem is meg akart keményíteni, hogy ne legyek lágyszívű, befolyásolható, és ne várjak semmi jót az emberektől, hanem csak rosszat, gonoszságot. Most pedig úgy érzem magam, mint aki kegyetlen börtönből szabadult. Óriási boldogság megint emberek közt élni, vidáman, szabadon! Akkora, hogy szinte túlszárnyalja még az apám miatti gyászt is. Ez nagy gonoszság tőlem, ugye?

Kétségbeesett, segélykérő pillantását látva Johanna asszony megnyugtatóan megcsókolta a homlokát.

- Szegény, drága gyermekem, az a gonoszság, amit ellened elkövettek. Bármilyen boldogtalan volt is apád, nem lett volna szabad rád zúdítania elhibázott élete minden keserűségét. A legrosszabb pedig az, hogy megfosztott az anyádtól. Ahhoz a szerencsétlen emberfajtaához tartozott, amelyik nem tűri meg a boldogságot maga

mellett, ha ő maga nem lehet boldog. Hála Istennek, téged azért mégsem sikerült embergyűlölővé nevelnie! Ez lett volna a legnagyobb csapás, amit anyádra mérhetett.

Ria hevesen rázta a fejét.

- Ha apám az emberek gonoszságáról beszélt, mindig anyámra kellett gondolnom. Arra, hogy ő jó, és akkor kell, hogy legyenek más jó emberek is.

- Nos hát, meg fogunk tenni mindent, hogy mielőbb találkozhas anyáddal. Hanem most már gyere, megmutatom a szobádat, öltözz át! Egy óra múlva érted megyek. Addigra remélhetőleg megnyugszol annyira, hogy Horsttal is eltársalogj egy kicsit. Azt hiszem, vele még egyetlen szót sem váltottatok.

Ria arca lángba borult. Félénken nézett Johanna asszonyra.

- A fiadnak még mindig be van kötve a karja. Talán fájdalmai vannak?

- Már nemigen. Jól gyógyul a sebe. Hamarosan teljesen egészséges lesz.

- Jaj, hogy aggódhattál érte, mikor a fronton harcolt!

- Isten a megmondhatója, mennyit imádkoztam érte! - sóhajtott egy mélyet Feldnérné. - Jaj, csak megint ki ne küldjék a harctérre!

Ria összeresztette, és egészen elsápadt.

- Nem, jaj, édes Istenem! Az nem lehet... nem vihetik el megint... nem viselném el a rettegést - dadogta magánkívül.

Ha eddig még nem hódította volna meg Johanna asszony szívét, hát ezzel a néhány szóval végképp megnyeri. Tapasztalatlanságában önkéntelenül elárulta, milyen mély hatást tett rá Horst már az első pillanatban. Természetes, magától értetődő módon mutatta ki az érzelmeit, hisz senki sem tanította meg, hogy egy ifjú hölgy nem árulhatja el, ha egy fiatalember többet jelent neki holmi futó ismeretségnél. Horst Feldner volt az első fiatalember, aki a közelébe került, és hát nem is csoda, ha a jóvágású, rokonszenves, intelligens fiú ekkora hatást tett rá. Az asszony meghatottan simogatta Ria izgalomtól tüzelő arcát.

- Mindnyájan reméljük, hogy nem küldik ki többé. Most, hál istennek, itthon van, és nagyon jó, hogy ilyen kedves kis új lakótársat kapott, mert biztos unatkozna különben, míg nem dolgozhat újra. Örült is ám a jöttödnek!

- Igazán? - mosolygott félénken Ria. - Nem leszek a terhére?

- Épp ellenkezőleg!

Ria a szívére szorította a kezét. A szeme csak úgy ragyogott.

- Ó, de örülök!

Különlegesen kedves, bájos látványt nyújtott így, a borzalmas öltözék ellenére is. Johanna asszony titkon örömmel nyugtázta ezt. Mikor azonban még egy búcsúpillantást vetett a lányra a szobája küszöbén, magában halkán fősóhajtott.

„Az én fiacskámnak nagyon is kifinomult az ízlése, és igencsak sokat ad a szépségre. Tartok tőle, hogy ez a szegény kis jószág hiába olyan jó és kedves, nem fog neki tetszeni. A férfiak sajnos mindig a külsőt nézik!”

Lement a lépcsőn, és a dolgozószobába indult, hogy beszéljen a férjével. Horstot is nála találta.

- No, Hanikám, megnyugodott már egy kicsit az a szegény kislány? - kérdezte Feldner úr.

- Persze - bólintott mosolyogva a felesége. - A szobájában van, épp átöltözik. Mi ketten már jó barátok vagyunk. Szegény gyermek... nagy bűnt követett el ellene az apja. Tőled, ugye, ne is kérdezzem, hogy tetszett, Horst?

A fiatalember összeráncolta a homlokát.

- Bármennyire sajnálom is szegényt, kénytelen vagyok kijelenteni, hogy egy lehetetlen kis rémségnek tartom - vágta rá. - Apának már megmondtam, szó sem lehet arról, hogy feleségül vegyem.

- Nono! Várd csak ki a végét! Egyáltalán nem csúnya lány, gyönyörű a szeme, finomak a vonásai...

- De nevetséges! Anyám, ez sokkal rosszabb, mint ha csúnya volna. Egy csúnya asszonyt még csak - csak elvisel az ember, de egy nevetségeset soha. Már a feje kész karikatúra azzal a konttyal! És akkor még nem is beszéltem a borzalmas ruhájáról meg az esetlen, merev mozgásáról. Nem, soha! Ne haragudjatok, de ebből a lányból nem kérek!

Johanna asszony megragadta a fia kezét.

- Horst, könyörgök, ne csak a külsejét nézd! Persze hogy most lehetetlenül fest, de ki fog bontakozni, meglásd!

- Legalábbis arra kérlek, hogy ne határozz elhamarkodottan, fiam. Ne felejtse el, hogy ettől függ a jövőnk - fűzte hozzá komolyan az apa.

Horst kényszeredetten bólintott.

- Nem, apám, dehogy felejtsem. De vannak dolgok, amikre egyszerűen képtelen vagyok. Meg aztán azt sem tudhatjuk, hogy ő mit szól hozzám.

- Nagyon is nagy hatást tettél rá.

- De hát anyuskám, honnan veszed ezt ilyen hamar? - kérdezte rosszkedvűen Horst.

Az anyja megértően nézett rá.

- Nekünk, nőknek van egy hatodik érzékünk az ilyesmihez. Anyádnak elhahagytad, fiam. De hagyjuk egyelőre ezt a témát! Várj csak türelmesen, ismerd meg jobban Riát! Dönteni ráérsz aztán is. A külseje alapján, ez igaz, egyelőre rászolgál a bírálatra. A jelleme viszont minden kritikán fölülmelkedik. És azért ez volna mégis a legfontosabb. A külsőségeket könnyű megváltoztatni, a jellemvonásokat annál kevésbé! Végtelenül sajnálatra méltó teremtés ez a Ria, ami bizony az apja bűne.

Horst ezzel készségesen egyetértett. Résztétet ő is érzett a lány iránt, de semmi többet.

Horst szüleinek legnagyobb sajnálatára Ria a vacsoránál éppolyan kevésbé tetszetős ruhában jelent meg, mint amelyet az utazáshoz is viselt. Haját simán hátrafésülve még szorosabb kontyba fogta a tarkóján, és szemlátomást vizes kefével is megrendszabályozta, nehogy egyetlen fürtöcske is kikandikáljon. Horst jelenlétében elfogódott volt, s ez még esetlenebbé tette a mozgását.

A fiú kelleetlenül tekingetett felé. Ria állandóan lesütötte a szemét, csak akkor nézett föl, ha a szülők szóltak hozzá. Ez volna az ő leendő felesége? Nevetséges. Egész egyszerűen nevetséges, ő, a kifinomult szépérzékével és ez a lehetetlen kis gnóm! Az emberek összenevetnének a háta mögött. Hát hogy lehet egy gyönyörű asszonynak ilyen lánya? Ria anyján minden szép volt, ő maga elegáns, ízlésesen öltözködő és elragadó... Ria pedig minden ízében nevetséges. Pedig hasonlít az anyjára, ezt nem lehet elvitatni.

Horst tehát egyáltalán nem volt rózsás kedvében. De az udvariasság megkívánta, hogy mégiscsak váltson egy - két szót a lánnyal.

- Remélem, jól utazott, nagyságos kisasszony? - kérdezte mély, meleg hangján.

Ria kissé összerezzen. Félénken fölneézett, s egy pillanatra összetalálkozott a szeme a fiúéval. Aztán azonnal a tányérjára meredt megint.

- Köszönöm kérdését, nagyon is jól - felelte halkán.

Nem is sejtette, miért ver a torkában a szíve, miért remeg, ha e szürke szempár az övébe kapcsolódik. Horst olyan erős hatást gyakorolt rá, hogy már az is fölkaparta, ha csak ránézett vagy szólt hozzá.

- Remélem, hamar megszokik itt nálunk. Én a magúm részéről mindent meg fogok tenni ennek érdekében - mondta szinte akaratlanul Horst.

Ria megint fölemelte egy pillanatra a tekintetét. Ahogy most az öröm megvillant nagy, sötét szemében, u fiú is kénytelen volt beismerni, hogy ez a szempár gyönyörű.

- Nagyon, nagyon kedves öntől! - mondta lelkesen u lány.

Elfogódottsága enyhült kissé az est folyamán. A házaspár mindent megtett azért, hogy elnyerjék a bizalmát. Velük már egész fesztelenül és vidáman tudott csevegni. Csak akkor bizonytalanodott el, ha Horst is részt vett a társalgásban.

Ria megkérte a gyámját, tegyen meg mindent, ami csak hatalmában áll, hogy mielőbb hírt adjon róla az anyjának. Heinrich Feldner megígérte, hogy egy dán üzletfele révén ír neki, hátha az megtalálja a módját, hogy továbbítsa a levelet. Sőt, talán még választ is kaphatnak ezen az úton. Ria nagyon hálás volt neki ezért az ígéretért. Amikor elköszönt új rokonaitól, Horst, aki megszokta már valamelyest szokatlan külsejét, mosolyogva így szólt:

- Aztán valami nagyon szépet álmoddjon ám ma éjszaka, nagyságos kisasszony! Anyuska szerint beteljesedik az álom, amit egy új házban lát az ember első éjszaka.

Ria összekulcsolta a kezét.

- Akkor valami nagyon - nagyon szépet és jót szeretnék álmodni!

- Jó éjszakát, Steinberg kisasszony!

- Jó éjt, Feldner úr!

Johanna asszony föl kísérte védencét a szobájába, mert meg akart győződni róla, hogy valóban mindennel el van látva.

- Kicsomagoltál már, Ria?

- Igen, Johanna néni. Az üres bőröndöt már ki is vitte a szobalány.

- Hát az a bőrönd volt az egyetlen csomagod?

- Igen. Abban voltak a ruháim, a fehérneműm meg a cipők is. Mindent beraktam ebbe a szekrénybe.

Feldnérné asszony kinyitotta a szekrényt, mely kettős célt szolgált: az egyik fele a ruháknak, másik a fehérneműknek volt kialakítva. Meghökkenve szemlélte a szegényes ruhatárat. A polcos részben néhány durva anyagból varrt, egyszerű fehérnemű hevert, a szekrény másik felében két fehér vászonruha lógott, egy sötétkék meg egy szürke gyapjúruha, valamint az a fekete ruha és kabát, amelyben Ria utazott. A felső polcon volt a gyászhoz illő fekete kalap meg egy széles karimájú, egyszerű szalmakalap. Lent pedig, a szekrény alján két pár durva bőrcsizma, egy pár barna félcipő, meg egy könnyű házicipő. Mellette néhány gyapjú - és pamutharisnya, szintén meglehetősen durva holmik.

Ez volt minden. Sehol semmi dísz, finom csipke, színes szalag, s egyéb női csecsebecse.

„Teremtő Atyám! Ez egy milliomoslánny ruhatára!” - gondolta Feldnérné.

- Ez az összes holmid? - fordult Riához, miközben a csúf, merev ruhákat tapogatta.

- Igen, Johanna néni - felelte elfogulatlanul Ria.

- Ki varrta ezeket?

- A falusi varrónő. Olykor - olykor feljött, s megkérdezte, nincs - e szükségem valamire.

- És a harisnyák... hiszen ez csupa kézimunka. Ki kötötte neked?

- A házvezetőnőnk.

Feldnérné megrendülten vonta magához a lányt.

- Van fogalmad róla, Ria, hogy az apád egyáltalán nem a rangodnak és helyzetednek megfelelően öltöztetett téged?

Ria csodálkozva nézett rá.

- Apa egyáltalán nem törődött a ruháimmal. Ha szétment valamelyik, egyszerűen csináltattam újat, őt meg sem kérdeztem.

Feldnérné fejcsóválva mustrálgatta a ruhatárat.

- Úgy látom, mindnek ugyanaz a szabásmintája.

- Igen, ezt a mintát már jól tudta a varrónő, és nekem is kényelmes volt így.

Feldnérné lassan becsukta a szekrényt.

- Drága gyermekem, itt a városban új ruhákra lesz szükséged.

Ria még mindig teljesen gyanútlanul helyeselt.

- Igaz, Johanna néni, már a vonaton is láttam, hogy a hölgyek máshogyan öltözködnek, mint én. Ezeket elhordhatom itt a házban, de ha megyek veletek valahová, akkor nyilván más ruhákra lesz szükség.

Johanna asszony azonban úgy gondolta, hogy a silány tákolmányoknak mihamarabb el kell tűnniük. A házban sem veheti föl őket többé Ria. Még a szolgálóik is kikérik maguknak, ha ilyesmiben kellene járniuk.

- Nos tehát, a lehető leghamarabb csináltatunk neked pár csinos selyemruhát meg néhány kosztümöt is. Sok új ruhát nem kell rendelni egyelőre, amíg gyászt hordasz. De minden alkalomra kell legyen legalább egy ruhád. Ez így illik a te helyzetekben. A fehérneműd sem ifjú hölgynek való. El fogjuk ajándékozni, te pedig újat kapsz.

- Úgy lesz minden, ahogy akarod, Johanna néni - felelte engedelmesen Ria.

Az asszony elmosolyodott.

- Nos, ez egyszer még akarok helyetted. De meg kell tanulnod neked is akarni. Az apád nyilván nem arra nevelt, hogy saját akaratod legyen.

- Mindig azt tettem, amit ő kívánt.

Johanna asszony homlokon csókolta a lányt.

- Sokat kell még tanulnod, kis Riám, de amennyire tőlem telik, segíteni fogok neked. Most ideje aludni. Álmodj valami szépet!

- A fiad is ezt kívánta nekem - mosolygott boldogan Ria. - Anyyira kedvesek vagytok hozzám!

- Muszáj is hozzád kedvesnek lenni, gyermekem - felelte búcsúzóul Johanna asszony mosolyogva, és kiment a szobából.

Ria még egy darabig ott állt, a szívére szorított kézzel. és ragyogó szemmel nézett maga elé. „Csak el tudnám felejtetni az elmúlt hét évet, akkor minden egészen olyan volna, mint régen. Hinni tudnám, hogy mindjárt belép az ajtón anyám gyönyörű estélyi ruhában, amelyet akkor viselt, ha vendégségbe mentek. Megölelné, megcsókolna, becézgetne. Milyen szomorú, hogy nem lehet velem! De nem akarok hálátlan lenni... Anyyi kedves emberrel találkoztam Itt! Mindenki kedves hozzám, még Horst Feldner is” - gondolta, és mélyen fűléshajtott.

Aztán levetkőzött, és aludni tért. De sokáig nem jött álom a szemére. Édesanyja gyönyörű, napsugaras képe elevenen élt a lelkében. És most először gondolkozott el azon, hogy az anyja mindig csodaszép, elegáns ruhákat viselt, melyek nem is hasonlítanak az ő egyszerű gyapjúruháira. Johanna néniéig igaz van; ezentúl neki is másképp kell öltözködni. Könnyebb, finomabb anyagokból készült ruhát fog hordani. Már a vonaton is fölfigyelt rá, hogy az összes fiatal hölgy sokkal csinosabban volt öltözve, mint ő, a cipőjük is finomabb volt, a kalapjuk összehasonlíthatatlanul szebb. Hirtelen elfogta a vágy, hogy olyan szép legyen maga is, mint az anyja volt valaha. Eddig még sosem gondolkozott el a külsején, teljesen közömbös volt neki, hogy néz ki. Most egyszerre ez is érdekelni kezdte.

„Vajon tetszenék Horst Feldnernek, ha én is olyan nagyon szép volnék?”

Ez volt az utolsó gondolata, mielőtt álomba merült volna. Következésképpen az álma is erről a két emberről szólt, akiről ébren gondolkozott: az édesanyjáról és Horst Feldnerről.

Álmában virágzó rét közepén állt, s az anyja közeledett felé. Horst ott állt őmellette, és egy nagy, piros szívet tört darabokra. Ez az én szívem, gondolta álmban, és zokogva nézte, hogy dobja Horst az összetört szívet a zöld gyepre. Úgy hevert ott, mint valami vérfolt. Ám az anyja ekkor odaért hozzájuk, fölemelte az összetört szívet, és gondosan újból összeillesztette. Mosolyogva odaadta Horstnak, és azt mondta: „Ezentúl nagyon óvatosan bánj vele, nehogy megint el találjon törni!” Horst az ajkához emelte a meggyógyult szívet, és megcsókolta. Ria már nem sírt, hanem mennyei öröm töltötte el, valami különös, ujjongó boldogság. „Milyen jó, hogy anyám eljött, különben meg kellett volna hálnom” - mondta magában.

Talán túl hangosan mondta, mindenesetre fölriadt, és csodálkozva nézett körül. Heves mozdulattal fölült az ágyban. A nap már betűzött az ablakon, rá a virágmintás takaróra. Ria gyöngéden végigsimított a puha anyagon.

- Újra itthon vagyok! Itthon, és az anyám eljött hozzám álomban!

Hirtelen eszébe jutott, hogy Horst Feldner is megjelent az álmban. Érdekes, ő mondta tegnap este, hogy az első álom valóra válik. Ha ez így van, akkor össze Ingja törni a szívét, aztán pedig megcsókolja. Ó, milyen fura, bolondos álom!

Ria föl pattant, s az ablakhoz lépett. Kíváncsian kikandikált a két függöny között. Horst Feldnert látta odakint, amint szürke egyenruhájában sétálgat a kertben. A lába nyomában egy tacsó szökdécselt. Horst az egészséges kezével elhajított egy botot, mire a kutya igencsak kényelmes tempóban poroszkált érte.

- Össze ne törd magad a nagy igyekezetben, te lustaság! - korholta a gazdája. A kutya föl nézett rá, lelkesen csóválta a farkát. Horst lehajolt hozzá, s kicsit eljátszadózott vele. Aztán fölegyenésedett, megfeszítette magas, izmos testét, s indult tovább. Ria követte a tekintetével, amíg a kutyával a nyomában eltűnt a bokrok közt. Akkor halkan elnevette magát.

- Kijutottam végre a világba, emberek között vagyok... kedves, jó emberek közt! Ó, de csodálatos!

Sietve öltözködni kezdett. Amíg a tükör előtt állva a haját fésülte, bizony másként nézett ki, mint felöltözve, silány ruháiban. Rózsás - fehér nyakát, szép formájú, gömbölyű karját most nem takarta el csúf ruhadarab. A tükörből az ifjonti szépség eleven képmása ragyogott vissza rá, aranybarna haja lágy hullámokban keretezte bájos arcát. Ria kezében egy pillanatra megállt a fésű. Keze lassan lehullott, szeme az elbűvölő tükörképre tapadt. Mosolyogva belekacsintott a tükörbe, s kacér mozdulattal hátravetette a haját. De a következő pillanatban már mélyen elpirult, és sietve folytatta a fésülködést. Haját könnyörtelenül szoros fonatokba kényszerítette, feszes kontyot tekert belőle, és megtűzte. Ezzel az egyetlen módszerrel tudta rendbe hozni dús haját, és fogalma sem volt róla, mennyire elcsúfítja magát vele. Csak az érdekelte, hogy tartós legyen a frizura. Fésülködés után magára kapra fekete gyapjúruháját - és kész volt ismét a rút kis kacska. És mintha csak a csúf öltözék tenné, a mozgása is megint a régi volt: esetlen és merev. Félénk, bizonytalan léptekkel osont végig a folyosón, majd le a lépcsőn.

Az előcsarnokban Horst toppant elébe, aki éppen a kerti sétából tért vissza. Ahogy ránézett az új rokonra, megint föltámadt benne az elutasítás és szánalom furcsa keveréke. De nem mutatta persze, hanem udvariasan köszöntötte a lányt:

- Jó reggelt, nagyságos kisasszony. Remélem, jól aludt?

Ria bólintott, s félénken sandított föl rá.

- Köszönöm szépen, nagyon jól.

- És sikerült szépet álmodnia? - kérdezte a fiú barátságos mosollyal.

Ria arca lángolt. A világért sem árulta volna el az álmát.

- Igen, álmodtam... - felelte elfogódottan - először nagyon szomorú volt, de aztán... aztán jött az édesanyám, és akkor minden jóra fordult.

- Minden jó, ha a vége jó - vágta rá a fiú nevetve. - Gyerünk hát reggelizni! A szüleim már biztosan várnak.

Együtt lépnek be az étkezőbe - még egy ilyen össze nem illő párt! Horst egyszerű, szürke egyenruháiéiban volt, mégis elegáns, előkelő benyomást tett. Ria viszont a legkevésbé sem nyújtott tetszetős látványt, ezt még Horst szülei is kénytelenek voltak elismerni a belépő fiatal pár láttán. Johanna asszony azonban jobb belátásra intette magát. Nemhiába mondják, hogy ruha teszi az embert. Rendelni kell egy - két csinosabb holmit Riának, mindjárt másképp fog kinézni! A többi meg kialakul magától.

Ria Steinberg már harmadik hete élt a gyámja családjában. Az öregurat Heinrich bácsinak szólította, az meg őt Riának. Horstnak is engedélyezve volt a közvetlenebb Ria kisasszony megszólítás, mivel a „nagyságos kisasszony” nagyon mereven hangzott. Ria nem hitte volna, hogy ilyen gyorsan hozzászokik az új környezethez. A szülőkkel már teljesen fesztelen, bizalmas hangnemben beszélt, csak Horsttal szemben volt még mindig elfogódott.

Azt viszont senki sem sejtette, milyen szellemi kincsek szunnyadnak benne. Gyámoltalansága miatt mindjárt tudatlannak is hitték, főleg, mivel félszegségében nem is igen mert előhozakodni a tudásával. Zenei tehetsége is rejtve maradt, hisz ő maga sem volt tisztában az adottságaival. Bár egyre - másra vágyakozó pillantásokat vetett a nagy fogadószobában álló zongorára, odáig sosem jutott, hogy talán ki is próbálhatná.

Szófogadatlan gyermeknek tartották tehát, annál is inkább, mert gyakorlati kérdésekben teljesen tapasztalatlan volt. Horst barátságosan tréfálkozó modorban társalgott vele, ahogy gyerekekkel szokás. Lassan a megjelenéséhez is hozzászokott valamelyest, de arról hallani sem akart, hogy Ria valaha is a felesége legyen. Johanna asszony viszont szívből megszerette a lányt. Ria simulékony, szelíd természete, tiszta, ártatlan lelke és jósága megnyerte anyai szívét. Türelmetlenül várta az erre a hétre megrendelt új ruhákat, melyektől igen sokat remélt. Ria ezekben egész más benyomást tesz majd Horstra! - gondolta bizakodva.

Johanna asszony amúgy maga sem volt különösebben elegáns jelenség, nem ismerte az öltözködés magasiskoláját. Egyszerű, szolid ruhákat hordott. Sokat **6** sem tudott arról, mi minden kell valójában egy elegáns ifjú hölgynek, de nagyon remélte, hogy sikerült megfelelő holmit kiválasztania Ria számára.

Pár napra rá meg is érkeztek az új ruhák, lehetett próbálni. Mennyei érzés volt Riának, amikor lehullottak róla durva anyagból varrt, merev ruhái, és könnyű, puha selyem simult a testére. Johanna asszony, igen bölcsen, egyszerű szabásmintákat választott, s a nemes kelme szépen redőzve omlott le a lány karcsú alakján. Hanem a ruhák az akkori divat szerint csak bokáig értek, így aztán különösen groteszk hatást tettek az előkandikáló esetlen bőrbakancsok és vastag, durva kötött harisnyák. A megrendelt új cipők még nem érkeztek meg. Johanna asszony telefonon gyorsan elintézte, hogy egy pár könnyű csatos cipőt mégiscsak szállítsanak le még aznap. Ria tehát finom fekete flórharisnyát húzott, rá az elegáns csatos cipőt, s magára kapta az egyik csinos selyemruhát.

Fölszabadultan nevetve forgolódott a tetszetős új holmiban a tükör előtt. Egyre - másra végigsimított a puha selymen, s lepillantott a finom kis cipőre.

- Milyen csodálatos tapintása van ennek a selyemnek, Johanna néni! Egész más, mint a gyapjúanyag. És hogy csillog! Nézd, milyen szépen esik ez a rojtos sál! És a cipő milyen

könnyű... alig érzem! - mondogatta boldogan. Az viszont eszébe sem jutott, hogy ő maga mennyire más hatást tesz környezetére az új öltözékben. A sok finom holmi csakis önmagáért való szépségével lelkesítette. Észre sem vette, hogy a lába milyen kecses, finom látványt nyújt most a szoknya fodor alatt.

Johanna asszony alaposan megmustrálta kis védencét, de még nem volt maradéktalanul elégedett a látvánnyal. Ria még mindig nem volt olyan tökéletes jelenség, amilyen lehetett volna. Arányos, karcsú teste most sokkal inkább érvényesült a finom ruhában, formás nyaka és alsókarja szépen mutatott a fekete selyem keretében, de a feje azzal a borzasztó frizurával még mindig groteszk látvány volt, sőt most talán még inkább, mint azelőtt. És a mozgása sem lett harmonikusabb, kecsesebb. Johanna asszony egy csöpp sóhajt nyomott el.

- Arra nem gondoltál, Ria, hogy talán új frizurát is fésülhetnénk neked? - kérdezte mintegy mellékesen.

- Isten őrizz, Johanna néni! - tiltakozott erélyesen Ria. - Boldog vagyok, ha egyáltalán sikerül jól megtűznöm. Másképpen biztosan nem lehet megrendszabályozni. De miért is kéne nekem más frizura? Nem elég rendes így a hajam?

Johanna asszony belátta, hogy Ria számára ismeretlen fogalom a hiúság. És sejtelve sem volt, hogyan lehetne mégis megszabadulni a rettentő kontytól. Mert ugye az a legfőbb, hogy Riát nem szabad még jobban elbizonytalanítani! Nem lehet tehát megmondani neki, mennyire elcsúfítja ez a hajviselet. A diplomáciai ügyeskedés pedig eléggé távol állott Johanna asszony egyszerű lelkétől. Egyelőre hát annyiban hagyta ezt a kérdést. Levezette Riát az étkezőbe, ahol a két férfi már várt rájuk.

Horst csodálkozó tekintetétől megzavarodva Ria még gyámoltalanabb, esetlenebb lett. Most sem tűnhetett föl sokkal előnyösebb színben, mint eddig. De annyit legalább láthatott Horst, hogy a lánynak szép, arányos alakja van, és kecses kicsi lába. Karcsú nyaka és formás, gömbölyű alsókarja pedig egyenesen maga a tökély! Mikor aztán asztalhoz ültek, és Ria olykor rávetette könnyörgő pillantású, szép szemét, a fiú első ízben kezdte mérlegelni, nem tudná - e mégis rászánni magát, hogy feleségül vegye. Szépérezékét ugyan még mindig sok minden zavarta ebben a lányban, s ráadásul tudatlan gyermeknek tartotta, aki szellemileg mindig alatta fog állni, sosem lehet méltó társa. Pedig ő mindig is olyan asszonyt kívánt magának, aki a lelki mélységekbe és szellemi magaslatokra követni tudja majd. Így képzelte el magának a házasságot. Ezt az ideált pedig Ria segítségével nemigen fogja megvalósítani. Még azt sem tudta róla, fejlődőképes - e egyáltalán.

Az apja azonban kendőzetlenül föltárta előtte az anyagi helyzetüket, úgyhogy Horst tudta már, elkerülhetetlen a csőd, ha nem jön hamar valami segítség.

Megengedhette vajon magának, hogy ebben a helyzetben csak önmagára gondoljon? Végignézte volna nyugodtan, hogy a szülei öregségükre ismerik meg a szűkölködést? Nem kötelessége - e, hogy áldozatot hozzon? Másfelől viszont... ha nem lesz vége a háborúnak, ha megint ki kell mennie a frontra, akkor mi lesz? Hisz akkor egész Németországnak vége - mit számít akkor az egyes ember? Úgy határozott tehát, hogy a sorsra bízza a döntést. Ha megkötik a fegyverszünetet, ha nem kell többet kimennie a frontra, akkor meg fogja kérni Ria kezét. Ezt az ultimátumot adta önmagának, és még aznap este közölte a szüleivel is.

Az apja átölelte, és megszorította a kezét.

- Köszönöm, édes fiam!

Johanna asszony titkon ujjongott magában. „Hisz tudtam én, ruha teszi az embert!” Átölelte a fiát, és kedvesen így szólt:

- Nem fogod megbánni, Horst, ha Riát veszed el. Értékes ember, hidd el nekem. És szeret téged, tudom! Csak látnád, milyen lelkes szemekkel néz utánad! Szerető, jó feleséged lesz. És nem lesz nehéz aztán alakítani sem, hogy olyanná váljon, amilyennek kívánod.

Horst megcsókolta az anyját.

- Mindenesetre igyekezni fogok, anyám. Ha Ria egyszer a feleségem lesz, mindent meg fogok tenni, hogy legalább őt boldoggá tegyem.

- Nem lesz nehéz, fiam, hidd el.

A szülők roppantul meg voltak elégedve a dolgok alakulásával. Nem gondolták, hogy talán helytelen ilyen érzésekkel belemenni egy házasságba.

Pár napra rá bekövetkezett a nagy összeomlás nyugaton. Megkötötték a fegyverszünetet, véget ért a háború. Csöndes, tiszta őszi nap volt, mikor Horst a reggeliző asztalnál fölolvasta az újságból a kapituláció hírét, hogy darabig mindenki mélyen hallgatott. Végül Johanna asszony megkönnyebbülten fölsóhajtott.

- Köszönöm, drága mennyei Atyám! Vége a háborúnak! - mondta ünnepélyesen.

A két férfi komoran nézett egymásra.

- Igen, de mi lesz aztán a béke ára? - szolt fojtott hangon Horst.

Feldner úr pedig megborzongva gondolta: „Talán most jön csak a legrosszabb”.

Ria szeme viszont földöntúli boldogsággal ragyogott.

- Nem kell többet a frontra mennie, kedves Horst! Hála Istennek, ó, hála Istennek!

Horst közelebb hajolt hozzá, és kutató pillantással nézett a szemébe.

- Hát sajnálta volna, ha el kell mennem?

Ria a szívére szorította a kezét, arca kigyúlt. De őszintén válaszolt, meg sem próbálva leplezni az érzelmeit.

- Nagyon, nagyon boldogtalanná tett volna.

Horst megfogta a kezét, és az ajkához emelte. Most tűnt föl neki először, milyen szép Ria keze. Érezte, hogy összerezzen a lány, s a keze remeg az övében. Akkor eleresztette.

Ria úgy érezte, valósággal égeti a bőrét a fiú csókja. A nap folyamán több ízben is arcához simította titkon a kezét, s megremegett a boldogságtól.

Délelőtt a könyve fölé hajolva üldögélt a nappaliban. Johanna néni a konyhában szorgoskodott, Heinrich Feldner pedig a gyárban volt. Egyszer csak nyílt az ajtó, és Horst lépett be. Ria fölpillantott és összerezsent. A fiú civilben volt, s a karjáról hiányzott a kötés.

- Elfeledkezett a kötésről, Horst! - mondta riadtan.

A fiú nevetve emelte föl a karját.

- Nincs már szükség rá, anélkül is boldogulok.

- És az egyenruhájától is megválik?

Horst komoly arccal bólogatott.

- Igen, Ria kisasszony, és jó okom van rá. Holnaptól megint belépek apám gyárába.

- Gratulálhatok ebből az alkalomból?

A fiú közelebb lépett, és megfogta a kezét.

- Köszönöm. De úgy látom, megzavartam az olvasásban. Mit is olvas? Szabad megnéznem?

Ria fesztelenül átadta neki a könyvét. A fiú kinyitotta, és meghökkent. Aztán elnézően rámosolygott a lányra.

- Hogy jut eszébe ilyesmit olvasni, Ria kisasszony? Hol találta ezt a könyvet?

- Apám könyvtárából küldtettem meg magamnak. Több könyvet is hozattam onnan.

- Csupa ehhez hasonló filozófiai munkát? - kérdezte Horst, még mindig jóindulatú fölényrel a hangjában.

Ria bólintott.

- Az apám könyvtára kizárólag tudományos művekből állt. Legfőképpen asztronómiával foglalkozott ugyan, de azt nem akarta, hogy egyoldalú legyen a tudásom, ezért aztán más tárgyakra is tanított.

- Tanította? - álmétkodott Horst. - Efféle tudományos művekkel foglalkoztak?

Ria nem értette a csodálkozás okát.

- Ó, igen, szorgalmasan tanultam, hisz más dolgom úgysem volt. Apám mindennap tartott nekem előadásokat, főként csillagászatból, de más tárgyakból is. A munkájában is segítettem, s nem egy éjszakát töltöttünk a csillagvizsgálójában. Az égbolton sokkal jobban kiigazodom, mint a földön. Az összes csillagkép régi ismerősöm, de a földön egyetlen utat ismertem, a szomszéd faluba vezetőt. És még azon sem volt szabad járnom.

Horst döbbenetesen süppedt egy karosszékre Ria mellett, s fejcsóválva forgatta kezében a tudományos kötetet.

- Hát ilyesmivel foglalkozik, Ria kisasszony? Én meg azt hittem, arról sincs fogalma, mi fán terem a tudomány.

Ria ajka keserűen megrándult.

- Papírízű tudományban nincs nálam hiány. Csak épp a gyakorlati életben vagyok gyámoltalan, mint egy kisgyerek.

A beszélgetés itt félbeszakadt, mert Johanna asszony lépett a szobába.

- Jaj, Horst, de jó, hogy itt talállok! Mégy ma a gyárba?

- Igen, anyám, azonnal indulok.

- Akkor útközben, kérlek, nézz be a színház pénztárába is, vegyél jegyeket ma estére. Megígértem Riának, hogy színházba megyünk. Képzeld csak, még életében nem járt színházban!

Horst fölkel, s mosolyogva letette az asztalra a könyvet.

- Annál jobban kiismeri magát a csillagos égen! Tehát valóban sosem látott még színházat, Ria kisasszony?

Ria a fejét rázta.

- Olvastam ugyan szinte mindegyik klasszikus drámát, de színpadon nem láttam még egyet sem.

Horst megint csak álmétkodva nézett a lányra, aki ilyen fesztellenül beszél arról, hogy ismeri jóformán az egész klasszikus irodalmat, s aki olyan jól kiismeri magát a tudományos művekben meg a csillagos égbolton. Egész sor meglepetéssel szolgál ma ez a Ria!

- Akkor hát veszek jegyet ma estére - felelte, s már búcsúzott is.

Délben aztán, mikor Ria a szokásos félénkségével, olykor ügyetlenül és esetlenül viselkedett az asztalnál, Horst már - már azt hitte, az egész reggeli jelenet csak álom volt.

Este aztán színházba mentek. Igazi klasszikust adlak elő aznap: az Ármány és szerelem című drámát Schillertől. Ria számára rendkívül izgalmas élmény volt ez az este. Először nagyon megilletődött, mikor a páholyból végignézett a zsúfolt nézőtéren. Félelmetes látvány: ennyi ember egy rakáson! S ráadásul sokan feléje tekingetnek, némelyiknek még színházi látcsöve is van! Ria szíve hevesen kalapált. Elfogódottsága csak fokozódott, mikor látta, hogy Horst és a szülei nem egy embert ismerősként üdvözlönek, s néhány ifjú hölgy igencsak barátságos, sőt kacér szemeket mereszt a fiatalemberre. Ösztönösen érezte, mennyire tetszik a fiú ezeknek a lányoknak, de hát csoda? Hanem azért mégsem szabadna így nézniük rá, ezek a pillantások megsebeztek Ria szívét, maga sem értette, miért. Riadtan, nyugtalanul nézett Horst szemébe.

- Bátorság, Ria kisasszony! Ne féljen, nem érheti semmi bántódás - mondta a fiú kedvesen mosolyogva, mintha sejtené, mi nyugtalanítja a lányt.

Horst valóban szívből örült annak, hogy nincs olyan nő, aki miatt meginoghatna elhatározása, hogy elveszi Riát. Legalább a szíve szabad, így nem kell hazudnia, ha majd megkéri a lány kezét. Reggel óta már könnyebbnek érezte valamivel a sorsát, hisz most már tudta, hogy Ria legalább szellemileg egyenrangú társa lehet. Igaz, gyakorlati dolgokban járatlan, de iskolázott szellem, és lehet vele komoly dolgokról beszélgetni. Ez máris több, mint amennyit várt volna.

Felgördült a függöny, és Ria elfeledkezett a külvilágról. Tágra nyílt szemmel figyelte a színpadon folyó játékot. Fölindultsága nőttön-nőtt. Mikor Lujza kénytelen megírni a rettentő levelet, Ria keze görcsösen egymásba kulcsolódott, s a szeme könnybe lábadt. És amikor Lujza Lady Milfort előtt állt, Ria harciasan kihúzta magát, mintha ő maga állna ott a gonosz szívű asszony előtt, s jól odamondogatna neki. Mikor pedig Lujza kiürítette a méregpoharat, Ria görcsösen megragadta Horst karját.

- Nem tehet ilyet! - suttogta lázasan. Horst rápillantott, s szinte elrémült szenvedélyes arckifejezésétől. Csitítóan simogatta a karját.

- Hiszen csak játék, Ria kisasszony! - mondta mosolyogva.

Ria ránézett. Könnyek ültek a szemében. Ezen az estén végre leesett a hályog a szeméről. Elmúlt a bizonytalanság, amely már hetek óta megülte a lelkét. Olyan pillantással nézett Horstra, hogy attól a fiú egészen megrendült. Ria most már tudta, hogy szereti Horst Feldnert, éppen úgy, ahogy Lujza Ferdinándot. És ő is képes lett volna meghalni a szerelméért. Rémulten rezzent össze, ahogy fölhangzott a taps az előadás végén. Durvának, csúfnak érezte ezt a tetszésnyilvánítást. Hogy lehet ilyen otrombán széztúzni az áhítatos hangulatot? Sokkal jobb volna némán kimenni innen, úgy, mint valami templomból.

Amikor elhagyták a páholyt, ismerősök vették körül a Feldner családot, s hétköznapi semmiségekről fecsegték. Riát ez is földúlta. Bemutatták néhány idegennek, de megint csak annyira esetlenül, félénken viselkedett, hogy néhány ifjú hölgy vihogni kezdett a láttán, oldalba bökdösték egymást, és gúnyos pillantásokat vetettek felé. Horst homloka elborult. Véget vetett gyorsan a kínos jelenetnek, és kiszabadította Riát az idegenek gyűrűjéből. Dühösen préselte össze az ajkát, mert észrevette, hogy Ria viselkedése váltotta ki a lányok gúnykacaját. A lány megint olyan zavarban volt, hogy még ez sem tűnt fel neki, és örült, hogy egyedül maradhat Feldnerékkal. Egész úton hallgatagon ült a kocsiban, hazaérve pedig azt kérte, hadd vonuljon el a szobájába. Még mindig az átélt színházi élmény hatása alatt állt, és a könnyeivel küszködött. Horst észrevette ezt, és azonnal elszállt a lány ügyetlensége miatti haragja. Meghatottan nézett utána, és a szüleinek meg is jegyezte:

- Csupa érzékenység és szenvedély ez a lány. Úgy tűnik, nem csak nézte a darabot, hanem valósággal benne élt.

- Igen, nagyon erős hatást tett rá. De hát nem is csoda, ha meggondoljuk, hogy életében először volt színházban - felelt az anyja.

- Csak ilyen esetlen ne volna...! - fakadt ki önkéntelenül a fiú.

Másnap szokatlanul sápadt és csöndes volt Ria. Horst azonban nem tudott rá kellő figyelmet fordítani, mással volt elfoglalva. Nyugtalanító hírek érkeztek Berlinből. Egy napra rá pedig - ez volt az az emlékezetes novemberi vasárnap, melyen kikiáltották a köztársaságot - az újságok különkiadásban adták hírül a kormány bukását. Horst a sétájából hazatérve sápadtan, megrendülten lépett be a nappaliba, kezében a friss újsággal, és átadta az apjának, anyjával és Riával pedig közölte a tartalmát. Döbönt csend fogadta a hírt. Apa és fia egymásra néztek.

- Isten óvjon meg bennünket a testvérháborútól - sóhajtott fel végül az apa.

- Hát már nem lesz békességünk soha? - kérdezte rémulten Johanna asszony.

A férfiak igyekeztek megnyugtatni. Ria tágra nyílt, ijedt szemekkel hallgatta őket.

Néma csöndben, nyomott hangulatban ebédelt a négy ember. Azt sem tudták, mitől féljenek, miben reménykedjenek. Ez a hangulat napokig tartott, ezért aztán senkinek nem tűnt föl, hogy Ria már a színházi este óta szomorkodik. A felismerés, hogy szerelmes Horstba, megzavarta lelki békéjét.

A fiú mostanában minden reggel apjával együtt ment a gyárba. Akadt munkája bőven, mivel nap mint nap érkeztek vissza a frontról a régi munkások, be kellett őket osztani, szervezni a műszakok munkáját. Rengeteg nehézség adódott. Még az eddiginél is sürgetőbb szükség volt arra, hogy a gyár valahonnan tőkére tegyen szert. Nyersanyagot kellett volna venni, hogy a termelésben ne legyen fennakadás. Heinrich Feldner aggodalmasan tekingetett a fiára. Horst belátta, hogy nem halogathatja tovább a nőülést, be kell váltania az ígétét.

Közelgett már a karácsony. Egy szép napon levél érkezett Ria anyjától, aki megkapta a hírt első férje háláról, és megtudta, hogy a lánya Feldneréknél lakik. Ezt írta Riának:

„Drága, szeretett gyermekem!

Sajnos nem siethetek hozzád, nem ölelhetlek még magamhoz. Végtelenül vágyom utánad, és nagyon fáj, hogy nem mehetek azonnal. De szívből remélem, hogy hamarosan viszontlátjuk egymást. Most, hogy a kedves jó Feldneréknél élsz, és már senki sem állhat közénk, számolom a perceket, hogy mikor juthatok már el hozzád! Azonnal indulok, amint a körülmények ezt lehetővé teszik. Csak egy kis türelemmel legyél még! És ne aggódj miattam. A férjem és én jól vagyunk, és bízunk benne, hogy mihamarabb hazatérhetünk.

Mondd meg kedves gyámodnak, hogy a körülményeink kedvezően alakultak. A vagyónkat még Afrikába utazásunk előtt egy svájci bankban helyeztük el, ott teljes biztonságban van. Hála angol barátainknak, nem szenvedünk hiányt semmiben. Csak éppen nagyon fájdalmas a honvágy, és éppilyen fájdalmasan vágyódom utánad is, drága gyermekem. Ezerszer csókollak, kedves. Szeress ezután is! Annyira örülök, hogy szeretettel gondoltál rám mind a hosszú évek során. Gondolatban már nálad vagyok.

Isten adja, hogy mielőbb viszontlássuk egymást! Örülök, hogy hallottam végre rólad, örülök, hogy jó barátoknál vagy, biztonságban. Ne felejtsd el üdvözölni őket is a nevemben, drága Riám! A viszontlátásra! Isten adja, hogy minél hamarabb!

Szerető anyád"

Riát nagyon felzaklatta ez a levél. Egyszerre sírt és nevetett, újra és újra Johanna néni nyakába borult. Többször is végigolvasta, elhalmozta csókjaival a levelet, aztán a keblére rejtette. És amikor Horst hazatért a gyárból, önfeladt boldogsággal szaladt elé, hogy elújságolja, mit írt az anyja. A fiú mosolyogva hallgatta lelkes beszámolóját. Ria arca kipirult, a szeme csak úgy ragyogott, és nagy örömeiben lehullott róla minden elfogódottság, féltékenység. Horstnak ilyen körülmények között egyáltalán nem is esett nehezeire véghezvinni elhatározását.

Megfogta Ria kezét, s komolyan a szemébe nézett.

- Nagyon örülök, Ria kisasszony, hogy viszontláthatja az édesanyját. Hanem, ha valóban visszatér Németországba, akkor kegyed el fogja hagyni a házunkat, nem igaz?

Ria rémülten meredt rá.

- Jaj, nem! Miért is kellene?

- Nos hát, az édesanyja bizonyára szülői jogával élve magához veszi kegyedet. Talán... még az is lehet, hogy valami távoli helyre költöznek.

Ria arcából hirtelen kifutott a vér, rémülten nézett a fiúra.

- Nem, nem, az nem lehet... azt nem teheti anyám!

- Dehogynem lehet, hacsak... hacsak kegyed nem ad nekünk jogot arra, hogy magunknál tartsuk... mindörökre.

Ria nehezen lélegzett.

- Jaj, én nagyon szeretnék örökre itt maradni! Az anyámnak kellene idejönnie. Ide is fog jönni, hacsak nem akar fájdalmat okozni nekem!

- Hát fájna önnek, ha el kéne bennünket hagynia?

Ria szemét elfutotta a könny.

- Én nem... nem mehetek el innen... nagyon, nagyon boldogtalan volnék, ha el kellene mennem!

Horst közelebb vonta magához, és a szívét valami különös melegség töltötte el.

- Akkor adjon jogot arra, hogy itt tartsam, Ria! Legyen a feleségem!

Ria megremegett, fölváltva sápadt és pirult.

- A felesége... legyek a felesége... én? - dadogta.

- Igen, Ria... ha szeret engem annyira, hogy hozzám kösse az életét.

Azt nem mondta Riának, hogy szereti. Nem akart hazugság árán célt érni. De Ria észre sem vette, hogy nem beszél szerelemről. Megkérte a kezét, akkor muszáj, hogy szeresse, különben nem akarná feleségül venni! Ez teljesen nyilvánvalónak tűnt a számára. Akkora volt a boldogsága, hogy elszorult tőle a torka, és nem tudott megszólalni.

Horst fogta reszkető kis kezét, lehajolt hozzá, és a szemébe nézett.

- Nos, Ria? Akar a feleségem lenni? Szeret engem annyira, hogy hozzám jöjjön? - kérdezte, már maga is roppantul megindultan és izgatottan.

Ria fölzokogott.

- Édes Istenem... annyira szeretem... fáj tőle a szívem, annyira! - suttogta. Végtelen szenvedély szólt e vallomásból. Imádattal nézett a fiú szemébe, és ebben a pillanatban az sem látott mást, csak a tágra nyílt szempárt és a finom, halvány ajkak szépségét. Magához szorította a lányt, és megcsókolta a száját. Ria megindítóan remegett a karjaiban.

- Édes kis Riám, most már a menyasszonyom vagy! És minden erőmmel azon leszek, hogy boldoggá tegyelek!

Olyan komolyan és megindultan mondta ezt, mint egy szent esküvést. Ria még mindig nem tudott szólni, ám lelke túlcsoordult az ujjongó boldogságtól. Horst egy karosszékhez vezette, és leültette. Kedves mosollyal emelte föl az állát, s megsimogatta az arcát.

- Kicsi Ria, hát megnémultál?

Ria megfogta a kezét, s az arcához szorította.

- Csak... csak nem tértem még magamhoz... légy egy kicsit türelemmel, drága Horst.

Horst odahúzott magának egy széket, és leült mellé. Csodálkozva figyelte magát, hogy egyáltalán nem is boldogtalan. Hisz ez mégiscsak valami szent dolog, az ilyen hatalmas, erős szerelem, amit Ria szemlátomást érez iránta. Szívét eltöltötte a heves vágy, hogy kiérdemelje ezt a szerelmet. Igazán nem is lehet nehéz egy ilyen szelíd, simulékony teremtést boldoggá tenni, még ha őt magát nem is hatják át a nagy érzések. Meg akarta simogatni Ria haját, de a keze beleütközött a csúf, kemény kontyba. Összerezsent, és megint csak azt látta, mennyire elcsúfítja Riát ez a hajviselet. Legszívesebben azon nyomban saját kezűleg húzgálta volna ki a hajából a tűket. Hogy fésülködhet ennyire nevetségesen! Azok a lányok múltkor a színházban Rián nevettek és a hajviseletén. Pontosan látta! Azon is gúnyolódni fognak, hogy feleségül akarja venni. Horst összeharapta a száját erre a gondolatra.

Ria keze ekkor lopva megérintette az övét.

- Horst drága Horst, annyira boldog vagyok, hogy szeretsz! Én is szeretlek téged a legelső pillanattól fogva.

Horst föl pattant, s kényszeredetten elmosolyodott. Nagyon fáj neki, hogy nem tudja a lány érzelmeit viszonzni.

- Mindent megteszek majd a boldogságodért, kicsi Riám.

Ria rámosolygott.

- Ó, engem azzal teszel a legboldogabbá, ha egyszerűen velem vagy. És... most már elmondhatom az álmomat, amit a legelső éjszaka álmodtam ebben a házban.

Horst elfordította tekintetét a rút kontyról.

- Meséld csak, hallgatom!

Ria így is tett, s Horst, mikor azt hallotta, hogy az álom szerint össze fogja törni Ria szívét, nagyon elkomolyodott, még bele is sápadt.

- Isten őrizzen attól, hogy olyat tegyek, ami összetörné a szívedet - mondta halkán.

Ria mélységes bizalommal nézett rá, és bájos mosolya megszépítette az arcát.

- Ó, Horst, hiszen már teljesült is az álmom. Először nagyon fáj a szívem, mert szerettelek, és nem remélhettem, hogy viszontszeretsz, amilyen csúnya és buta teremtés vagyok. De aztán megjött az anyám levele, és összehozott minket. Vagyis teljesült, hogy fölemelte a szívemet, és a kezedbe adta, te pedig megcsókoltad. Most pedig olyan végtelenül boldog vagyok!

Horst csókot lehelt a lány végtelen odaadást és bizalmat sugárzó szemére. Olyan megható volt őszinte kitárulkozása! És szentül megfogadta magában, hogy sosem csalja meg ezt a feltétlen bizalmat. Hisz annyira könnyű boldoggá tenni Riát! Legalább neki boldognak kell lennie, fönne kell tartania benne a boldogság illúzióját. Akkor elviselhetőbb, hogy adósnak érzi magát vele szemben.

Ria mélyet sóhajtott.

- És a szüleid, Horst? Vajon elfogadnak menyüknék?

- Ebben egy pillanatig sem kell kételkedned.

- Akkor menjünk máris, keressük meg őket! Úgy szeretném elmondani nekik, mennyire boldog vagyok most!

- Jól van, gyere, odaviszlek hozzájuk!

De mielőtt elindultak volna, Heinrich Feldner lépett a szobába a feleségével. Egyetlen pillantás a fiatalokra elég volt, hogy lássák, minden a vágyaik szerint alakult.

- Drága szüeim, Ria a menyasszonyom - jelentette be Horst ünnepélyesen.

Johanna asszony magához ölelte a lányt.

- Drága gyermekem, ha tudnád, mennyire örülök! Isten adjon nektek sok - sok boldogságot! Imádkozni fogok érte.

- Ó, drága Johanna néni, olyan boldogok vagyunk! Ugye, Horst, drágám? - kiáltotta Ria ragyogó szemmel.

Horst mosolyogva bólintott. Az apja erősen megszorította a kezét, és meghatóan nézett a szemébe. Ria nagy boldogságában nem vette észre, milyen aggodalmasan fürkészik fiuk arcát a szülők.

Elmúlt a karácsony, beköszöntött az újév. Ria maradéktalanul boldog volt. Egy pillanatig nem kételkedett Horst szerelmében. Nagyon szerény, igénytelen teremtés volt, aki sokáig nélkülözte a szeretetet, Horst pedig a legkedvesebb, leglovagiasabb oldaláról mutatkozott neki, s mindig gyöngéd volt hozzá. Azt nem sejthette Ria, hogy a szíve mélyén milyen harcot vív magával a vőlegénye, aki másként képzelte a házasságot. Mindig is olyan asszonyt kívánt magának, akit szerelemmel szeret, aki az élet beteljesülését jelenti számára. Akivel megoszthatná lelki és szellemi kincseit, akivel egy test, egy lélek volnának. Mennyire más volt ez a kapcsolat! Riánál nem találhatta meg, amire vágyott. Éretlen, gyermeketeg kislány, a szíve persze arany, de tökéletesen képtelen

arra, hogy megadja neki, amire vágyik. S ráadásul előnytelen megjelenésén is egyre - másra megütközött Horst.

Riát olykor elvitték társaságba. Mindig nagyon feszengett idegenek között, félénken, gyámoltalanul viselkedett. Szívesen lemondott volna az ilyen alkalmakról, de Johanna asszony ragaszkodott hozzá, hogy meg kell szoknia a társasági életet. Ment hát, ha vitték, de úgy, mint az áldozati bárány. Esetlenségével, riadtságával céltáblája lett a gúnyos megjegyzéseknek, elsősorban persze azon ifjú hölgyek részéről, akik maguk is örömmel pályáztak volna Horst Feldner szívére.

Horst figyelmét nem kerülte el, hogy nevetségesnek tartják a menyasszonyát, és ez végtelenül kínos volt számára. Fölfigyelt minden szóra, minden tekintetre, ami Riát sérthette. Tenni persze semmit nem tudott ellene. Hisz maga is kénytelen volt beismerni, hogy Ria félszége nevetséges hatást kelt. Akármilyen alapos és sokoldalú volt is Ria tudása, a társaságban mégis ostoba vidéki lánykának mutatkozott. Egyszerűen hiányzott belőle az a készség, ami a többi ifjú hölgyben megvolt, akik felületes ismereteik dacára kellemes, okos társalgást tudtak folytatni. Ria szellemi kincsei viszont rejtve maradtak az idegen szemek előtt. Horst néha szeretne volna fölírni, hogy ne legyen végre olyan félszeg, de nem találta a megfelelő szavakat. Fájdalmat okozni semmiképp sem akart, így inkább annyiban hagyta a dolgot.

Egyre jobban gyötörte az a tudat is, hogy kettejük kapcsolatában Ria az, aki ad, ő csak mindent elfogad. Ria minden ellenvetés nélkül beleegyezett, hogy vagyónának egy részét leendő apósa befektesse a gyár fölvirágoztatásába, de ez mind semmi ahhoz képest, hogy érzelmileg mennyivel többet adott, mint amit Horst viszonzni tudott. Így a férfi nem szabadulhatott attól az érzéstől, hogy örökké adósa marad. Pedig az a fajta volt, akit csak az adakozó szerep tehet boldoggá. Ria előtt természetesen titkolta a boldogtalanságát. A szüleit sem akarta nyugtalanítani, így előttük sem fedte fel valódi érzéseit.

Január végén egyszer csak minden előzmény nélkül levél érkezett Koppenhágából, Ria édesanyjától. Magda Hollman asszony azt írta a lányának, hogy nem tudott tovább várni, látnia kell végre. Egyedül utazott Dániába, mivel a férje még nem hagyhatja el Angliát. Ő majd egyenest Németországba fog utána jönni, amint szabadon engedik a hadifoglyokat. A feleségét előbb elengedték, aki hitvesi kötelességeit ezúttal alárendelte az anyaiaknak, megegyezvén a férjével, hogy nélküle hagyja el Angliát. A következő szerdán érkezik, mint írta. Ria magánkívül volt az izgalomtól. Sírva - nevetve kapaszkodott Horst karjába.

- Drága, egyetlen Horst, alig merem elhinni, hogy a sors ilyen végtelenül kegyes hozzám! A szerelmed boldoggá és gazdaggá tett, és most még drága anyámat is viszontláthatom. Nincs nálam boldogabb ember a világon!

Lázasan izgalommal várta a találkozást. Végre elérkezett a nagy nap. Heinrich Feldner ment ki az állomásra Magda Hollman asszonyért. Azonnal megismerte, bár nem látta már hét esztendeje. Harmincnyolc éves volt az asszony, s még mindig káprázatos szépség. Elegáns úti kosztümet viselt, s egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki hosszú éveken kínlódott fogságban. Ő is azonnal fölismerte Feldnert, és odasietett hozzá.

- Milyen kedves öntől, hogy kijött élém, Feldner úr! Üdvözlöm! De hol a lányom?

A férfi megcsókolta a kezét.

- Isten hozta idehaza, kedves, jó Hollmanné asszony! Ria már nagyon várja, de a tanácsunkra otthon maradt. Annyira izgatott szegény gyerek! Meg kell értenie, még nem szokott hozzá a körülmények ilyen gyors változásához. Idegenek között mindig nagyon félénk, tartózkodó. Sokkal fesztelenebb lesz a találkozásuk, ha kettesben lesznek.

Hollmanné kissé szórakozottan bólintott.

- Végtelenül vágyódom a gyermekem után! - tört ki belőle az elfojtott izgalom.

A férfi a karját kínálta.

- Csak egy negyedórás türelmet még. Kérem, fáradjon a kocsihoz. Szabad kérnem a poggyászejegyet? A háziszolga elintézi majd.

Az asszony elővette a jegyet a táskájából.

- Kérem, vitesse a poggyászt a Zentralhotelbe. Ott foglaltam szobát.

Feldner úr a fejét csóválta.

- Nem addig van az. Johanna már előre örült, hogy vendégül láthatja önt. Szó sem lehet róla, hogy szállodába menjen.

- Köszönöm, de ezt nem fogadhatom el. Azon túl, hogy már a lányom is önöknél vendégeskedik, nem is szeretnék ott megszállni, ahol valaha a férjemmel laktunk. Túl sok fájdalmas emléket ébresztene.

- Ezt az érvet kénytelen vagyok elfogadni - hajtotta meg magát Feldner úr. Utasította a szolgát, hogy vigye a szállodába a hölgy csomagjait, aztán visszafordult Hollmannéhoz:

- Indulhatunk! Már nincs messze a várva várt találkozás.

- Köszönöm a kedves tapintatát, barátom! - szorította meg a kezét hálásan az asszony.

- Pedig nagy izgalomban el is felejtettem Johanna meg a fiuk felől érdeklődni. Remélem, jól van mindenki?

- Hála Istennek! Köszönöm a kedvességét.

A kocsihoz vezette Hollmannét, besegítette, majd maga is beszállt. Elhelyezkedett vele szemben, és mosolyogva megjegyezte:

- Öröm látni, hogy ilyen jól átvészelte a fogságot. Ragyogó színben van!

- Tudja, a sok szerencsétlenségben valahogy mégis szerencsénk volt. Hisz tudja, Georg évekig élt Angliában, mielőtt összeházasodtunk volna. A barátai nagyon sokat segítettek.

- Várható hamarosan a férje hazatérése is?

- Sajnos attól tartok, az még hónapokig elhúzódhat! De legalább abban biztosak lehetünk, hogy véget ért a háború.

Kis szünet állt be a társalgásban, majd Feldner úr sóhajtott egyet, és így szólt:

- Volna még egy meglepő újdonság az ön számára. Legjobb, ha azonnal megtudja.

A szép asszony ijedten nézett rá, s megragadta a kezét.

- Remélem, nem valami rossz hír? Ugye nem beteg Ria?

- Nem, dehogy, nyugodjon meg, kérem. Reményeim szerint örvendetesnek fogja tartani a hírt. Előbb nem tudtuk közölni önnek. Röviden arról van szó, hogy Ria eljegyezte magát a fiammal, Horsttal, és szeretnék, ha a beleegyezését adná ön is.

Hollmanné szeme tágra nyílt, egészen elsápadt az arca.

- Istenem... az a gyerek... menyasszony!

Feldner úr nyugtalan lett.

- Kellemetlen tehát a hír? Remélem, nem a fiam ellen van kifogása.

Magda asszony idegesen mosolygott.

- Ó, dehogy. Féltre ne értsen! Csak annyira váratlanul ért. Az én kicsi Riám már menyasszony! Lelki szemeimmel mindig gyereknek látom... pedig már húszéves... én tizenhét évesen már asszony voltam. Nem is gondol rá az ember. Meg aztán... azt reméltem, hogy egy darabig még megtarthatom magamnak a kislányomat. Az anyák néha önzők. De nem... nem! Csakis az a fontos, hogy boldog legyen! Akkor minden a legnagyobb rendben van. De jó is, hogy számot kell vetnem ezzel, még mielőtt találkozna Riával. Tehát az önök Horst fiának a menyasszonya! Különös, magam előtt látom a fiút diáksapkában, aztán első évesen... mindig is talpraesett, eleven kis fickó volt, és milyen lovagias! És most a vejem lesz, istenem... Nos, azt hiszem, tetszeni fog most is, hacsak egészen meg nem változott. Mikorra tervezik az esküvőt?

- Az időpontot még nem tűztük ki. Nem akartunk ön nélkül dönteni.

- Nos, akkor rá kell vennem leendő vömet, hogy hagyja meg nekem még egy kis időre a kislányomat - mosolygott Hollmanné. Varázslatos asszony volt, akinek egész lénye még így, a negyvenhez közeledve is utánozhatatlan bájt sugárzott.

Feldner úr is egészen a hatása alá került.

- Nem lesz vele nehéz dolga - felelte mosolyogva. - Épp nemrégiben vallotta be, hogy ön volt az első szerelme. Gimnazista korában rajongott önért.

- Akkor talán az anyós számára is maradtak morzsái e rokonszenvnek!

Magda asszony behatóan tudakozódott a részletek után, s megtudhatta, milyen szomorúan, magányosan élt Ria az apja vidéki kúriájában. Keményen összepréselte ajkát ennek hallatán.

- Szegény gyermekem! - mondta lesújtva, amikor Feldner úr befejezte a beszámolóját.

- Milyen kegyetlenül kellett bűnhődnie azért, mert elhagytam az apját. Ha megszabadíthatnám ezektől a szörnyű emlékektől! Kedves barátom, mondja meg őszintén, rólam hogy gondolkozik Ria? Sikerült az apjának befektetnie engem?

- Nem, efelől teljesen nyugodt lehet. Ria a saját bőrén tapasztalta, milyen szomorú és gyötrelmes az élet az apja mellett. Bizonyosan megérti, hogy ön miért nem viselte el tovább, és miért fordult a szíve egy másik férfi felé. Csakis szép, kedves emlékeket őriz szeretett édesanyjáról.

A szép asszony szeme fölragyogott.

- Ezerszer is köszönöm, hogy ezt mondja! Higgye el, rettenetesen kínozott a gondolat, hogy nem választottak volna el a gyermekemtől, ha valahogy kibírom az apja mellett. De hát elviseltem én, amit lehetett! És Juliust sem tartottam képesnek akkora kegyetlenségre, hogy elválasszon tőle. Különben nem lett volna merszem elhagyni.

- Az ember ki van szolgáltatva a sorsnak. Julius Steinberg azon szerencsétlen emberek közé tartozott, akik valóságos csapást jelentenek mindenkire, aki közel áll hozzájuk. De leginkább saját maguk ellenségei.

- Így igaz - sóhajtott az asszony. - Ő maga sem ismerte a boldogságot. Béke legyen porain, nem akarok rá haraggal emlékezni. Önnek pedig teljes szívemből köszönöm, hogy befogadta a lányomat, mikor az apja halála után olyan elhagyatottan állt a világban.

- Ezt ugyan nem kell köszönnie - mosolygott az öregúr. - Igaz, hogy elsősorban az ön iránti barátságból tettük, de aztán Ria olyan lett nekünk, mint a saját gyermekünk.

A kocsi hamarosan megállt a villa előtt. Nyílt a kapu, és Horst sietett le a lépcsőn. Kinyitotta a kocsi ajtaját, és kiségtette leendő anyósát. Egy darabig komolyan, merően néztek egymás szemébe, aztán Magda asszony kedves mosollyal kezét nyújtott a Fiatalembernek.

- Ha nem itt találkoztunk volna, meg sem ismerem. Ifjonc volt még, mikor utoljára láttam, azóta férfivá érett.

A fiú csodálattal nézte a szép asszonyt, míg ajkához emelte a kezét. Ria nyilvánvalóan nagyon hasonlított az anyjára, a megjelenésük között mégis ég és föld volt a különbség. Az anya most is ugyanolyan gyönyörű és varázslatos volt, mint akkor, mikor utoljára látta. Ha Ria mindenben hasonlítana rá... akkor bele tudna szeretni.

- Nagyságos asszonyom... semmit nem változott! - mondta Horst hódolattal, és kezét csókolta.

Az előcsarnokban aztán Johanna asszony sietett régi barátnője elé. Szótlatlanul átölelték egymást, az öröm és meghatottság könnyeivel küszködve. Akkor Magda asszony kiegyenesedett, és nyugtalanul pillantott körbe.

- Ria hol van?

Johanna asszony lesegítette a kabátját és kalapját, majd átadta Horstnak.

- Ria a szobában vár rád, kedves Magdám. Menj hát a lányodhoz, zavartalanul kettesben lehetek. - E szavakkal odavezette barátnőjét egy ajtóhoz, melyet szélesre tárt előtte.

Magda Hollman görcsösen megszorította a kezét, aztán belépett. Johanna asszony becsukta utána az ajtót. A nappaliba ment, hogy fiával együtt meghallgathassa férje beszámolóját arról, mit beszélt Ria anyjával az állomásról jövet.

Ria a szoba közepén állt, és hevesen dobogó szívvel nézte belépő anyját. Egy pillanatra mindketten megdermedtek, aztán az anya elindult felé, és Ria repült kitért karjaiba. Milyen édes, mennyei érzés volt végre átölelni! Sokáig nem tudtak szólni, csak egymásba kapcsolódott a két könnyes szempár, és újra meg újra megcsókolták egymást. Végül Magda asszony erőt vett magán.

- Édes, drága kislányom, végre megint együtt lehelünk! Most úgy érzem, mintha az a sok borzalmas év csak rossz álom lett volna.

- Drága édesanyám, kedves, jó anyácskám! El sem mondhatom, mennyire boldog vagyok! - felelte Ria. Kibontakoztak az ölelésből, hogy jobban megnézhesék egymást. Magda asszony fájdalmas döbbenettel állapította meg, milyen előnytelen változáson ment át a lánya. Egyetlen pillantás elég volt, gyakorlott szeme fölfogott minden csúf, nevetséges vonást Ria megjelenésében. Ám azt is rögtön látta, milyen finom szépséggel ajándékozta meg lányát a természet, s hogy ezt a szépséget csak az előnytelen öltözék és a rettenetes frizura teszi tönkre. Mert bizony a Johanna asszony által kiválasztott ruhák sem álltak igazán jól Rián.

Magda asszony résztvevőn ölelte át a lányát. „Szegény kislányom!” - gondolta megrendülten, de a viláért se tette volna szóvá, mily kevésbé tetszetős és minden harmóniát nélkülöző Ria megjelenése. Jól tudta, hogy tönkretelheti egy nő önbizalmát az a tudat, hogy előnytelen a külseje, és úgy tűnt, Ria elégedett mostani megjelenésével. Éppen ezért nem szabad elbizonytalanítani őt, amíg biztos hátteret nem teremtettek a számára. Magában megfogadta, hogy Ria külseje pedig a lehető leghamarabb a lehető legnagyobb változáson fog keresztül menni. Erről ő maga kezkesedik.

Maga mellé húzta Riát a díványra, és elkezdtek beszélgetni. Közben meg - megcsókolta a lányát, olyan szívbeli gyöngédséggel, ahogy csak egy anya csókolhatja meg a gyermekét. Végighallgatta beszámolóját az apja mellett eltöltött komor évekről. Végül kézen fogta Riát, és komolyan a szemébe nézett.

- Feldner úrtól hallottam, hogy az én kis Riám már menyasszony!

Ria mélyen elpirult. Magda asszony nagy elégtétellel láthatta, milyen szép is az ő lánya, eltekintve az esetlen öltözéktől.

- Igen, édesanyám! Ebben a házban találtam meg a boldogságomat!

- Szereted Horst Feldnert, Riám?

Ria a szívére szorította a kezét.

- Az életemnél is jobban!

Az anyja elmerengve nézett maga elé. Bölcs, tapasztalt asszony volt. Maga elé idézve Horst Feldner képét, be kellett ismernie, hogy ez a fiatalember valóban könnyen meghódíthat egy lányszívet. Hanem az ő kis Riája... így, ahogy most kinéz... vajon illik - e az elegáns, okos, érdekes férfihoz? És vajon az az ember szereti - e, szeretheti - e Riát úgy, ahogy az a lánya boldogságához elengedhetetlen volna? Erős kétségei támadtak ebben a kérdésben. Elhatározta, hogy ennek utánajár, és igyekszik óvni, védeni Riát.

Tudta, hogy a lánya nagy vagyont örökölt, s tapasztalt asszony lévén azt is tudta, hogy a férfiak általában jól megnézik, kit vesznek el. De ezentúl az ő gondja megtanítani Riát, hogyan is hódítsa meg Horst szívét - már ha ez eddig még nem történt meg. Annyi

bizonyos, hogy belső értékekben nagyon is gazdag a lánya, s szépség dolgában sem volt mostoha hozzá a természet.

Jó néhány óra eltelt azzal, hogy anya és lánya megtudják egymásról a legfontosabbakat. Végül mosolyogva mondta Magda asszony:

- Hanem most már nem maradhatunk tovább magunkban, Feldnerékkal is törődnünk kell.

- Menjünk a nappaliba, édesanyám - bólintott Ria. - Biztos ott vannak mindhárman. Horst és Heinrich bácsi ebéd előtt már nem mennek át a gyárba, és hamarosan itt az ebédidő. Kart karba öltve vonultak át a nappaliba, s valóban ott találták az egész Feldner családot.

- Bocsnatot kell kérnünk kedves barátainktól, amiért így megvárattuk őket. Sok - sok megbeszélőnivalónk volt, és még mindig nem mondtunk el egymásnak mindent - mosolygott Magda asszony.

- Sose mentegetőzz, Magda, természetes, hogy a gyermeked mindennél előbbre való. De nagyon örülünk, hogy nekünk is jut belőled egy kicsi - felelte Johanna asszony.

Horst készségesen széket hozott Riának és az anyjának. Élénk, izgatott társalgás vette kezdetét, amelyet egyértelműen Magda asszony irányított, s közben feltűnés nélkül figyelte, hogyan viselkedik Horst Riával szemben. És nem lett volna bölcs, tapasztalt asszony, ha nem veszi észre, mennyire jogosak voltak a balsejtelmek. Látta, milyen figyelmesen, lovagiasan bánik Horst a menyasszonyával, de azt is, hogy egyáltalán nem úgy néz rá, ahogy álmai asszonyára néz egy férfi. Ria, amilyen tapasztalatlan, hiheti, hogy Horst kedvessége a szerelem jele, anyja azonban biztosan érezte, hogy hiányzik belőle az igazi érzelem. Sőt, meg is értette, hogy Ria a jelenlegi állapotában nemigen lehet szenvedélyes érzelmek tárgya.

Horst a maga részéről szintén figyelt. Folyamatosan összehasonlítgatta az anyját a lányával. Áhítatos csodálattal nézte a gyönyörű, varázslatos asszonyt, és fájdalmasan érezte, mennyire különbözik tőle a lánya. Hiányzott belőle az előkelőség, elegancia, de még az az elbűvölő kedvesség is, a tartása, mozgása pedig még ügyletebbnek látszott most, tökéletesen kecses, finom mozgású anyja mellett.

A férfi szívét fájdalmas türelmetlenség töltötte el. Szeretett volna rákiáltani Riára: „Nézd csak meg anyádat, nézd, hogy öltözködik, nézd a frizuráját, nézd, hogy mosolyog, hogy cseveg, nézd, milyen elbűvölő, milyen varázslatos! Próbáld meg egy kicsit hasonlítani rá... és akkor talán tudlak majd szeretni!”

De hát ezt természetesen nem mondhatta. Ha sejtette volna, mit tervez Magda asszony, hogy már el is határozta magában Ria átalakítását, akkor talán nyugodtabb, bizakodóbb lett volna. Így azonban az anya elbűvölő szépsége csak még fájóbban érezte vele a lány hiányosságait.

Magda asszony természetesen ott maradt ebédre, az asztalnál elmondta, hogy a jövőben megint ebben a városban akarnak letelepedni a férjével, aki azt tervezi, hogy tudományos könyvek kiadásával fog foglalkozni. A cégalapítás tervét már részletesen kidolgozta, és megbeszélte a feleségével.

Ebéd után Magda asszony szabadkozva kérte, hogy visszamehessen a szállodába. Szeretett volna átöltözni. Ria döbbenetesen nézett rá.

- Hát nem maradsz itt, édesanyám?

- Nem. Riám, nem szeretnék ebben a házban lakni. De sokat leszünk együtt, ne félj! Ha a vőlegényed a gyárba megy, átjössz hozzám. Ha pedig otthon van, úgyszincs rám szükséged. Mi ketten nem akarunk veszekedni, ugye, Horst? Jó barátok leszünk, remélem. Horst meghajtotta magát, és kezét csókolt az asszonynak.

- Remélem és kívánom, nagyságos asszonyom. Önt pedig természetesen minél gyakrabban szeretnénk itt látni. Önző módon magunk is élvezni akarjuk a társaságát.

Magda asszony kedves, barátságos pillantást vetett rá. Éppúgy néz, mint Ria, gondolta a fiú.

- Természetesen nagy örömmel jövök. De... ha ön sem bánja, kedves Horst, inkább tegeződjünk ezentúl. Hiszen ön is a fiam lesz, ha elveszi Riát.

- Nagy kitüntetés számomra, ha megengedi!

- Akkor tehát mától fogva pertun vagyunk, kedves Horst.

- Köszönöm, kedves mama!

- Kérem, nagyságos asszonyom, akkor már engem is vegyen föl a családba - kérte mosolyogva Feldner úr. - Különben én maradok itt az egyetlen, akivel továbbra is távolságtartóan magázódik.

- Rendben, megegyeztünk.

Ria csak úgy ragyogott a boldogságtól.

- Kedveseim... mennyi drága, jó ember vesz körül! Micsoda boldogság!

És feledve minden féltékenységét, megcsókolta az anyját, a szüleit, s végül, finoman elpirulva, a jegyesét is. Magda asszony Ria feje fölött Horst szemébe nézett. Az anyai szempár aggodalmas, kérdő tekintete előtt Horst kénytelen volt lesütni a szemét. Csalónak érezte magát, s még életében nem feszengett ennyire.

Johanna asszony az esküvő időpontját hozta szóba.

- Mit gondolsz, Magdám, mikor kellene megtartani?

Magda asszony megint egyenesen Horst szemébe nézett.

- Kedves Horst, nagyon haragudnál, ha arra kérnélek, hogy nyárig halasszuk el az esküvőt? Egy - két hónapig még szeretném magamnak megtartani a lányomat.

Horst mintha titokban föllélegzett volna. Egyre jobban szorongott, ahogy közelgett az esküvő, s most örült, hogy haladékat kap. Szégyellte magát ezért az érzésért, de nem tehetett ellene semmit. Nem volt képes arra sem, hogy nagy sajnálkozást színleljen.

- Kedves mama, belátom, hogy neked régebbi jogaid vannak Ria személyére, mint nekem. Természetesen beleegyezem.

Magda asszony arra gondolt, hogy ha szeretné Riát, akkor ugyan nem egyezne bele ilyen könnyen. De legalább nem színlel olyasmit, amit nem érez. „Hm, meglátjuk, el tudjuk - e érni, hogy jobban vágyakozzék a fiú az egybekelésre” - gondolta magában.

Búcsút vett a családtól, s lányával együtt elindult a szálloda felé. A két férfi elkísérte őket a kapuig, onnan vonultak tovább a gyárba. Útközben Horst megint csak kénytelen volt a két nőt összehasonlítani, s persze gínt a lány rovására. „Kész tragédia, ahogy a kalapot egyensúlyozza azon a rémes kontyán! - gondolta kétségbeesetten.

Anyja és lánya már néhány nap elteltével nagyon közel került egymáshoz. Eltűnt minden, ami esetleg elválaszthatta volna őket. Magda asszony még egyetlen lépést sem tett, hogy megváltoztassa lánya külsejét, és megszépítse. Nem akarta nyugtalanítani és esetleg elbizonytalanítani Riát, és egyelőre éles szemmel figyelte a jegyespár kapcsolatát. A megfigyelés eredményei egyre inkább az ösztönös megérzését támasztották alá. Most már biztos volt benne, hogy Horst nem szereti Riát, és nem volt nehéz kitalálni, hogy föltehetőleg a szülei ösztönzésére kérte meg a kezét. A családfő nyíltan beszámolt Magda asszonynak arról, hogy anyagilag tönkretette őket a háború, és hogy Ria a rendelkezésére bocsátotta vagyona egy részét a családi vállalkozás támogatására. A részletek immár összeálltak, és az asszony teljes képet alkothatott magának a helyzetről. Most azon töprengett, hogyan segíthetné hozzá a lányát, hogy kibontakoztassa természet adta szépségét, és elnyerje vőlegénye szerelmét. A legjobb persze az lett volna, ha

néhány hónapra elszakíthatja Horsttól, hogy legyen ideje és alkalma teljesen átalakítani a még nagyon is képlékeny, formálható lányt. Sokat tanulhatna, levetkezhethetné a hibáit, és Horst végül egy egészen új Riát kapna vissza, érdekes, vonzó fiatal nőt, aki végül meghódíthatná a szívét. Az ám, de hogy lehetne rábírní Riát, hogy ilyen hosszú időre megváljon Horsttól? Az igazságot nem mondhatja meg neki.

Nem kételkedhet vőlegénye szerelmében, és nem értheti, mi végre akarja az anyja ilyen nagyon megváltoztatni.

Magda asszony nem jutott még végleges döntésre, épp azt mérlegelte, nem kellene - e Horst anyját is beavatnia a tervébe. Együtt könnyebben találhatnának fogadható ürügyet, amivel Riát elszakíthatnák egy időre a vőlegényétől.

Horst a maga részéről szintén nagy reményeket fűzött Magda asszonyhoz. Ki más tudna nagyobb befolyást gyakorolni a lányra, mint az imádott anyja! Am nagy csalódására, az asszony mintha észre sem vette volna, milyen rosszul néz ki a lánya. Horst döbbenete határtalan volt. Hogy lehet az, hogy egy ilyen bájos, elegáns asszony ne vegye észre, milyen lehetetlenül öltözködik a lánya? Magda asszony szemlátomást kísérletet sem tett Ria befolyásolására, és ez nagyon gyötörte Horstot. És gyötörte valami más is: Magda asszony szép szeme, mely egyre - másra kutató aggódó pillantással szegeződött rá. Ez roppantul feszélyezte, idegesítette. Csalónak érezte magát, hisz nem adhatta meg Riának azt, ami megillette volna: a szerelmet. Mindez együtt rendkívül nyomottá, komorrá tette a kedélyét ebben az időben.

Egy nap korábban tért haza a munkából, mint apja. A vártnál gyorsabban sikerült elintéznie egy üzleti útját, és nem volt értelme már, hogy ebéd előtt visszamenjen a gyárba. Hazafutott inkább, hogy megírjon egy - két hivatalos levelet, mielőtt asztalhoz ülnek.

Az előcsarnokban összetalálkozott az anyjával, aki épp a konyhából jött ki. Johanna asszony meglepetten nézett rá.

- Máris hazajöttél, Horst? Hol van még az ebédidő!

Horst megcsókolta az anyját, s elmagyarázta, miért jött ilyen korán.

- Ria hol van? - kérdezte.

- A városba ment az anyjával. Magda be akart vásárolni egyet - mást.

Egyikük sem sejtette, hogy Ria már visszatért a házba, és a nappali erkélyén üldögél a behúzott függönyök mögött. Nem akarta Johanna asszony konyhai sürgölődését megzavarni, ezért kiült egy kicsit olvasgatni. Hallotta, hogy Horst meg az anyja belép a szobába, és huncut mosollyal meghúzódott a búvóhelyén. Meg akarta lepni Horstot. Így aztán akaratlanul fültanúja lett a beszélgetésüknek, amely szinte odaszegezte a székhez, és letörölte arcáról a mosolyt.

Miután helyet foglaltak, Johanna asszony szólalt meg, aggódalmasan szemlélve fiát:

- Nagyon is jó, hogy végre egyszer négy szemközt beszélhetünk. Aggódok érted, fiam. Olyan levert vagy mostanában. Látom, hogy a Riával való kapcsolatod gondokat okoz. Nem akarod végre kiönteni a szívedet? Hidd el, jót tenne.

Horst megdörzsölte a halántékát.

- Semmi értelme, anyám. Hagyd el, ne is beszéljünk róla!

- De igenis beszélünk kell róla! Nem nézhetem közömbösen, hogy szenvedsz! Az eljegyzés óta egész más vagy, mintha kicseréltek volna.

Horst nagyot sóhajtott.

- Igen, anyám. Hát persze hogy igazad van. Szenvedek emiatt az eljegyzés miatt, mert csalónak érzem magam. Nem tudom úgy szeretni Riát ahogy megérdemelné. Persze sosem mondtam neki, hogy szeretem, mert hazudni képtelen lennék, ő mégis hisz a szerelemben, és joga is van hozzá. Mert ha egy becsületes ember feleségül kér egy nőt,

azt csakis szerelemből teheti. Tudod, sosem volt tehetségem a hozomány vadászathoz, és aljas dolognak tartottam, ha egy férfi a pénz után fut. Most pedig magamat is aljasnak tartom, hisz én is csak azért kértem meg Riát, hogy megmentsem apa cégét. Istenem, mennyire szégyelltem magam, amikor olyan hittel, bizalommal nézett rám, és eszébe sem jutott kételkedni a szerelmemben! Szegény, kedves kis jószág! Most pedig kétségbeesetten igyekszem, hogy megszeressem, hogy legalább becsületes embernek tarthassam magam. De Ria teljességgel lehetetlenné teszi ezt a nevetséges külsejével, a borzalmas frizurájával meg az esetlenségével! Ez mind csak külsőség, jól tudom, mégsem tudok csak úgy elsiklani fölötte. Hisz egyáltalán nem is csúnya, de nevetséges, és ez még rosszabb, mint ha csúnya volna. A társaságban kicsúfolják a háta mögött, és ez ellen semmit sem tehetek. Hallottam, amikor egy hölgy azt mondta a barátnőjének: „Horst Feldner fölcsípett egy falusi libuskát, csak mert aranytojást tojik!” És még csak nem is szólhattam semmit! Édesanyám, ha tudnád, milyen szörnyű ez! Ha legalább megmondhatnám neki az igazat! De nem lehet, fájna neki, rettentő durvaság volna. Hiszen csak a külseje olyan szerencsétlen, valójában nagyon is értékes, szeretetre méltó ember. Nagy bolondság tőlem, hogy annyira ragaszkodom ezekhez a nevetséges külsőségekhez. Ria igazi, mély szeretet érdemelne. Én meg nem tudok a látványtól szabadulni! És most még az anyja is itt van, és aggodalmasan tekinget rám. Érzem, hogy a szívembe lát, és tudja, hogy nem szerelemből veszem el Riát. Állandóan összehasonlítgatom őket, és kétségbeesetten gondolom magamban, miért nem tud Ria olyan finom és bájos lenni, mint az anyja? Gyötrődöm, elégedetlen vagyok magammal, és semmit sem tudok tenni. Szerelemre nem kényszeríthetem magam. Olyannak kéne lennie, mint az anyja, akkor tudnám szeretni, mert hisz egészen biztos vagyok benne, hogy csakis a kinézete távolít el tőle. Annyira vagyok már, hogy rettegek az esküvőtől, mert akkor még többet kell majd komédiáznom. És közben nagyon fáj a szívem Riáért. Magamra vállalnék bármit, csak neki ne kelljen fájdalmat okoznom. Látod, anyám... ez van velem. Rávetél mégis, hogy elmondjak neked mindent.

Johanna asszony egyre fokozódó nyugtalansággal hallgatta a fia indulatos, szaggatott beszédét.

- Istenem, Horst, nem is sejtettem, hogy ennyire szenvedsz emiatt! Hisz ha tudtam volna, sosem fogadom el tőled ezt az áldozatot. Beszélek Ria anyjával, hogy tegyen végre valamit.

Horst föllélegzett.

- Igen, anyám, kérlek, tedd meg! Biztosan érzem, hogy ő az egyetlen, aki hatást tud gyakorolni Riára, aki meg tudja változtatni őt - felelte élénken,

- Bízd csak rám nyugodtan, majd én beszélek vele. Hát csak feltűnt már neki is, milyen szörnyűségesen fest a lány azzal a csúf hajviselettel. Én erről egy szót sem mertem szólni Riának. Az anyja csak megoldja. És te, fiam, ne gyötröd magad, ne tegyél magadnak szemrehányást! Annak semmi értelme. Egyedül az számít, hogy kedves és jó legyél Riához. Az pedig meglesz, ismerem én jól a fiamat.

- Efelől nyugodt lehetsz, anyám. Ha Ria megsejtené, hogy nem szerelemből kértem meg, akkor összetörne a szíve. Azt nem akarom, hiszen nagyon is kedvelem szegényt. Legalább ő legyen boldog, ha már én nem lehetek. De ne is beszéljünk erről többet!

Johanna asszony nehéz szívvel kelt föl a karosszékből.

- Drága Horst azért még minden jóra fordulhat - mondta, mintegy magát is biztatva.

Horst nem felelt, csak sóhajtott egy mélyet. Nagyon reménytelenül hangzott ez a sóhaj. Ria is meghallotta. Megtörtén, szinte megdermedve ült a búvóhelyén, s még akkor sem mozdult mikor az anya és fia már elhagyták a szobát. Mintha pusztító villám rombolta volna szét körülötte a világot, olyan váratlanul érték Horst szavai, és

megsemmisítették a szívében félénken kivirágzó boldogságot. Ez a néhány perc fölnyitotta a szemét, és olyan nyomorulttá tette, hogy legszívesebben meghalt volna. Vértelen ajkai közül fojtott zokogás tört elő. Aztán hirtelen fölriadt, és tébolyult pillantással nézett körül.

Ki innen, el ebből a házból! Csak Horstnak soha többé ne kelljen a szemébe nézni ez után a borzalmas leleplezés után. Jaj, hogy szerette még mindig, és mennyire kínozza a tudat, hogy a fiú ómiatta boldogtalan! Úgy érezte, mindennek vége, minden összeomlott, nincs tovább... és csak egyet tehet: visszaadja Horst szabadságát, mert meg kell szabadítania ettől a nyomasztó tehertől!

Nagy erőfeszítéssel fölállt, és az ajtóhoz támolygott. Forgott vele a világ. Összeharapta a fogát. Muszáj megcsinálni... el kell menni innen, most, azonnal! És senki sem láthatja meg. Halkan kinyitotta az ajtót, és kilesett. Senki nem volt a közelben, egyeden hang sem hallatszott. Meg - megroggyanó lábbal kapaszkodott föl a lépcsőn a szobájáig. Ott aztán elhagyta az ereje, a földre roskadt, s egy ideig mozdulatlanul feküdt. Hagyta, hogy elborítsa a fájdalom, nem védekezett.

Ám a gondolat, hogy ki kell innen jutnia, új erőt öntött belé. Sajgó tagokkal emelkedett föl a földről, és a tükörbe nézett. Tágra nyílt szemmel bámulta a saját sápadt, zaklatott arcát.

- Te... te... rondaság! Nem szerethet egy ilyen... ostoba rondaságot! - zihálta vadul, majd zokogva takarta el az arcát, és egy karosszékbe rogyott. De megint fölriadt a félelemtől, nehogy találkoznia kelljen még egyszer Horsttal. Anyja után vágyott most a szíve. Milyen jó, hogy van anyja, akihez menekülhet a bánatával, aki megmondja, mit kell tenni, és segít. Fejébe nyomta a kalapját, és már indult is. De az ajtóból visszafordult, és odament az íróasztalhoz. Gondolkodás nélkül írt, remegő kézzel:

„Kedves Horst!

Szabad vagy! Ott ültem a nappali erkélyén, mikor rólam beszéltél anyáddal. Nem szenvedhetsz tovább, légy újra szabad. Nem haragszom rád. Hisz nem tehetsz arról, hogy nem tudsz szeretni, ahogy én sem tehetek arról, hogy szeretlek. Mondd meg Apának, hogy nyugodtan tartsa meg a pénzem, kölcsönadom neki, amíg csak szüksége van rá. Nekem nem kell, és ha titeket megszabadít a gondoktól, akkor a lehető legjobb helyen van. Elmegyek, és nem is jövök vissza többé. Nem akarlak soha viszontlátni, mert szégyellem magam, amiért olyan csúf és nevetséges vagyok. Nem tudtam, bár mindig is egy kicsit hihetetlen volt számomra, hogy feleségül akarsz venni. Igen, az ember hisz a csodában, ha szerelmes. Az anyámhoz megyek. Hálát adok a jó Istennek, hogy van anyám, mert ha ő sem volna, talán valami rosszat tennék kétségbeesésemben. Ég veled, Horst, a jó Isten adjon neked boldogságot. Imádkozni fogok érted.

Ria"

Borítékba zárta a levelet, és ráírta Horst nevét. A kerek asztal közepére tette, aztán sietve elhagyta a szobát, és kiosont a házból. Nem találkozott senkivel.

Magda Hollman asszony épp Feldnerék ebédjére öltözködött szállodai szobájában, amikor félénk kopog - tatás után Ria belépett hozzá. Elég volt egyetlen pillantást vetnie rá, és tudta, hogy valami súlyos dolognak kellett történnie.

- Gyermekem, hogy nézel ki... mi történt? Hogy kerülsz ide?

Ria az anyjához menekült. Ereje elhagyta, összeroskadt a karjaiban, miközben azt dadogta:

- Anyám, édesanyám... vége a boldogságomnak! Horst nem szeret... visszaadtam a szabadságát.

Az anya rémülten emelte föl gyermekét, és leültette maga mellé a díványra.

- Kislányom, szegény kicsikém, hát mi történhetett ilyen rövid idő alatt?

Ria remegve simult az anyja karjaiba. Horst szavai valósággal beleégtek a szívébe, úgyhogy szinte szóról szóra el tudta ismételni, amit véletlenül kihallgatott. Magda asszony rémült aggodalommal szorította magához boldogtalan gyermekét. Ria beszámolójából most már teljesen világossá vált, hogy igaza volt. De megértette azt is, hogy Horst nem lelkiismeretlen hozományvadász, és hogy emiatt maga is nagyon szenvedett.

Ria a beszámolója végére ért, és kimerülten elhallgatott. Anyja reszkető kézzel simogatta a haját.

- Szegény kicsim, hát mégsem segíthettem rajtad, pedig úgy szerettem volna! Sajnos már régebben rájöttem, hogy Horst nem szeret.

Ria az anyja vállához szorította az arcát.

- Anyám, édesanyám, hiszen csak én voltam annyira vak, hogy elhiggyem! Hogy lehettem ilyen bolond? Hát hogy is szerethetne Horst egy ilyen csúnya lányt, mint én?

Magda asszony hevesen megrázta a fejét.

- Nem, nem, kislányom, csúnya aztán végképp nem vagy, hál' istennek! Egyszerűen csak nem tanultad meg, hogyan kell szépen, harmonikusan öltözködni, fésülködni, mozogni. Szegény gyermekem, hisz nem lehetett melletted anyád. Ó, de borzalmas, hogy mindezt végig kellett hallgatnod!

Ria kiegyenesedett.

- Nagyon is jó, hogy így történt, anyám. Hálát adok Istennek, hogy hallottam, és most már tisztán látok. Hát inkább kívánnád nekem, hogy Horst felesége legyek, holott nem is szeret engem?

- Drága gyermekem, hisz oly kevés asszony tudja valójában, hogy szeretik - e. Fő, hogy az ember higgyen benne. A boldogság csak illúzió. Boldog lettél volna Horsttal, amíg csak hittél volna a szerelmében.

- De Horst... ő szenvedett volna! Nem, anyám! Inkább én szenvedek el bármit, de neki nem okozhat semmi fájdalmat! Nem, nem, nagyon is jó, hogy tudom végre az igazat, bármennyire fáj is.

Magda asszony a fejét csóválta.

- Nem, egyáltalán nem jó. Semmi szükség nem volt rá, hogy fölnyissa a szemedet. Ha csak pár hónapom lett volna, meg tudtalak volna változtatni, ahogy el is terveztem... Hidd el nekem, egyáltalán nem vagy csúnya. Egy nő, akinek ilyen szeme, ilyen arcbőre, ilyen pompás haja és szép foga van, és az alakja is kifogástalan, az azt csinálhat magából, amit csak akar. Rövid időn belül úgy megváltoztál volna, hogy magad is elcsodálkozol. Horst is mindjárt más színben látott volna. A szíve hál' istennek szabad, nem szeret másik nőt. Tehát még meg lehet hódítani. Bármelyik férfit meg lehet hódítani, csak tudni kell hatni rá. Meg is taníthattalak volna erre, és akkor megspórolhattad volna magadnak ezt a fájdalmas tapasztalatot. De jó is lett volna! Nem kellett volna átélned a boldogtalanságot. De én még nem mondtam le a boldogságodról, gyermekem!

Ria ekkor erélyesen kihúzta magát. Arcáról eltűnt minden gyerekes vonás, mintha a fájdalom hirtelen érett felnőtté tette volna.

- Tudom, hogy jót akarsz nekem, anyám, de velem már soha többé nem hiteted el, hogy Horst valaha is meg tudott volna szeretni. Szépet álmodtam, de most föl kellett ébrednem, és megláttam a kegyetlen valóságot. Semmi áron nem akarom viszontlátni Horstot. Édesanyám, segíts, hogy ne is kelljen! Úgy érzem, megölne a szégyen, ha még egyszer elébe kéne állnom.

Ria földútan szorongatta az anyja kezét, s szenvedélyes könyörgéssel nézett rá. Magda asszony némi habozás után belátta, hogy egyelőre nem változtathat a helyzeten. Nyugtatólag simogatta Ria lehajtott fejét, 'közben azon töprengett, hogyan menthetné meg a lánya boldogságát ebben az összeomlásban. Igazságos ember volt, távol állott tőle, hogy haragot, bosszúvágyat érezzen Horsttal vagy a szüleivel szemben. Ria beszéléséből kiviláglott, hogy Horst mindennek ellenére becsületes jellem. Meg aztán azon sem lehetett változtatni, hogy Ria szereti, és csak mellette lehet boldog. Most, persze, gondolni sem lehet rá, hogy visszatérjen hozzá. Értelme sem volna. Hosszabb időre el kell válniuk. Riának meg kell változnia, mielőtt Horst viszontlátná. Hogy azután mi történik, azt most még nem lehet megmondani. Magda asszony azonban szilárdan elhatározta, hogy küzdeni fog a lánya boldogságáért.

Most elárasztotta mindazzal a gyöngéd vigasztalással és becéző szeretettel, amire csak az anyai szív képes. Megígérte azt is, hogy soha többé nem kell Horsttal találkoznia.

- Mi ketten együtt maradunk, Riám. Elmegyünk ebből a városból, akkor talán megnyugszol kicsit. Legjobb, ha azonnal csomagolunk, és Berlinbe utazunk. Lakik ott egy kedves barátnőm, akivel éppen most vettem föl újra a kapcsolatot. Két lánya van, veled körülbelül egykorúak. Sokat leszünk együtt, hozzá kell szoknod a fiatal, vidám társasághoz. És aztán meglátjuk, nem volna - e lehetséges a rút kis kacsát szép, büszke hattyúvá varázsolni.

Ria megdörzsölte a homlokát.

- Jól van, anyám - felelte eltökélten. - Kérlek, taníts meg mindenre, mit csináljak, mit ne. Nem akarok többé nevetséges lenni! Mert különben soha nem volna merszem emberek közé menni. Persze legszívesebben visszamennék a csendes kis falusi kúriába, és elbújnék az emberek elől.

- Hogy még félénkebb és gyámoltalanabb legyél? Nem, kislányom, erről szó sem lehet. Valóban elhatározta, hogy meg akarsz változni?

- Igen, anyám - felelte határozottan Ria.

- Jól van. Meglesz.

A Feldner család tagjai mit sem sejtve várakoztak az étkezőben. Már jócskán elmúlt ebédidő.

- Föl nem foghatom, hol marad Ria meg az anyja. Úgy volt, hogy még ebéd előtt megjönnek - mondta Johanna asszony, s nyugtalanul tekingetett ki az ablakon. A szobalány épp akkor lépett be, poharakkal megrakott tálcával a kezében. Asszonya szavaira megfordult, és így szólt:

- Nagyságos asszonyom, a nagyságos kisasszony már rég visszajött. Meg is kérdezett, hogy hol tetszik lenni. Én pedig megmondtam neki, hogy a konyhában tetszik intézkedni.

Johanna asszony meglepődött.

- És aztán a szobájába ment a kisasszony?

- Nem, hanem a nappaliba.

Horst és az anyja döbbenten néztek össze.

- A nappaliba? Az nem lehet. Hisz a fiam meg én ott voltunk, láttuk volna.

- Akkor talán később méltóztatott fölmenni a szobájába. Óhajtja a nagyságos asszony, hogy utánanézzek?

- Nem, én magam megyek, most rögtön - felelte zaklatottan az asszony, és kisetett a szobából. Horst feszengve nézett utána.

Johanna asszony az üres szobában rögtön észrevette az asztal közepére odakészített levelet... Horstnak volt címezve. Remegő kézzel fogta meg, és visszafutott vele az étkezőbe.

- Ria nincs a szobájában! Ez a levél volt az asztalán, neked szól, fiam.

Horst föltépte és átfutotta az írást. Arcára kiült a döbbenet. Egy hangot sem szólt, csak leroskadt a székre.

- Az ég szerelmére, Horst, hát mi történt? - kiáltotta rémülten az anyja.

A fiú fénytelen szemekkel nézett fel rá.

- Iszonyatos... Ott ült az erkélyen, és mindent hallott! - nyögte.

Johanna asszony lábai fölmondták a szolgálatot. Erőtlenül rogyott le ő is egy karosszékre.

- Jóságos ég, az a szegény gyerek!

- A teremtesít, hát elmagyarázza végre valaki, mi folyik itt? - fakadt ki ekkor a családfő.

Horst halálsápadt, elgyötört arccal nyújtotta át neki Ria levelét.

- Tessék, apám, olvasd el.

Bizony Heinrich Feldner is belesápadt, mire a végére ért.

- Mit beszéltetek ott... mit hallhatott Ria?

Horst erőt vett magán, és mindenről részletesen beszámolt. Az apa végighallgatta, aztán ő is leroskadt a felesége mellé, és nehezen zihálva kapkodta a levegőt.

- Micsoda szörnyűség... szegény, szegény kislány!

Horst az ablakhoz lépett, s élettelen tekintettel bámult a messzeségbe. Az anyja is elolvasta, mit írt Ria.

- Istenem, most mit tegyünk, fiam?

Horst visszafordult, sápadtan, némán kivette a kezéből a levelet, és még egyszer átolvasta. Megrázó volt az a mélységes szerelem, mely csak úgy áradt a levél minden egyes szavából. A fiú hirtelen rádöbbsent, hogy Riával valami szent és pótolhatatlan dolog fog eltűnni az életéből: egy önzetlen női szív őszinte, - szenvedélyes szerelme. Páratlan, fölbecsülhetetlen értékű kincs! Nem vétkezett - e megbocsáthatatlanul Ria és önmaga ellen, mikor türelmetlenül kevesebbre becsülte ezt az érzelmet a kulcsínnél?

Minden feledve volt ebben a pillanatban, ami valaha is zavarta Ria lényében. Most már csak a jót látta benne Horst, a kedvességét, végtelen odaadását. Bűnösnek érezte magát, amiért hálátlansággal fizetett ezért az igaz, mélységes szerelemért. Heves vágy fogta el hirtelen, hogy megint átölelhessen Riát, vigasztalhassa, elmondhassa neki, hogy mindennek ellenére mennyire szereti. És félelem szorította össze a szívét. Minden zavaró tényező jelentéktelen apróságnak tűnt most, és óriási kincsnek az, amit elveszített.

- Látnom kell őt, beszélnem kell vele, a bocsánatát kell kérnem! - kiáltotta, s mielőtt még a szülei bármit felelhettek volna, elrohant.

Horst futva tette meg az utat a szállodáig.

Fölküldte Hollmannénak a vizitkártyáját, azzal az üzenettel, hogy sürgősen beszélnie kell vele és Riával. Anya és lánya még együtt ültek, mikor a liftesfiú kopogtatott az ajtón, és behozta a névjegykártyát. Magda asszony Riára nézett, aki önkéntelenül is rémült, védekező mozdulatot tett. Anyja megnyugtatólag biccentett, és néhány szót írt a kártyára, majd borítékba tette.

- Adja át ezt az úrnak - utasította a liftesfiút, aki mély meghajlással távozott.

- Édesanyám, Horst semmiképpen nem jöhet ide! - kiáltotta rémülten Ria.

- Nyugodj meg, gyermekem, nem is fog.

- Jól van, anyám - lélegzett föl Ria.

A Horstnak szóló rövid üzenet így hangzott:

„Ria lelkiállapotára való tekintettel nem engedhetem meg, hogy találkozzatok. Kérlek, holnap délelőtt tizenegykor várj a szüleid lakásán.”

Horst eltette a kártyát, majd némi habozás után távozott. Nyomott hangulatban tért haza. Egyáltalán nem úgy érezte magát, mint aki megszabadult láncaitól, sokkal inkább, mint aki súlyos veszteséget szenvedett. Otthon mindent elmondott a szüleinek, aztán a szobájába vonult, és még egyszer átolvasta Ria levelét.

Gyöngéden végigsimított a sorokon.

- Nem is igaz, kicsi Ria, hogy nem szeretlek. Csak türelmetlen voltam, mert zavart néhány ostoba apróság, és nem is tudtam közben, hogy mennyire szeretlek. Ne hagyj el, kérlek, gyere vissza, hadd tegyek jóvá mindent! Szeretlek, Ria, szeretlek, és egyáltalán nem akarok megszabadulni tőled!

Másnap reggel igencsak izgatottan várták a Feldner - házban Hollmanné asszonyt. Horst nyugtalanul sietett elébe.

- Hála Istennek, hogy itt vagy, mama! Ria hogy tan?

- Képzelheted, kedves fiam, hogy a tegnapi események teljesen összezavarták és feldúlták. Egész éjjel nem aludt. De mostanra legalább annyira sikerült megnyugtatnom, hogy magára hagyhattam egy kis időre. Most pedig nyugodtan és okosan megbeszéljük ezt az egész ügyet.

Horst meghajtotta magát.

- Csodálatos vagy, mint mindig. Köszönöm, hogy eljöttél, és hajlandó vagy meghallgatni, mielőtt megtagadnál.

- Nem tagadok meg olyan könnyen senkit, téged meg aztán végképp nem. Hisz nem akartad bántani a lányomat, tudom.

- Isten látja lelkemet, hogy nem! De mégis megbántottam. Nagyon is mélyen, tudom. Bárcsak meg nem történtté tehetném! Ria elvesztése végtelenül fáj, el sem mondhatom, mennyire... nem hittem volna, hogy ennyire fájhat valami! Magam sem értem most már, hogy is tarthattam annyira fontosnak holmi külsőségeket. Igazán semmit nem számítanak Ria lelki gazdagságához képest! Ó, ha a szívembe láthatnál! Csak amióta elolvastam a levelét, azóta tudom, mennyire drága nekem! Könyörgök, drága mama, segíts, hogy viszontláthassam! Meg kell mondanom neki, mennyire megrázott a távozása. Meg kell vigasztalnom szegényt, és bocsánatot akarok kérni tőle!

Magda asszony figyelmesen hallgatta a fiatalembert, és úgy tűnt neki, Horst sokkal mélyebben érez, mint valaha is hitte volna. Ez boldog reménységgel töltötte el a szívét.

- Nem, Horst, erről egyelőre nem lehet szó - mondta most mégis. - Nem kérhetsz találkozót Riától, gondold csak meg! Inkább meghalna, mint hogy a szemed elé kerüljön, így, hogy már tisztában van a tökéletlenségével. Hisz rá kellett döbbsennie, hogy nevetséges annak a férfinak a szemében, akinek odaadta a szívét.

Horst egy székbe roskadt, és a térdére könyökölve lehajtotta a fejét.

- Barbár módon bántam veled! Bárcsak jóvátehetném, bárcsak meg tudna nekem bocsátani!

Magda asszony látta, hogy szenved.

- Megbocsátott neked, nem haragudott rád egy percig sem. És ha valóban jóvá akarsz tenni a hibádat, kedves Horst, amiben egyébként nem kételkedem, akkor lesz majd rá alkalmad. Még mindig szeretnéd, hogy Ria a feleséged legyen, vagy ellenkezőleg: az eljegyzés felbomlása megkönnyebbüléssel tölt el? De nagyon kérlek... most őszintén felelj!

Horst nyíltan a szemébe nézett.

- Azt akarom, hogy Ria a feleségem legyen, sokkal inkább, mint valaha! És nem azért, mert gazdag. Biztosíthatlak, hogy amióta elvesztettem őt, úgy érzem, hogy az életem értelme, legbecsesebb értéke veszett el, és sosem fogom ezt a csapást kiheverni. Érzem, hogy az ő szerelme hatalmas és csodálatos, és ezt a csodát veszítettem most el! - kiáltotta Horst szenvedélyesen, s megint a karosszékre vetette magát. Magda asszony szeme fölcsillant, j

- Nem veszítetted el, kedves Horst. Ria ugyanúgy szeret, mint azelőtt.

- De nem akar majd hozzám jönni azok után, amit tettem!

- Nem is. Legalábbis addig nem, amíg meg nem győződik arról, hogy szereted őt.

- Mióta elhagyott, úgy érzem, hogy a szívem mélyén mindig is szerettem. Drága mama, kérlek, könnyöggök, segíts, hogy viszontláthassam, hogy megbeszélhessem vele a dolgot!

Magda asszony egy darabig töprengve nézett maga elé. Aztán megcsóválta a fejét.

- Nem lehet, Horst, egyikőtöknek sem tennék ezzel jó szolgálatot. Ria most nem tudna hinni a szerelmedben, még akkor sem, ha valóban igaz. No és te? Mi lesz, ha viszontlátod a csúf frizurájával? Nagy zavarában most biztosan még esetlenebb, mint azelőtt! Akkor talán megint elfordulnál tőle, és az ébredező szerelmed végképp kihunyna! Mégsem érzem reménytelennek a kettőtök dolgát. Megmondom neked egészen őszintén, mit terveztem el, hogy megmentsem... vagy újra megteremtsem Ria boldogságát.

Magda asszony egy pillanatra elgondolkozott. Aztán határozottan folytatta:

- Elmegyünk a városból Riával, anélkül hogy találkoznánk veletek. Utazgatni fogunk, sokat viszem társaságba, és tanítgatom, hogyan öltözködjön, hogyan ápolja magát. A természet hál istennek megadott neki mindent, ami csak kell a szépséghez. És aztán megint összehozlak benneteket. De úgy kell történnie, hogy Ria ne is sejtse. Mert önszántából soha nem találkoznánk veled többé. Simulékony és alkalmazkodó, de azért nagyon is erős akaratú. Kizártnak tartom, hogy valaha is hajlandó volna viszontlátni téged, már csak azért is, mert nem akarja, hogy egy újabb találkozás megint fölkarvarja, a te szerelmedben pedig nem tudna hinni többé a történetek után. Hallgass rám, fiam, ne akarj most találkozni velem.

Horst megfogta a kezét, és az ajkához emelte.

- Belátom, hogy igazad van, és megfogadom a tanácsodat, bármilyen nehezemre esik is, hogy nem beszélhetek Riával. Nagyon - nagyon köszönöm a jószágodat!

Erősen megszorították egymás kezét, aztán Magda asszony Horst szüleihez fordult, akik eddig szótlánul, meghatottan hallgatták beszélgetésüket.

- Tudom, hogy ti is azt reméletek, amit én, hogy sikerül jóvátenni a történeteket.

- Ezt nem is kell bizonygatnunk, kedves Magdám. Nagyon rossz lelkiállapotban vagyunk tegnap óta - felelte Horst apja.

Johanna asszony átölelte barátnőjét.

- Úgy szeretem Riát, mint a saját gyermekemet. Nagyon boldogtalan volnék, ha mégsem lehetne az én lányom is! Benned van minden reményünk.

Magda asszony búcsút vett a családtól, Horst még kísérette a kapuig. Mély hódolattal csókolta meg a kezét.

- Írhatok neked néha, érdeklődhetem Ria hogyléte felől, kedves mama? És ugye, válaszolsz is majd nekem olykor?

- Persze, Horst. Ha írni van kedved, írd csak nekem nyugodtan. És tájékoztatni foglak minden fontos dologról.

- Csodálatos asszony vagy, mama, a te jószágoddal csak a lányodé érhet föl.

- Nos tehát... a viszontlátásra, reményeink szerint!

- Ne nagyon sokára... - kérte a fiú.

Magda asszony mosolyogva bólintott. Örült, hogy Horst máris sokkal türelmetlenebb, mint akkor volt, amikor az esküvő időpontjáról esett szó.

Sietett vissza a szállodába Riához, aki már nagyon várta. Nem is tudott megmaradni a szobában, lement az előcsarnokba, ott leste a jöttét.

- Hál' istennek, hogy itt vagy végre, anyám! - szaladt elébe, és a nyakába borult.

- Ejnye no, gyermekem, nyugodj meg! - simogatta az anyja.

Együtt mentek föl a lépcsőn. A szobába lépve Ria félénken megkérdezte:

- Hogy vannak Feldnerék?

- Nagyon szomorúak, és aggódnak érted.

- És Horst? Örül a szabadságának?

- Egyáltalán nem - rázta a fejét az anyja. - Nem akarja elhinni, hogy örökre elhagyod. Tudód, mindennek ellenére nagyon szeret téged.

- Nem, nem, ezt nem hiszem! - tiltakozott hevesen Ria. - Horst nagyon jó ember, és fáj neki, hogy megbántott. Talán szomorkodik is egy darabig miattam, de aztán örülni fog, hogy végre szabad.

Az anyja gyöngéden átölelte.

- Nem is várhatom tőled, hogy most rögtön higgyél ebben. De történnek ám még csodák! Sziklából vizet fakasztani talán nem lehet, de a szerelem fölfakadhat olyan szívekből, melyekben azelőtt csak szunnyadt!

Ria kitepte magát az anyja karjából.

- Nem, anyám, ebben többé nem hiszek!

Magda asszony nem erőltette tovább, hogy meggyőzze. Az időre bízta, ami majd ezt is megoldja.

Másnap reggel a két hölgy elutazott Berlinbe.

Különös időszak kezdődött Ria életében. Az anyja gondoskodott róla, hogy ne legyen ideje búnak ereszteni a fejét. Egy elegáns nyugat - berlini panzióban találtak szállást. Magda asszony bejelentette az érkezésüket barátnőjénél, Bendáné asszonynál, és megígérte, hogy a napokban el is látogat hozzá, hogy bemutassa neki a lányát. Ezt megelőzően azonban szeretett volna elérni egy - két változtatást Ria megjelenésében. Már az első napon így szólt hozzá reggeli közben:

- Mielőtt bemutatnálak a barátnőmnek, kicsinosítunk egy kicsit, édes Riám. Azzal fogjuk kezdeni, hogy próbálunk egy - két frizurát. Ez a lehető legfontosabb. Ezzel a rusnya konttyal nem kerülhetsz többé az emberek szeme elé.

Ria kétkedve csóválta a fejét.

- Nem fog az menni, anyám. Muszáj ilyen szorosan összetűzőm a hajamat, ha nem akarok úgy kinézni, mint egy boszorkány.

Az anyja elnézően mosolygott.

- Jaj, te kis buta! Akinek ilyen csodálatos haja van, az bünt követ el, ha arra használja, hogy elcsúfítsa magát vele! Bizony, ez a hajviselet határozottan elcsúfít! Hát nézz a tükörbe! Ezen sürgősen változtatnunk kell.

Hiába tiltakozott Ria, Magda asszony már ki is húzigálta a tűket a kontyából, és bontogatni kezdte a feszes hajfonatokat. Ügyes ujjai közt dús hullámokba rendeződtek a selyempuha fürtök.

- Nézd csak, máris mennyire más lettél!

És Ria mérhetetlen csodálkozására Magda asszony egymás után próbálgatta a szebbnél szebb frizurákat. Végre sikerült olyan hajviseletet találnia Ria számára, amellyel maga is elégedett volt.

, - Nos, gyermekem, ezzel megvolnánk. Ez a frizura igazán jól áll neked, ennél maradunk.

Ria álmélkodva szemlélte magát a tükörben, forgatta, rázogatta a fejét, hogy valóban tart - e a frizura.

- Hogy lehet az, hogy ennyire laza a hajam, és mégsem esik szét? A régi kontyomat olyan szorosan kellett megtűzni, hogy néha a fejem is megfájdult tőle!

Magda asszony mosolyogva csókolta meg a lányát.

- Mennyire más vagy így! Ha Horst most láthatna...!

Ria összerezett, szép szeme könnybe lábadt.

- Ne beszélj róla, anyám... nagyon fáj!

Magda asszony gyorsan másra terelte a szót.

- Öltözz, kislányom! Megyünk a városba, veszünk neked néhány szép ruhát.

Ria még egyszer félénken a tükörbe pillantott, mint aki alig meri elhinni, hogy valóban önmagát látja.

- Minek az új ruha, édesanyám? Johanna néni egy egész ruhásszekrényre valót vett nekem, amikor megérkeztem hozzájuk.

Magda asszony megrázta a fejét.

- Nekem nem igazán tetszenek. Bízd csak rám! Hál istennek, abban a helyzetben vagy, hogy egy - kétezer márka meg sem kottyan. Elhatároztam, hogy csodaszép hattyút varázsolok a rút kis kacsából. Kell legalább két estélyi ruha, aztán egyéb társasági alkalmakra néhány elegáns darab. Aztán sportruhákat is be kell szereznünk. Lovagolni fogsz, tornázni, úszni, teniszezni. Táncórákat is kell vened, hogy megtanulj kecsesebben mozogni.

Ria szinte belekábult a sok újdonságba, de leküzdötte gyáva kétségeit.

- Mindent megteszek, amit csak mondasz, anyám!

A két hölgy végigjárt jó néhány divatszalon és megrendeltek egy sor ruhát. Este színházba mentek. A szünetekben Magda asszony fölhívta a lánya figyelmét a jól és rosszul öltözött nőkre, hogy megtanulja, mi is a kettő közt a különbség. Jó néhány nap eltelt így, a társasági bemutatkozás előkészületeivel. Mire az első látogatás ideje elérkezett, Ria máris sokkal kezesebb, bájosabb benyomást keltett. ! Bendáné asszony két évvel volt idősebb Ria anyjánál, és éppolyan nagyvilági szépség, mint ő. Két gyermeke volt, Ruth és Ellen, vidám és csupa tűz, hamisítatlan városi lánykák. Magda asszony csak annyit mondott el a barátnőjének, hogy Ria egészen a legutóbbi időkig vidéken élt, teljes magányban, és szoknia kell egy kicsit a társaságot. A két ifjú hölgyet is megkérte, foglalkozzanak a lányával, vigyék minél többet társaságba. Mi sem volt egyszerűbb, tekintve, hogy Bendának nagy házat vittek, s a berlini társasági élet középpontjában forgolódtak. Benda úr nagykereskedő volt, és családja hölgytagjaihoz hasonlóan jó kedélyű, eleven, társaságkedvelő ember.

Ruth és Ellen lelkesen vállalták a feladatot, hogy felkarolják a félénk Riát, és bevonják vidám baráti társaságukba. Anya és leánya hamarosan szinte minden estét társaságban töltött. Ria napjait betöltötte a sport és a tánctanulás. Eleinte igen nehezebbre esett megszabadulni a félénkségétől. Ijedten tekingetett az emberekre, nem fogják - e kigúnyolni. De eszük ágában sem volt. Hisz eltűnt már a nevetséges konty, és Ria ízléses, sőt elbűvölő ruhákat hordott. Hamarosan rájött, hogy senki nem ütközik meg a megjelenésén, sőt, mérhetetlen csodálkozására, azt is észre kellett vennie, hogy a fiatal emberek szívesen forgolódnak körülötte. Kisvártatva egész udvartartása lett a lelkes hódolókból.

Egyre fölszabadultabban, kecsesebben mozgott, egyre nyugodtabban és bátrabban beszélt idegenek előtt. Anyja hamarosan fölfedezte, milyen gazdag tudással rendelkezik, és ügyesen rávezette, hogyan mutathatja ezt ki. Ruth és Ellen Benda is megtettek minden tőlük telhetőt, úgyhogy az ő társaságukban Ria hamarosan elhagyott minden

félszogséget. Olyan gyorsan fejlődött, hogy az anyja nem győzött csodálkozni. A lovaglásban is igen tehetségesnek mutatkozott. Elegánsan és magabiztosan ülte meg a lovat. Egyszóval, Ria Steinberg hihetetlen rövid idő alatt kibontakozott a bábójából, és káprázatos pillangóvá vált. A lényét fátyolozó enyhe melankólia csak fokozta varázsát.

Magda asszony el volt ragadtatva a lányától. Szerető gonddal egyengette az útját, támogatta kibontakozását. És Ria mintha egyik napról a másikra magától rájött volna, mit is kell tennie, hogy érvényesüljön a személyisége. Szíve fájalmát, nagy csalódását mélyen magába zárta, senkinek nem mutatta, még anyjának sem. Ő mégis pontosan tudta, hogy Ria szívében még mindig mélyen gyökeredzik a Horst Feldner iránti szerelem.

Horst már jó néhányszor írt neki. Az asszony mindig úgy intézte, hogy Ria is elolvassa a fiú levelét. Mikor az első levél érkezett, épp reggelinél ült a két hölgy.

- Nézd, Ria, Horsttól kaptam levelet. Nekem szól ugyan, de azért nyugodtan elolvashatod.

Ria gyorsan megfordult, arcából kifutott a vér. Remegő kézzel kapott a levél után.

„Kedves Mama!

Ma először élek engedélyeddel, hogy olykor írhatok neked. Legelső kérdésem: Ria hogy van? A gondolataim szüntelenül hozzá szállnak, és egyre csak azon töprengök, hogy is mondhattam olyan ostoba, őrült dolgokat az anyámnak! Nem kínált nekem Ria éppen elég kincset, hogy elfeledkezhettem volna a lényegtelen külsőségekről? Nem is úgy mentem el mellette, mint a vak, de úgy, mint egy őrült, akinek fontosabb a talmi látszat, mint a valódi érték.

Ostoba voltam, nem ismertem a saját szívemet! De Te hiszel nekem, drága Mama, tudod, hogy Ria mindennél fontosabb nekem. Kérlek, próbáld meg ezt elmagyarázni neki is! Holtomig hálás leszek érte!

Hódolatteljes kézcsókomat küldöm és forró, hálás üdvözetemet:

Horst"

Ria, miután elolvasta a levelet, szótlánul fölállt, és elvonult a szobájába. A levelet azonban magával vitte, és ott újra meg újra elolvasta.

Az idők során ez nemegyszer megismétlődött. Magda asszony mindig odaadta Riának Horst leveleit, és azok mindig el is tűntek. De Magda asszony nem kérdezősködött. Meg volt győződve róla, hogy a levelek magukért beszélnek. Horstnak mindig lelkiismeretesen válaszolt, és beszámolt Ria fejlődéséről. Így múlt el a tél, és a báli szezon lassan a végéhez közeledett. Magda asszony nem is bánta. Pihenésre vágyott, és úgy gondolta, Riának is erre van szüksége a megerőltető hónapok után. Május közepén a következőket írta Horst Feldnernek:

„Kedves, jó Horstom!

Közlöm veled, hogy berlini tartózkodásunk lassan véget ér. Riával úgy ment minden, ahogy vártam. Most azonban vége a berlini szezonnak. Pár hétre Ria vidéki házába költözünk, hogy kipihenjük magunkat. Meghívtuk Benda asszonyt is a lányaival együtt, hogy azért ne legyünk egészen egyedül. Utána a bajor hegyekbe utazunk, hogy Ria megismerje az előkelő üdülőhelyek életét is, és megkapja az utolsó csiszolást. Remélem, hogy legkésőbb augusztusban a férjem is megérkezik. Isten adja, hogy akkor a gyermekem sorsát is letehessem annak a férfinak a kezébe, aki szereti őt.

Utolsó leveledben panaszkodtál, hogy nem írok eleget Riáról. Másról sem írtam, csak róla, de örülök, hogy neked ez kevésnek tűnt. Kész csoda, ahogy Ria egyénisége

kibontakozott. Bájos, büszke, elbűvölő hölgy lett az esetlen bakfisból. Kérdezted, hogy mikor láthatod viszont. Egyelőre nemet kell mondanom. Korai volna még. Ria most még maga sem hisz egészen az átváltozásában. Pedig hinnie kell önmagában, csak akkor fog tudni hinni a Te szerelmedben is. Legyél hát még egy kis türelemmel! Remélem, mire a hegyekbe megyünk, már nyugodt lélekkel elhívhatlak. Add át szívélyes üdvözetemet kedves szüleidnek, és Téged is üdvözöl:

Magda Hollman "

A Benda család, Ria és az anyja négyhetes vidéki pihenés után beköltöztek a bajor hegyvidék népszerű üdülőhelyének egyik elegáns szállodájába. A vidám Benda lányokat és az „elbűvölő Ria Steinberget” hamarosan lovagok egész hada vette körül. Táncsal, muzsikálással, sporttal múlatta az időt a víg társaság. A legnagyobb öröm azonban az volt Ria számára, ha a hegyekben barangolhatott. Odafönt, az örök hó birodalmában néha még titkos fájdalmát is feledni tudta egy időre, és ragyogó szemmel csodálta a természet szépségeit. Legszívesebben egyedül kapaszkodott föl a hegyoldalra. Leült egy zöld halmocskára a meredek sziklafal alatt, s amikor a nap fölszikrázott a hófödte csúcsokon, a lelkében forró vágyakozás támadt szerelme után. „Mennyei Atyám... tégy csodát... add, hogy szeressen!” - fohászkozott magában buzgón.

Horst kínzó nyugtalanságban töltötte ezeket a hónapokat. Egyre hevesebben vágyódott Ria után. Most már egészen jelentéktelennek tűnt minden, ami azelőtt zavarta. Soha egy pillanatra sem jutott eszébe, hogy lemondjon a lányról. Akarta őt, és szilárdan hitte, hogy az okos Magda asszony minden szükségesre megtanítja. De azt még csak nem is sejtette, mennyire megváltozott a lány.

Egy szép napon levelet kapott Magda asszonytól, melyben arról számolt be, hogyan telnek Ria napjai a szép üdülőhelyen, és mennyire csodálja mindenki. Végül kijelentette, hogy Ria önbizalma szerinte már megerősödött annyira, hogy elviselje a találkozást a fiúval.

Horst azonnal fölkerekedett. Másnap este érkezett meg az üdülőhelyre, mikor a szállóbeli társaság épp vacsoránál ült. Magda asszony, akit táviratban értesített a jöveteléről, kis levélkét hagyott neki a szobájában:

„Kedves Horst!

Ha nem fárasztott ki nagyon az utazás, menj le, kérlek, a könyvtárszobába. Onnan a nagyteremre nyíló ajtón át titokban megfigyelheted Riát, és megkérdezheted a szíved, akarod - e őt tényleg. Ha igen, akkor találkozhatasz vele a társaságban. Ellenkező esetben viszont kíméld meg őt és magadat is a találkozástól, és utazz el ugyanolyan észrevétlenül, ahogy jöttél. Ha belépsz a terembe, tudni fogom, hogy övé a szíved. Ott leszek, segíték.”

Horst átöltözött, és Magda asszony tanácsát követve a könyvtárszobába ment. Örült, hogy észrevétlenül megnézheti magának Riát. A nagyterem nyitott ajtaján élénk beszélgetés szűrődött ki. Az áttetsző függönyök takarásában jól látott, mivel a terem fényárban úszott, a könyvtárban pedig szinte teljesen sötét volt. Először hiába pásztázta végig tekintetével az előkelő társaságot, nem talált ismerős arcot. Végre megpillantotta Magda asszonyt, aki nyugtalanul figyelte a könyvtárból nyíló ajtót. De Ria nem volt vele. Tovább kereste az aranybarna lányfejet a tömegben, de hiába. Elsiklott a tekintete egy csapat fiatalember mellett, akik épp egy hölgyet vettek körül, és kérelték, hogy énekeljen. Az ifjú hölgy végre fölemelkedett, és a zongorához lépett. Horst nem is figyelt a kis csoportra. A zongorán fölhangzott az előjáték, aztán egy csodás szépségű

mezzoszoprán hang csendült föl. Solvejg dalát énekelte. A telt zengésű, lágy hang betöltötte a termet, és minden figyelem az előadó felé fordult.

Horstot is elbűvölte az ének, és a zongora mellett álló ifjú hölgyre nézett. És akkor kis híján fölkiáltott. Tágra nyílt szemmel bámulta a csodás szépségű, karcsú nőalakot. Ez volna Ria? Hát lehetséges...? Ez az előkelő, elegáns jelenség, gyöngyhímzéses fekete selyemruhában, mely lágy redőkben omlik le kecses bokájáig? A ruha kivágásából gyönyörű, formás nyak tűnt elő, és a hölgy finoman gömbölyded alsó karja is teljesen szabadon volt, míg vállát és felső karját áttetsző sifon fedte. Pompás hajkorona ékesítette szép formájú fejét.

Horst úgy bámulta a szépséges leányt, mint valami álmodot vagy látomást, és elbűvölten hallgatta énekét.

Amikor az utolsó hang is elhalt, mint valami vágyakozó sóhaj, Horst szeme megtelt könnyel. Mélységesen meg volt rendülve. Ki tanította énekelni Riát, honnan ez a kifejező erő, ez a művészi tökéletesség? Az anyja megírta ugyan, hogy szép hangja van, és tehetségesen énekel, de ezt az érzellemmel telített előadásmódot, ezt a mélységesen átélt, őszinte fájdalmat, ami úgy megrázta a férfit, ezt nem lehet tanítani, ez csakis a szív legmélyéről fakad.

Horst úgy állt ott, mint akit megbűvöltek, s a lányt nézte, akit már körül is vettek a rajongói. Egymással versengve dicsérték, és hódolattal kezet csókoltak neki. A hölgyek tapsoltak. Ria nyugodtan, magabiztosan állt közöttük, és barátságosan mosolygott. Úgy tűnt, arra kéri, hogy énekeljen még, de ő kedvesen csóválta a fejét. Összeszedte a kottáit, és a zongoránál álló két ifjú hölgyre mutatott, a Benda lányokra, akik duettet készültek előadni. Ria most fesztelenül a helyére kísértette magát az egyik úrral. Horst tekintete szenvedélyesen csüggött rajta. Nem tudott betelni a gyönyörű látvánnyal, és heves féltékenység fogta el, mikor látta, hogy a lány kecses mozdulattal helyet kínálva lovagját, és kedvesen eltársalog vele. Hát nem sejti, nem érzi a kedvese közelségét? „Ria! Ó, Ria, szerelmem!” És csak most értette meg egészen, milyen dőreség volt tőle, hogy nem ismerte föl és nem becsülte meg ezt a káprázatos igazgyöngyöt a hitvány foglalatban. Vajon képes lesz a lány valaha is megbocsátani?

Szenvedélyes vágyakozás fogta el, és egyszersmind heves boldogság szorongatta a torkát. Igen! Ő az a nő, akire mindig vágyott! Megérlelte a szenvedés és a szerelem. S ő egykor irigylésre méltó volt, mert a magáénak mondhatta ezt a szerelmet! De vajon így van ez most is? Hirtelen elhatározással fölegyenesedett, és kemény, határozott léptekkel bevonult a nagyterembe, készen arra, hogy bárkivel megküzdjön Riáért.

Érezte persze, mekkora vakmerőség, hogy idegen társaságban kerül először Ria szeme elé. De látta is már Magda asszonyt, aki fölkel a helyéről, és elindult felé. Akkor megnyugodott kissé. Magda asszony szeme csak úgy ragyogott, amikor a lánya mellé lépett, és - mintegy véletlenül - átölelte a vállát.

Épp jókor jött a segítség, mivel beszélgetés közben Ria tekintete - mintha mágnes vonzaná - a terembe belépő magas fiatalember felé fordult. A lángoló szemek megbabonázták. Ria halálosan elsápadt, és görcsösen megszorította anyja kezét.

- Anyám! Édesanyám! - hangzott a fojtott segélykiáltás.

- Nyugalom, Ria, egy nőnek minden körülmények közt uralkodnia kell magán - súgta az anya.

Ria kihúzta magát, s összepréselte az ajkát, nehogy felkiáltson. „Bár elmenekülhetnék!” - gondolta, és riadtan körbepillantott, merre szökhetne. De mindenképpen el kellene mennie Horst mellett, és a fiú egyre közelebb és közelebb ért, és már ott is állt előttük. Némán, könnyölgően szegezte Riára a tekintetét.

Magda asszony magára vállalta a kezdeményezést.

- Milyen kedves meglepetés, Horst! Nagyon örülök, hogy látlak! - nyújtotta a kezét mosolyogva.

Horst kezét csókolt neki, aztán meghajolt Ria előtt. A lány megremegett a pillantásától.

- Üdvözölhetlek téged is, Ria?

Ria kétségbeesetten igyekezett megőrizni az önuralmát. Habozva kinyújtotta a kezét, de szólni nem tudott. Horst szinte görcsös erővel szorította meg a remegő, jéghideg kis kezét, és az ajkához emelte. Magda asszony látta, hogy a társaság kissé meglepetten figyel a különös jelenetet, és magával húzta a lányát a könyvtárba. Horstnak jelezte, hogy kövesse. A homályos könyvtárszobában, melyet csak egy vörös ernyőjű lámpa világított meg, Horst odaállt a két hölgy elé.

- Ria, drága Ria, kérlek, bocsáss meg, de el kellett jönnöm, hogy végre lássalak és a bocsánatodért könyörögjek. Légy nagylelkű, és felejtsd el, amit ellened vétettem!

Riának végre sikerült összeszednie magát annyira, hogy meg tudott szólalni:

- Megkímélhettél volna mindkettőnket ettől a találkozástól, Horst!

- Ez minden, amit mondani akarsz nekem, Ria?

A lány büszkén kihúzta magát.

- Igen. Többet nem tudok és nem is akarok mondani. Ég veled. - És még mielőtt megakadályozhatták volna, Ria visszasietett a nagyterembe, mintha az idegen közegben biztosabban érezné magát.

Az anyja és Horst egy darabig döbbenetben álltak, nem találták a szavakat arra, ami történt. A fiú fájdalomosan bámult Ria után.

- Nem is érdemeltem mást! - nyögte rekedten.

Ria ezen az éjszakán nem lelt nyugalmat. Szüntelenül hánykolódott az ágyán, kétségbeesetten hadakozva szerelmével és kétségeivel. Pirkadatkor fölkel és felöltözött. Nem bírta ki tovább a négy fal között. A hegyek mögül épp előbukkant a nap, mintha csak hívogatná a néma sziklaóriások közé. Ott talán megleli a nyugalmat. Anyjának írt pár sort, s az asztalra tette, nehogy aggodjon miatta:

„Édesanyám!

Nem tudok többé hinni Horst szerelmében. Nem is akarom viszontlátni, mert nagyon fáj. Fölmegyek a hegyekbe, és éjszakára valamelyik menedékházban maradok. Mondd meg Horstnak, hogy utazzon el, ne kelljen találkoznom vele holnap, ha visszajövök. Vezető nélkül megyek, de ne aggódj. Csak ismert és veszélytelen ösvényen fogok menni. Kérlek, ne haragudj, nem tehetek mást.

Ria”

Aztán fogta a hegyászó botját, és elhagyta a szobát. Lesietett a lépcsőn, és az előcsarnokon át kilépett a szabadba. Nem találkozott senkivel. Nagyon korán volt még. Komoly tekintettel méregette a hegyoldalt, melyet az éjszaka hullott, friss hó fedett. Ismerte az utat, amelyen menni akart, s úgy gondolta, vezető nélkül is boldogul.

Gyors léptekkel haladt az egyre meredekebb ösvényen a szurdok felé. Ha azt elhagyja, kényelmes gyalogút visz föl a hegyoldalba, onnan pedig egy nem túl nehéz és meredek út vezet még följebb, egy magányos menedékházhoz, melyet igen ritkán látogattak, mivel ez a túra nehezebb volt, mint amilyen érdekes. Nem is sejtette, hogy Horst, aki szintén nem tudott aludni az éjjel, az ablakban állt, és meglátta őt, amint épp rátér a szurdokhoz vezető útra.

Horst nemegyszer üdült már itt, és jól ismerte a környéket. Tudta, hogy ezen az úton csak egy elhagyatott menedékházhoz lehet eljutni, s onnan az ösvény a Hochkogel

csúcsára vezet. Arra gondolt, hogy a lány épp csak sétál egyet. Szeretett volna utána menni, hogy végre őszinte beszélgetésre kényszerítse. De aztán megrázta a fejét. Nem, ezt nem teheti, várnia kell, míg visszajön. Akkor majd megkéri, hogy beszélhessen vele négy szemközt. Nem utasíthatja el.

Magda asszony magánkívül volt az ijedségtől, amikor elolvasta Ria levelét. Megrángatta a csengőt, s a belépő szobalányt utasította, hogy keresse Feldner urat a könyvtárszobába. Maga is lesietett, és pár perc múlva izgatottan ragadta meg Horst kezét.

- Nagy gondban vagyok, Horst. Ria elment... föl a hegyekbe, és nem tudom, mitévő legyek! Nézd csak, ezt a levelet írta nekem!

Horst elolvasta a levélkét, és most már ő is megijedt.

- Hát ezért kelt útra olyan korán! Láttam, mikor elindult arra, de azt hittem, csak egy kis reggeli sétára megy. Több mint egy órán át vártam rá. Most már tudom, hogy hiába.

- Jaj, Horst, most mit tegyünk? Rengeteg friss hó esett éjjel, és Ria vezető nélkül indult el! Mi van, ha eltéved, nem találja meg a menedékházat, vagy gleccserhasadékba esik? Ó, boldogtalan gyermekem!

Horst határozottan kihúzta magát.

- Nyugodj meg, kérlek. Láttam, melyik úton indult, és tudom, hová igyekeznek. Mindjárt utánamegyek.

Késlekedés nélkül elhagyta a szállodát. Nem a szurdokon át ment, hanem fölkapaszkodott egy meglehetősen meredek ösvényen, hogy utolérje Riát, sőt, ha lehet, elébe vágjon. Az aggodalom szüntelenül űzte, hajtotta, nem tartott pihenőt. Most érezte csak, mennyire drága neki a lány.

Órákig tartó, megerőltető mászás után végre megérkezett a menedékházhoz. Az ajtaja zárva volt, és szinte teljesen eltemette a friss hó. Ria tehát nem ért el ide. Sietve ereszkedni kezdett a mély hóban, közben jobbra - balra kémlelt, nem látja - e meg Riát. Csaknem egy félórán át haladt így. Akkor hirtelen megállt, nyomokat pillantott meg a hóban. Föllélegzett: a nyomok női lábtól származtak. Csakhogy másfelé vezettek, nem a menedékházhoz. Ria tehát eltévedt. Egyre gyorsabban követte a nyomot, s a szeme állandóan a környéket pásztázta. Egyszer csak megállt, és fülelni kezdett. Nem tévedett: távoli segélykiáltást hallott.

Halálosan elsápadt. Ria kiált segítségért, ez csak Ria lehet! Bajba került! Vad iramban indult meg újra a nyomon. Közben hangosan föl - fölkiáltott, hogy tudassa a lánnyal, érkezik a segítség. Újabb segélykiáltás ütötte meg a fülét most már közelebről, és látta, hogy a nyomok egyszer csak véget érnek.

Kis híján megállt a szívverése. Ott, ahol a nyomok megszakadtak, hóval befűt gleccserhasadék húzódott. Oda zuhant le Ria. Mintha jeges kéz szorította volna össze Horst torkát. Kiáltani akart, de nem bírta. Levetette magát a hóba, a hasadék széléig kúszott, és kínzó rettegéssel nézett le a mélybe. És akkor meglátta Riát. Nem túl messze feküdt a hóban, összegörnyedve, sápadt, fájdalomtól eltorzult arccal.

- Ria, az Isten szerelmére, Ria! - kiáltotta a férfi szinte zokogva.

És Ria, aki éppen Horst elől akart elfutni, most legszívesebben följuggott volna örömeiben, hogy a fiú ott van.

- Lezuhantam. Nem láttam a hasadékot a friss hóban. Azt hiszem, kificamodott a bokám, mert nagyon fáj. És mozdulni sem merek, mert nem tudom, meddig tart alattam a szilárd talaj.

- Várj, lemegyek hozzád!

Horst a botjával óvatosan kitapogatta minden lépés előtt a talajt, és lassan leereszkedett a lányhoz a hasadékba. Elővette borral teli vadászkulacsát, és a lány szájához tartotta.

- Először is igyál, hogy átmelegedj!

Ria engedelmesen ivott egy korty bort. Rövid ideje kuporgott még csak a hóban, de a tagjai már jócskán meggémberedtek. Horst eltette a kulacsot, aztán tovább tapogatózott botjával a mély hóban. Megállapította, hogy szorosan a sziklafal mellett kell maradniuk, mert egy fél lépéssel odébb már vége a szilárd talajnak.

Átölelte a lányt, és fölemelte a földről.

- Hála Istennek, most már jó erősen tartalak, és ha zuhanunk, hát együtt fogunk zuhanni. Mert nem engedlek el, soha többé! - súgta a fülébe.

Ria megremegett, és lehunyta a szemét.

- Kapaszkodj a nyakamba! - Horst óvatosan, minden hirtelen mozdulatot kerülve felemelte a lányt. - Na most engedd el a nyakam, és kapaszkodj meg fönt! - Ria így is tett, és Horst lassan a feje fölé emelte, föl a hasadék peremére. Megkönnyebbülten lélegzett föl aztán, és leengedte a karját. - Most pedig húzódj egy kicsit odébb, hogy legyen helyem fölkapaszkodni!

Ria odébb csúszott, Horst pedig erőteljes mozdulatokkal föltornázta magát a sziklafalon, és átlendült a hasadék szélén. Aztán egyetlen szó nélkül a karjába vette Riát, és elindult vele a menedékház felé. Ria érezte a szíve heves kalapálását, s hallotta, hogy zihálva kapkod levegő után.

- Túl nehéz vagyok, Horst, nem cipelhetsz a menedékházig! Pihenjünk egyet! Megpróbálom, hátha tudok járni.

Horst szeme gyöngéden fölcsillant.

- Márpedig el kell viselned, hogy viszlek. A lehető leggyorsabban oda kell érnünk a házhoz, hogy fölmelegedj. Különben még megbetegszik az én makrancos kis hölgyem. Pedig nekem egészséges asszony kell!

Forró gyöngédség sütött a hangjából, és Ria megborzongott a karjában. Tiltakozni sem mert ellene, hogy a fiú olyan magától értetődően beszél a házasságukról. Szótlatlanul haladtak tovább, és hamarosan elérték a menedékházat. Horst kinyitotta az ajtót, és bevitte a lányt. Odabent óvatosan lefektette az egyszerű priccse, letérdelt mellé, és gyöngéden levette bal lábáról a nehéz hegymászó bakancsot. Ria bokája bizony jócskán megdagadt.

- Jaj, szegénykém, milyen fájdalmakat kell kiállnod, csak mert el akartál futni a te Horstod elől! - mondta kedvesen.

Borogatást tett a sérült bokára, megtámasztotta Ria hátát, hogy föl tudjon ülni, és melegen betakargatta. Erős forralt bort készített, és amikor mindezzel végzett, leült a lány mellé. Ria kiitta a poharat, és érezte, ahogy egész testét jótékony meleg járja át. Lábában a fájdalmat azonnal enyhítette a hűvös borogatás, úgyhogy egészen jól kezdte érezni magát. És csodálatos érzés volt, hogy Horst gondoskodik róla. Álombeli hangulat szállta meg Riát. Fölnézett a fiúra.

- Most már igyál te is! - kérte. - Biztosan átfáztál.

Horst szemében különös kifejezés ült.

- Forróság hevít, nem is érzem a fagyot. Hogy érzed magad, Ria?

- Jól... nagyon jól.

- Nem is fázol már?

- Melegem van.

- És a lábad?

- Egy csöppet sem fáj.

- És haragszol még rám? Haragszol, hogy még ide is utánad jöttem?

Ria megremegett.

- Ha nem jöttél volna, a biztos halál várt volna rám. Tudom, hogy neked köszönhetem az életemet.

- Ha nekem köszönheted, akkor az enyém is! Az enyém...! - kiáltotta izgatottan a fiú. Aztán nyugodtabban folytatta: - De ha épségben elérted volna a menedékházat, akkor haragudtál volna rám, hogy vakmerően utánad megyek, a kívánságod ellenére. És akkor talán megint elfutottál volna előlem.

- Szörnyű érzés volt, hogy megint a szemedbe kell néznem... a történetek után...

Horst letérdelt mellé, és megfogta a kezét.

- Hát ennyire utálsz még látni is?

Ria megrázta a fejét. Láta, mennyire meg van rendülve a fiú.

- Hisz tudod, hogy nem. Csak annyira szégyelltem magam!

Horst lehajtotta a fejét, és odaszorította arcát a lány kezéhez.

- Én vagyok az, akinek szégyenkeznie kell! Te miért is szégyellnéd magad, Ria?

- Mert szeretlek... és te nem szeretsz.

Horst lángoló szemmel nézett rá, hosszan és nagyon komolyan.

- Szeretlek, Ria.

A lány megremegett, és elkapta a pillantását.

- Ezt igazán elhihetem? Nemcsak a részvét beszél belőled?

Horst átkarolta, és magához húzta.

- Mondtam neked valaha is, hogy szeretlek?

- Nem, soha.

- Mert nem akartam hazudni neked. Most sem akarok. Nézz rám... nézz a szemembe! Talán részvétet láatsz benne? Szeretlek, Ria. Szeretlek! Nézz rám, és higgy nekem végre!

Ria félénken, nyugtalanul a szemébe nézett. És olyan szenvedélyt látott lobogni benne, mint még soha. Tekintetük egymásba kapcsolódott, és Ria nem ellenkezett, amikor Horst megcsókolta a száját. Mennyei boldogság töltötte el a szívét, és átölelte a fiú nyakát.

- Horst, drága Horst, ha mégsem igaz, hogy szeretsz, akkor jobb szeretnék azonnal meghalni, mint még egyszer csalódn!

Horst szenvedélyes csókokkal borította el Ria száját, szemét és kezét. Aztán melegebben beburkolta takaróiba remegő testét.

- Nem betegedhetsz most meg, édes kis Riám, nagyon gyorsan meg kell gyógyulnod, hogy a feleségem lehess. Édes, makrancos kis Riám! Elfut előlem, inkább a halálba, mint az én karjaimba! Még mindig remegek, ha arra gondolok, mi történhetett volna, ha ma reggel nem látom meg véletlenül, merre akarsz menekülni előlem! Gyere, igyál még egy pohárral, egészen föl kell melegedned!

Magához ölelte a lányt, és belediktált még egy pohár forralt bort, úgyhogy szépen kipirult az arca.

Így ültek egy darabig összeölelkezve, és újra meg újra elmondták, mennyire vágytak egymás után. Horst végtelenül boldog volt, Ria még sosem látta ilyen felszabadultnak. Nevetve, tréfálkozva kitűnő ebédet készített a kunyhóban talált konzervből. A kis kályha tüze élénken lobogott, s barátságos meleget árasztott. A nap is betűzött a szűk kis ablakon. Horst időnként kicserélte a borogatást Ria bokáján, s minden egyes alkalommal csókot követelt jutalmul. Boldogan néztek egymás ragyogó szemébe. Ria lelkébe visszaköltözött a bizalom. Boldog bizonyossággal érezte, hogy Horst szereti, és hogy vége van minden szomorúságnak. Miután jóízűen elfogyasztották egyszerű ebédjüket, a fiú az órájára nézett.

- Jó veled édes kettesben, de most véget kell vetnünk ennek, szerelmem.

- Itt akarsz hagyni? - kérdezte Ria ijedten. - Lemész, hogy hírt adj anyámnak? Biztos nagyon aggódik értem!

Horst incselkedően csóválta a fejét.

- Dehogy hagylak itt egyedül! Még sebesülten is képes lennél kereket oldani!

- De hát nem maradhatunk itt, míg meggyógyul a lábam!

- Pedig semmi kifogásom nem volna ellene - csillant föl Horst szeme. - Nagyon is tetszik nekem itt kettesben veled! Csakhogy már nem tart sokáig az idill. Mamának megmondtam, hogy küldje föl Peterst, a hegyi vezetőt. Csak hogy ne maradjunk gardedám nélkül. Most pedig még egy feladata lesz: segít majd lehozni téged a hordágyon.

- Ó, micsoda fáradságot és gondot okozok neked, Horst!

- Bizony, nagy gondokat okozol, te kis szökevény! Kárpótlásul azonnal adj egy csókot!

A csókból több is lett, és csak akkor váltak szét, mikor meghallották a kunyhó előtt a vezető súlyos lépteit. Épp csak annyi idejük maradt, hogy Horst álszent arccal a tűzhelyhez lépjen, és Peters már meg is jelent a küszöbön.

- Adj isten, uram, kisasszony!

- Adj' isten, Peters! Megismer még? - nyújtotta Horst mosolyogva a kezét. Peters is elmosolyodott, hátratolta a kalapját, és belecsapott Horst kezébe.

- No né csak, a Feldner úr! Még szép, hogy ösmerem! Hányszor föl nem kaptattunk együtt! Megint a Hochkogelre lesz a séta?

- Most sajnos nem, Peters. A kisasszony... a menyasszonyom... sajnos kifecamította a lábát. Le kell őt vinnünk, nem tud járni.

- Nohát, meglehet az is... pedig kár. Oszt nagyon fáj az a láb, kisasszonyka?

Ria zavartan nézett a két férfira.

- Nem, most épp egyáltalán nem fáj. De ráállni nem tudok, úgyhogy kénytelen leszek maguknak gondot okozni.

Peters fölnevetett.

- Ohó, ilyen könnyű kis pakkot semmiség levinni! Nézze csak a muszklimat, kisasszony! És a Feldner úr, hát az se gyöngye legény! Mi ketten elintézzük, egyet se féljen! Ennem kéne csak valamit, aztán jöhet a mehet. Nem a kisasszonyka ám az első, aki maga megyen fölfelé, oszt lefelé meg vinni köll. Hál istennek, nem nagy a baj!

Peters ledobta a hátizsákját, és nekilátott az ebédjének. Aztán könnyű hordágyat szerelt össze, ráfektették Riát, és késlekedés nélkül elindultak lefelé.

Mikor egy órával később Magda asszony végre átölelhette a lányát, Ria megindultan mondta:

- Édes, drága anyám! Annyira boldog vagyok! És ezt neked köszönhetem!

Az anyja könnyes szemmel mosolygott rá.

- Akkor minden rendbe jött, gyermekem?

- Minden, anyám, minden a világon!

Magda asszony Horsthoz fordult.

- És te, édes fiam, most már te is elégedett vagy a menyasszonyoddal? Vagy van még valami kívánságod?

Horst megcsókolta a kezét.

- Igen, mama, van egy rettentő nagy kívánságom.

- Halljam!

- Az esküvőt a megbeszélte időpontban tartsuk meg, egy nappal se később!

- Látod, a türelmetlenséged sokkal jobban tetszik, mint amikor olyan könnyen beleegyeztél az esküvő elhalasztásába. Mikorra is terveztétek eredetileg?

- Augusztus végére.

- De kedves Horst! Már augusztus második hete van, és Riának biztos feküdnie kell még pár napot a lába miatt! Hogy szerezzük be olyan rövid idő alatt a kelengyéjét?

Horst Riára nézett, és megfogta a kezét.

- Hát akkor kelengye nélkül esküszünk meg, ugye, Ria? A legszükségesebbekre pedig futja e rövid időből is.

- És hol fogtok lakni?

- A szüleim átadják nekünk a házuk emeletét. Ezt már mind megbeszéltük, úgyhogy kénytelen leszel kapitulálni, mama.

- És az én kislányom mit szól ehhez? - nézett Riára Magda asszony.

Ria nyugtalanul tekingetett egyikről a másikra. Aztán könnyörgő szemét Horstra emelte.

- Amíg anyám egyedül van, mellette akarok maradni.

Az anyja megcsókolta, és könnyes szemmel nézett rá.

- Épp most kaptam táviratot, hogy a férjem már megérkezett Dániába. Legkésőbb egy hét múlva Németországba ér.

Ria megsimogatta a kezét.

- Akkor tényleg minden jól van így, édesanyám,

- Úgy is van, kislányom. Akkor tehát teljesíthetjük Horst kívánságát, és nem fogjuk tovább halogatni az esküvőt, mint amennyire okvetlen muszáj. Jó lesz így?

Ria gyöngéden megcsókolta a kezét.

- Köszönöm, édes, jó anyám!

Pár napot még a szállodában kellett maradniuk, mivel Ria legfőljebb csak a teraszra tudott kimenni. Hamarosan elterjedt a hír, hogy Horst és Ria jegyesek. Ruth és Ellen Benda kicsit megsértődtek, mert Ria nem avatta be őket a titokba, de aztán megbékültek, amikor mindkettőjüket meghívta az esküvőjére. Horst azonnal sürgönyözött a szüleinek, hogy készítsenek elő mindent az esküvőre. Amint Ria megint tudott járni, az ifjú pár és Magda asszony azonnal elutazott. Berlinben találkoztak Georg Hollmannel, aki boldog volt, hogy végre megint együtt lehet a feleségével, és azonnal megtalálta a hangot Riával is. Megejtették még a szükséges bevásárlásokat aztán együtt folytatták az utazást. Horst szülei túláradó boldogsággal fogadták őket.

Néhány héttel később Horst Feldner és Ria Steinberg boldogan egybekelt.

VÉGE